

ERLE STANLEY GARDNER

DORMITOARELE AU FERESTRE

ERLE STANLEY GARDNER

DORMITOARELE AU FERESTRE

În româneşte de TANIA MALIŢA

Editura UNIVERS
1970

CUPRINS

CAPITOLUL 1.

O CUNOŞTINŢĂ CIUDATĂ

Femeiuşcă arăta ca un pacheţel de dinamită frumos modelat. O Venus în ediţie de buzunar – piept frumos, talie subţire, şolduri fine – cu ochii mari căprui şi părul de culoarea caramelei cu lapte. Nu părea să aibă mult peste patruzeci şi cinci de kilograme, dar era perfecţiunea întruchipată. Şi bâzâia ca o viespe înfuriată.

Un individ suav, patronul cocteil-barului, încerca să-i explice ceva.

Dar o femeiuşcă atât de perfectă şi de mititică ştie cum să se descurce singură. Fabricanţii de automobile „de preţ mediu" ar fi fost încântaţi să le pozeze pentru reclamă. Ar fi reuşit de minune şi ca stewardesă pe o linie aeriană. Privind în ochii ei căprui, pasagerii, în loc să simtă un gol în stomac, l-ar fi simţit în inimă.

Dar, deocamdată, ochii ei scăpărau scântei.

— Ce-ţi închipui dumneata, că sunt o femeie care face trotuarul?

— Doamne fereşte, o asigură patronul barului. Dar aşa e dispoziţia, regula, legea. Femeile singure pur şi simplu nu au acces aici.

— M-am săturat! Mi s-au împuiat de atâtea ori urechile cu povestea asta despre femeile singure, încât mi se face greaţă.

În timp ce-i vorbise, patronul o condusese, ţinând-o de cot cu respectuoasă curtoazie, până în hol, în afara barului. Mai mult nu era obligat să asculte. Se înclină, zâmbi, se întoarse pe călcâie şi ieşi repede.

Pentru moment, ea rămase în holul hotelului, nehotărâtă şi furioasă.

Zgomotul vocilor mă făcuse să-mi ridic ochii de pe ziarul pe care-l citeam. Privirea ei mânioasă, cercetătoare, se îndreptă în direcţia mea.

Am încercat să mă întorc la ziarul meu, dar era prea târziu. Privirea ei se întâlni cu a mea, îndelung, apoi fata îmi întoarse spatele.

Chipul ei deveni gânditor.

Mi-am împăturit ziarul.

Fata se aşeză într-unul din fotoliile ce se aflau în faţa mea şi, ştiind că va

începe să mă cântărească până în cele mai mici amănunte, m-am apucat să studiez foarte absorbit foaia de ziar pe care o aveam sub ochi, până ce-am simţit că ochii mari şi căprui priviseră tot ceea ce era de privit, apoi am lăsat ziarul din mână. Îşi feri repede privirea şi-şi puse un picior peste celălalt.

La rândul meu, am apreciat din priviri tot ceea ce îmi permitea situaţia.

Dintr-odată, fata îşi întoarse ochii spre mine, ridică bărbia şi surâse. Avea un surâs plăcut, care dezvăluia o dantură frumoasă.

— Hello, cavalerule.

— Hello, i-am răspuns cu un zâmbet.

— Drept să-ţi spun, stam şi chibzuiam dacă e mai bine să las să-mi cadă batista ori să mă ridic şi să-mi uit geanta pe fotoliu, sau să te întreb cât e ceasul, dar am respins toate şiretlicurile astea. Mie nu-mi place s-o iau pe ocolite.

— Aşadar, vrei să intri la bar?

— Da.

— De ce?

— Poate că mi-e sete.

— Poate.

— Poate îmi plac ochii dumitale.

— Ce drăguţ!

Îşi deschise poşeta, scoase o hârtie de douăzeci de dolari şi spuse:

— Bineînţeles că am de gând să finanţez eu expediţia.

— O să coste chiar atât de scump?

— Nu ştiu.

— Vom vorbi mai târziu despre asta, am zis eu, sculându-mă şi oferindu-i braţul.

— Crezi că o să fie greu?

— Nu cred.

Ne întoarserăm la bar. Patronul ne aştepta după uşă.

— Ce-ţi veni, domnule, să-i spui surorii mele că n-are voie să intre aici? l-am întrebat eu.

— Scuzaţi-mă, dar aşa e obiceiul, regulamentul şi legea. Femeile singure nu au acces.

— Pardon, n-am ştiut. O rugasem să mă aştepte aici.

Se înclină ţeapăn şi ne însoţi până la o masă, apoi se îndepărtă şi-i spuse ceva barmanului, care trimise un chelner să ia comanda.

— Un Martini sec, ceru ea.

— Şi mie la fel.

Chelnerul făcu o plecăciune şi se retrase.

— Eşti foarte amabil, spuse fata, privindu-mă peste masă.

— Poate că sunt un sadic. Poate că mâine dimineaţă cadavrul dumitale va fi găsit ciopârţit şi aruncat pe vreun maidan. N-ar trebui să agăţi bărbaţi

necunoscuţi.

— Ştiu, aşa mi-a spus şi mama.

Rămase tăcută câteva clipe, apoi adăugă:

— Am vrut să mă duc la un motel, dar mi-au răspuns că nu primesc femei singure.

N-am zis nimic.

— Pentru o femeie e practic imposibil să fie vinovată de imoralitate dacă nu e însoţită de un bărbat.

— Nu cred că ar fi greu să găseşti un bărbat care să te însoţească, am răspuns eu.

— Nici nu mi-a fost.

Apoi adăugă repede:

— Dar n-am vrut în felul ăsta. Eşti drăguţ. Cum te cheamă?

— Lam. Donald Lam.

— Pe mine, Lucille Hart. Cum tot suntem frate şi soră, hai să lăsăm formalismul.

Chelnerul se întoarse şi ne puse pe masă două pahare, după care depuse şi nota de plată, rămânând în aşteptare.

Lucille îmi oferi pe sub masă bancnota de douăzeci de dolari, dar nu i-am dat nicio atenţie şi, scoţând portofelul din buzunarul de la piept, am întins omului două hârtii de câte un dolar. Chelnerul vârî cu repeziciune mâna în buzunar şi scoase la iveală două monede de câte douăzeci şi cinci de cenţi. Am luat una din ele, iar chelnerul pe cealaltă.

Lucille îşi ridică paharul, mă privi şi zise:

— Pentru crimă.

Am ciocnit şi am început să sorb din paharul cu Martini.

Băutura conţinea şaizeci la sută apă de la gheaţă, poate o linguriţă de gin, câteva picături de vermut sec şi o măslină.

Lucille puse paharul pe masă, îmi făcu cu ochiul, se strâmbă şi zise:

— Am impresia că nu prea le suntem pe plac.

— Aşa s-ar zice.

— În orice caz, au grijă să nu ne îmbătăm.

— Adevărat.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi, sorbind din cocteil, mi-am plimbat privirea cu indiferenţă prin încăpere, încercând să descopăr de ce dorise cu tot dinadinsul să vină în acest loc, deşi, în fapt, lucrul nu mă interesa.

Toate acestea se întâmplau într-o sâmbătă după-amiază. Îl urmărisem pe individul pe care-l filam până la acest hotel şi aşteptam să vină personalul din schimbul de noapte ca să încerc să mai obţin ceva informaţii de la ei, dar treaba asta mai putea aştepta – aveam toată noaptea la dispoziţie.

Localul părea să facă dever bun. Un bărbat masiv, musculos, trecut de cincizeci de ani, se distra de minune etalându-şi personalitatea în faţa unei blonde platinate, de aproape treizeci de ani, care era tare ca diamantul. Nu părea însă hotărâtă ce să facă cu el şi, cu toate că râdea de glumele lui, privirea ei îl cântărea.

Un grup de patru bărbaţi începuse libaţiunile preliminare ale unei beţii clasice de sâmbătă seara. Un tânăr cu părul lung şi ochii arzători îşi debita opiniile politice într-un discurs pătimaş, în faţa unei puştoaice frumoase care de bună seamă că-l mai auzise de nenumărate ori, dar îl admira destul ca să-l mai asculte o dată. Un bărbat bine copt şi cu nevastă-sa încercau să scuture monotonia căsniciei luând masa „în oraş” sâmbătă seara. Osteneala lor de a-şi arăta interes reciproc trăda un efort făcut cu conştiinciozitate, dar din când în când cădeau din nou în plictisul obişnuinţei, din care ieşeau la suprafaţă printr-o subită explozie de conştiincioasă însufleţire.

Şi brusc, am văzut perechea care o interesa pe ea.

Bărbatul avea treizeci şi doi ori treizeci şi trei de ani şi arbora un aer grav de om cu răspundere. Linia gurii dovedea obişnuinţa de a lua hotărâri, iar purtarea lui avea insistenţa respectuoasa caracteristică oamenilor din comerţ. Expresia îi era îngrijorată şi, după aerul grav în care se învăluise, ai fi zis mai degrabă că intenţiona să conspire decât să seducă.

Fata era cu cinci-şase ani mai tânără, avea părul roşcat, ochii cenuşii şi părea îngândurată. Nu era prea frumoasă, dar faţa ei avea personalitate, iar comportarea amintea de cineva care s-a decis să se supună unei operaţii periculoase. Ochii i se îndreptau afectuoşi spre bărbat, dar cu o afecţiune calmă, respectuoasă şi lipsită de orice pasiune.

Am mai sorbit două înghiţituri din băutura rece şi incoloră din pahar. Era atât de slabă, că simţeam mai degrabă gustul măslinei decât al ginului. Am înţeles că pe Lucille o interesa mai cu seamă femeia.

Am pus paharul pe masă, împingându-l.

— Nici eu nu-l pot bea pe al meu, zise Lucille. Îmi face greaţă.

Chelnerul se învârtea pe lângă noi, tuşind semnificativ:

— Încă două Martini, am spus. Ne-am luat eu vorba şi le-am lăsat pe astea să se încălzească. Nu suport Martini cald.

— Am înţeles, domnule, răspunse chelnerul luând paharele.

— De ce faci asta, Donald? interveni fata.

— Ce anume?

— De ce le dai prilejul să ne trateze aşa?

— Nu ştiu. Cred că din cauză că aşa sunt eu.

Deodată, Lucille mă întrebă:

— Ai fi încercat să intri în vorbă cu mine şi să mă însoţeşti dacă nu ţi-aş fi făcut avansuri?

— Nu ştiu. Probabil că nu.
— Te-ntrebi de ce voiam să intru aici, nu-i aşa?
— Nu.
— Cum? făcu ea surprinsă. Ba da!
— Din cauza roşcatei, nu? Cea cu ochii cenuşii.
Mă privi cu o vagă nemulţumire. Făcuse ochii mari.
— Ia spune, cine eşti? mă întrebă, dintr-odată bănuitoare.
— O, lasă asta. Îmi pare rău de ce-am spus.
— Ce combinaţie mai e şi asta?
— Las-o moartă.
Chelnerul mai aduse două Martini şi nota. I-am întins două bancnote de un dolar. El luă banii şi-mi dădu rest cincizeci de cenţi. Am scos o monedă de zece cenţi şi două de un cent, le-am pus pe masă şi am luat cei cincizeci de cenţi.
În timp ce chelnerul privea nu prea încântat la cei doisprezece cenţi, i-am spus Lucillei:
— Mănâncă-ţi măslina înainte de a se umfla în apă.
Chelnerul luă banii, plecă şi-i şopti ceva patronului.
Acesta se apropie de noi:
— Totul e-n ordine?
— Totul, i-am răspuns. Ai venit cu maşina, Lucille?
— Da.
— Atunci n-ar trebui să iei mai mult de zece-cincisprezece cocteiluri dintr-astea.
Ea zâmbi. Băurăm.
Patronul aştepta să mai spun ceva despre cocteil. Am plescăit din buze, am pus jos paharul şi am exclamat:
— Un deliciu!
După o scurtă şovăire, patronul plecă.
— Hai, reluă Lucille, dă-i drumul!
— N-ai să mă crezi dacă-ţi spun.
— Nu face pe timidul. Cine eşti?
Am scos portofelul şi i-am dat o carte de vizită a firmei. Citi: „Cool şi Lam, Agenţie de detectivi particulari. Reprezentată prin Donald Lam."
Fata păru gata să se ridice.
— Nu te speria, e pură coincidenţă.
— Cum adică?
— E sâmbătă după-masă. Mi-am terminat ultima treabă şi voiam să citesc rubrica de curse înainte de cină. Sunt necăsătorit, liber şi meseria mea nu-i deloc romantică. O meserie ca toate celelalte. Nu te-am mai văzut niciodată, şi, după câte ştiu, nu te-a văzut nici vreun client de-al nostru. Nu mă plăteşte nimeni pentru asta şi nu trebuie să dau vreun raport despre tine. Voiai un însoţitor şi ai

dat peste un detectiv. Nici măcar nu te privisem.

— Ba da… mi-ai privit picioarele.

— Care om n-ar face-o?

— Cine este Cool? mă întrebă ea.

— Bertha Cool.

— O asociată?

— Da.

— O, exclamă ea, ridicând din sprâncene, aşa stau deci lucrurile.

— Nu stau aşa, am încercat să-i explic. Bertha Cool e de vârstă mijlocie, cântăreşte şaptezeci şi cinci de kilograme, e lată-n spate, are fălci de buldog şi ochi mici, vioi şi lacomi, şi e tot atât de greu şi incomod de manipulat ca un ghem de sârmă ghimpată. Acum câţiva ani ea era aceea care conducea firma, iar eu aş fi acceptat orice fel de slujbă. Studiasem dreptul şi Bertha m-a angajat. A stors şi untul din mine. Mai târziu am ajuns asociatul ei.

— Ce fel de clienţi aveţi?

— Bertha Cool se ocupa de divorţuri, accidente de automobil şi o grămadă de alte mărunţişuri pe care majoritatea agenţiilor le refuzau. N-am cum să-ţi descriu exact activitatea noastră. Sunt un oportunist şi am avut noroc.

— Vrei să zici că aţi făcut bani?

— Da. Dar nu numai asta. În general, mergem la fix.

— Cu ce anume?

— Cu orice fel de cazuri.

— Vasăzică, eşti un detectiv de duzină.

— Ar trebui s-o cunoşti pe Bertha Cool. Semănaţi în multe privinţe.

— Semăn cu ea! explodă Lucille. Auzi, lată-n spete, fălci de buldog…!

— Mintal, vreau să zic. Când e vorba să-mi apreciaţi calităţile de detectiv.

— Şi… crezi că mă interesează roşcata cu ochii cenuşii?

— Da.

Râse dispreţuitor.

— Hai s-o ştergem de-aici. Singurul motiv pentru care am vrut să vin aici este faptul că mi s-a interzis. Dacă vrei să ştii, am avut o decepţie sentimentală şi m-am hotărât să mă-mbăt. Omul la care ţineam s-a dovedit a fi un ticălos; mai am un prieten cu care aş fi putut ieşi ca s-o facem lată, dar m-am temut să nu creadă că-l folosesc ca manta de vreme rea. Nu voiam asta, deoarece sunt convinsă că dacă mai aştept câteva săptămâni, o să vină singur la mine şi atunci am să mă port frumos cu el. Am fost cam proastă, şi prostia asta mi-a lăsat în gură un gust amar, ca un ficat de pui în care un bucătar nepriceput a spart fierea. Ce e prost la voi, detectivii, este că vedeţi peste tot crime. Când am simţit nevoia să fiu însoţită, te-am crezut om de treabă. Acum mă agasezi.

— Aşa că, pleci să te îmbeţi de una singură? am întrebat-o.

— La naiba, chiar aşa. Iar în ceea ce te priveşte… Nu, stai o clipă, cred că va

trebui să fiu drăguţă cu tine ca să-mi ierţi această ieşire. Pe cât se pare, nu mă pot îmbăta fără un însoţitor. Hai s-o ştergem din spelunca asta.

Ne-am ridicat şi am pornit spre uşă.

— Totul e-n ordine? întrebă suav patronul.

— Da, l-am asigurat. Două din cele mai bune măsline pe care le-am mâncat vreodată.

— Veniţi la noi oricând mai doriţi aşa ceva, ne îndemnă el.

— S-ar putea să-ţi fac şi surpriza asta, i-am răspuns.

Trecurăm pe lângă masa unde se aflau comerciantul şi fata cu ochii cenuşii. Aceasta ne aruncă o privire, cercetându-ne în treacăt, apoi deodată se uită fix la mine. Partenerul ei continua să vorbească.

În tot acest timp, Lucille nu arătă nici cel mai mic interes.

Afară, în stradă, i-am spus:

— Ei, Lucille, petrecere frumoasă!

Ea răspunse impulsiv:

— Să mergem într-un local unde putem găsi o băutură adevărată. Îmi simt gura ca un shaker de cocteil a doua zi după întrebuinţare.

Am avut o clipă de şovăire.

Lucille mă luă de braţ.

— Eşti invitatul meu, ştii doar asta.

— Ai să-mi spui totul despre decepţia ta?

— Toate amănuntele. N-am să-ţi ascund nimic. O să fiu ca fata din „O mie şi una de nopţi”, care spunea poveşti ca să-şi distreze domnul şi stăpânul. Mi-am ieşit din fire, nu mi-am ţinut gura şi te-am făcut detectiv de duzină, rănindu-ţi astfel mândria profesională. Dar îmi trebuie un însoţitor şi, dacă te las să pleci, celălalt ar putea fi groaznic. Eşti simpatic. Numai calitatea ta de detectiv are un iz cam neplăcut. Am să-ţi povestesc totul despre deziluzia mea sentimentală. Vrei versiunea intimă, picantă a acestui episod romantic, sau ai prefera motivul psihologic al reacţiei.

— Motivul psihologic.

— Doamne sfinte, dar eşti într-adevăr aparte! exclamă ea.

— Nu eu. Tu eşti aparte. Adu-ţi aminte, era vorba de distracţie. Voiam să merg la cinema, aşa că-mi trebuie o compensaţie.

— În orice caz, va fi mai romantic. Şi nu va trebui să trimit textul spre aprobare oficiului de cenzură cinematografică. Filmul ar fi trebuit să treacă pe-acolo.

Merserăm o bucată de drum până la alt cocteil-bar. Aici cocteilurile conţineau într-adevăr alcool. Lucille îşi exploată imaginaţia, servindu-mi o poveste sumbru-romanţioasă. Amănuntele nu se potriveau chiar peste tot, dar se strădui să-mi dea a înţelege că atunci când se apuca de aşa ceva, apoi mergea până la capăt.

Era o fată nostimă, cu corp drăguţ şi ochi minunaţi, iar după al doilea cocteil, mi-am dat seama că urmărea un plan.

Apoi ne-am dus să cinăm. Lucille mai voia cocteiluri. Apoi ceru scotch cu sifon.

Când se duse la toaletă, am observat că îi strecoară chelnerului o bancnotă în timp ce-i spune ceva.

Am chemat chelnerul la masa noastră.

— Ce voia doamna?

Făcu o mutră nevinovată:

— Nimic.

— Ţi-a dat cinci dolari. Pentru ce?

Tuşi încurcat.

Am scos portofelul şi i-am întins zece dolari.

Chelnerul rânji:

— Zicea că de câte ori va comanda scotch cu sifon, să-i aduc sirop.

I-am dat bancnota:

— Acelaşi lucru.

— Adică şi pentru dumneavoastră?

— Da.

— Va trebui să plătiţi ca pentru scotch cu sifon, mă preveni el.

— Fireşte, l-am asigurat.

Terminarăm de cinat şi băurăm siropul. Lucille se făcea că e ameţită, privindu-mă însă cu ochi de vultur când credea că n-o observ.

Am băut mai departe, prefăcându-mă la rându-mi ameţit şi studiind-o fără să-şi dea seama.

Era sâmbătă seara. Deşi costa mai mult decât un film, scena mă interesa, avea suspense şi, aşa cum pe drept cuvânt remarcase Lucille, nu avea nevoie de viza oficiului de cenzură.

Când începu spectacolul de music-hall, Lucille se îndreptă spre toaletă, apoi făcu un ocol, se strecură pe uşă şi lipsi vreo douăzeci de minute.

La întoarcere îmi spuse:

— Mi-ai simţit lipsa? Nu mi-era bine. Aşa mi se întâmplă când beau prea repede.

— Desigur că ţi-am simţit lipsa, dar tocmai era un număr de strip-tease. Mi-a plăcut. Era o fată grozavă.

— Aşa, carevasăzică îţi place strip-tease-ul?

— Da.

— Partea de „strip” sau cea de „tease”?[1]

— Cred că a doua, dar n-aş gusta aţâţarea dac-ar lipsi dezbrăcatul.

---

[1] În engleză *to strip* = a (se) dezbrăca, to *tease* = a aţâţa.

— Totuşi, cred c-ai rezista la dezbrăcat dacă n-ar fi aţâţarea.

M-am gândit puţin.

— Ca să fiu sincer, n-am dat prea multă importanţă acestei chestiuni.

— Ai fi făcut-o dacă erai femeie. Hai să mai luăm ceva de băut. Simt că mă trezesc. N-am să mai beau atât de repede.

CAPITOLUL 2.

VENUS DISPARE

Lucille Hart îmi surâdea cu cea mai bună imitaţie de prietenie sinceră.

— Îmi place, spuse ea.

— Mie-mi placi *tu.*

Îşi puse palma peste mâna mea:

— Nu mă judeca prea aspru.

— Nicidecum.

— Ştii ce? chicoti ea.

— Ce?

— Trebuie să plec acasă.

— Te conduc.

— Sunt cu maşina soră-mii. Trebuia să mă-ntorc până la opt. Cred că e trecut de opt, nu?

— E nouă şi cinci.

— Vai! Nu-mi închipuiam să fie aşa de târziu. Ce repede trece timpul!

— Într-adevăr.

— Uite ce e, zise ea, eşti ceva mai treaz decât mine, nu? Am privit-o fix.

— Suntem cam la fel.

— Ea chicoti din nou.

— Ba ai să conduci tu. Mergem până la soră-mea acasă şi de acolo ne aduce cumnatul meu.

— Crezi c-o să-i plac cumnatului tău?

Îşi pungi buzele:

— Nu contează.

— Cum îl cheamă? am întrebat.

— Dover Fulton.

— Zici că n-o să-i fiu pe plac?

— Cred că nu. Se place pe sine. Vrei, nu?

— Ce?
— Să conduci tu.
— OK. Unde stai?
— La San Robles.
— E cam departe.
— Nu prea. Ascultă, Donald, nu vrei să achit eu nota?
— Nu. Eşti invitata mea.
— Ba tu eşti invitatul meu.
— Rămâne cum am zis.

Am chemat chelnerul şi am făcut plata. Am mers pe jos până la locul de parcaj. Lucille îmi dădu tichetul. L-am însoţit pe paznicul parcajului până la maşină şi am examinat permisul de circulaţie prins la volan. Purta numele lui Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6 285, San Robles.

Deocamdată, totul se potrivea. Asta mă cam intriga. Conform schemei, maşina ar fi trebuit să fie furată.

Am scos automobilul din locul de parcaj şi i-am deschis Lucillei portiera.

Treaba nu-mi plăcea. Aveam nevoie de un martor. Am oprit la o staţie de benzină şi am cerut să fie umflate cauciucurile din spate. M-am dus cu distribuitorul în spatele maşinii, i-am strecurat în palmă doi dolari şi am spus tare:

— Treci tu la volan, Lucille. Dacă spui că e maşina surorii tale, aş prefera s-o conduci tu.

Clătină din cap, apoi îşi lăsă bărbia în piept.

— N-ai nimic. Nu eşti prea ameţită, aşa că poţi să conduci.
— Sigur că nu-s, dar nu conduc.

Benzină n-am mai luat. Distribuitorul îşi va aminti de mine şi de discuţie. I-am făcut cu ochiul şi am adăugat:

— Bine, dacă insişti am să conduc eu, dar ţine cont că protestez.
— OK.
— E maşina cumnatului tău?
— Maşina soră-mii. Dover a vrut să fie trecută pe numele lui. Îi place să-şi dea aere. Altfel nici n-ar concepe. Dar e plătită cu banii soră-mii. Dover Fulton, pfui! exclamă ea pe un ton de dezgust.

Omul de la staţia de benzină şterse parbrizul şi-şi făcu de lucru cu farurile. Am aprins indicatorul de benzină, l-am privit, am clătinat din cap şi am pornit motorul.

Am observat că Lucille mă studia cu atenţie.

— Nu eşti beat, nu?
— Când iau volanul în mână, mă trezesc.
— Dar simţi alcoolul în vine, nu-i aşa?
— Sigur.

— E-n ordine atunci, zise ea şi-şi puse capul pe umărul meu.

Ieşirăm în şosea şi ajunserăm pe Valley Boulevard.

— Încetineşte, zise deodată Lucille.

— De ce?

— Mă simt deprimată.

Se lipi de mine, cu mâinile pe braţul meu.

— Trage pe dreapta şi sărută-mă.

Am tras pe dreapta şi am sărutat-o. Un sărut pe cinste.

În faţă, în dreapta şoselei, am văzut o firmă de neon, *Motelul Kozy Dell,* şi sub ea un anunţ: *Camere libere.*

— Mergi încet, zise Lucille.

Am pornit maşina.

— Opreşte aici.

— Ce e?

— Nu mă simt bine. Ah, Donald, sunt aşa de abătută şi cred că o să fiu teribil de mahmură mâine dimineaţă. Ieşi de pe şosea şi intră aici.

— E un motel.

— Ei şi?

— Ziceam şi eu aşa…

— Trebuie să ieşim din şosea. Or fi având o toaletă pe aici?

Am tras maşina la motel.

— Du-te şi vezi unde e toaleta pentru doamne.

Am intrat în biroul de recepţie. Femeia dinăuntru îmi arunca o privire rece, bănuitoare şi-mi spuse că n-au toaletă. Aveau camere cu băi. Îmi putea oferi o cameră cu un pat. Mă interesa?

— Mă duc să văd, am zis.

Femeia mă privi cu dispreţ.

M-am întors la maşină.

— N-au toaletă, scumpo. Toate băile sunt în căsuţe. Au o cameră liberă.

— OK., făcu Lucille încercând să iasă din maşină. Du-mă până acolo.

M-am întors şi ne-am înscris pe amândoi sub numele de domnul şi doamna Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6285, San Robles, numărul maşinii 45 S 531.

Femeia îmi indică locul unde se afla camera. Lucille era prăvălită pe banchetă. Aveam cheia camerei nr. 11. Femeia îmi ură acru „noapte bună” şi se întoarse în birou. Am ajutat-o pe Lucille să intre în cameră. Se duse în baie şi imediat se auziră zgomote ca atunci când cuiva îi e rău. Apoi ieşi şi se întinse pe pat.

M-am aşezat şi eu la margine, privind-o.

— Stinge lumina, mă dor ochii.

Am stins lumina. Lucille îşi aprinse o ţigară, apoi îmi spuse:

— Cred că am nevoie de aer.

— Să deschid uşa.

— Nu, vreau să ies puţin afară, la aer.
— Merg cu tine.
— Nu, nu, rămâi aici. Mi-e rău şi o să fac lucruri neatrăgătoare. Spune-mi, Donald, cum ne-ai înscris aici?
— Tu ce crezi?
— Vreau să ştiu precis.
— Ca soţ şi soţie. Crezi că altfel ne-ar fi dat camera?
— Nu-i aşa că sunt îngrozitoare?
— Da' de unde, eşti drăguţă.
— Aşteaptă aici, Donald. Am nişte şerveţele de hârtie în maşină. Unde e cheia?
I-am dat-o.
— Maşina e încuiată, dragă.
— Îmi pare bine că am vomitat. Mâine o să mă simt mai uşurată. Ţie cum îţi e?
— Mi-e foarte bine.
— N-ar trebui să facem asta.
— Ce anume?
— Să rămânem aici.
— Dar nu rămânem aici. Nu-ţi aduci aminte că am pornit cu maşina spre sora ta? Şi că o să mă aducă înapoi cumnatul tău? Ne-am oprit doar pentru că voiai să mergi la toaletă.
— Aha, făcu ea, cu o vagă licărire în ochi.
Apoi ieşi.
M-am dus la fereastră, am ridicat storul şi m-am aşezat în aşa fel încât să pot vedea maşina.
Nu se întâmplă nimic. Lucille nu se apropiase de maşină, ci se plimba printre căsuţe, respirând aerul curat. Trecură zece minute şi ea nu se întorsese încă.
După douăzeci de minute am ieşit s-o caut. Motelul era la marginea oraşului, înconjurat de terenuri virane. Aleea aşternută cu pietriş bătea în roşu, sub lumina firmei de neon. Pe şosea treceau în viteză numeroase maşini.
Am ocolit motelul. Cele mai multe căsuţe erau cufundate în tăcere şi întuneric. Una din camerele situate în faţă adăpostea două perechi petrecăreţe şi, din când în când, se auzeau de acolo hohote de râs. O voce de bărbat povestea ceva ce stârnea mare veselie.
O pereche căsătorită, cu automobil înregistrat în statul Iowa, se certa într-o altă cameră. Nu puteam prinde toate cuvintele. Era ceva în legătură cu comportarea bărbatului faţă de fiica lui vitregă. Femeia vorbea pe un ton ascuţit, de parcă s-ar fi temut să nu se întâmple ceva înainte de a putea termina ce voia să spună. În cele câteva clipe cât m-am aflat în apropiere, auzisem destul pentru a înţelege că bărbatul n-o iubise niciodată pe Rose, că se purtase urât cu ea de la

început şi că o făcuse să simtă că e nedorită; că Rose era timidă şi sensibilă şi că era firesc să-i displacă un asemenea tratament; că trebuia să-i ceară fetei scuze şi că era un om de nimic; că era un egoist cicălitor şi că nu semăna deloc cu primul ei soţ: că Rose îşi iubise şi îşi stimase foarte mult tatăl, deoarece acesta fusese un adevărat domn, atent şi curtenitor, în timp ce, acum, nu i se putea imputa că era decepţionată şi…

Restul l-am pierdut.

În tot motelul, nici urmă de Lucille Hart. Dintr-o cameră se auzea tare un radio portativ.

Am încercat la maşină. Uşile erau încuiate.

Am înconjurat căsuţele pe la spate dar Lucille nicăieri. S-ar fi putut să fie întinsă pe jos pe undeva, jucând eventual o nouă scenă din micul ei spectacol de beţie simulată. Am dat deci un ocol larg şi prin terenurile virane. Lucille dispăruse.

Tocmai când porneam înapoi, am auzit o pocnitură ce aducea cu un rateu de motor. M-am oprit să ascult. Urmară altele două, care *puteau* fi rateurile unui camion. În împrejurimi însă nu se vedea niciunul.

M-am întors în camera închiriată şi am cercetat locul. Lucille lăsase un pachet de ţigări şi un plic de chibrituri. Plicul provenea de la barul de noapte Cabanita. L-am băgat în buzunar. Am ridicat pachetul de ţigări. Era aproape plin. Învelişul de celofan fusese desfăcut în partea de sus şi o bucăţică de hârtie albă fusese introdusă sub celofan. Am desfăcut-o. Era ruptă dintr-un meniu; pe verso cineva scrisese cu creionul: Motelul Kozy Dell, Valley Boulevard. Atât. Am pus în buzunar ţigările şi bucata de hârtie. Am privit apoi în jur. Nimic altceva.

Am şters cu grijă amprentele de pe clanţe şi alte obiecte pe care pusesem mâna. Baia nu mă interesa. Acolo erau numai amprentele Lucillei. S-ar fi putut să am nevoie de ele. Am şters apoi şi cheia, am băgat-o în broască pe dinăuntru, am învelit clanţa cu batista şi am închis uşa. Amprentele de pe volan nu le puteam şterge căci maşina era încuiată.

Radioul din camera apropiată continua să urle.

Am ocolit biroul şi am ieşit în şosea. N-am încercat să opresc vreo maşină. Mă ţineam cât se poate mai la margine, ca să nu fiu prea vizibil în lumina farurilor.

Am ajuns la un mic restaurant care era încă deschis şi am găsit un telefon public. Am introdus o monedă de cinci cenţi şi am format numărul Berthei Cool. Trecură câteva minute până să-mi răspundă.

— Ei, se răsti ea vădit supărată, ce s-a-ntâmplat?

— Sunt eu, Donald. Vino să mă iei.

— Dă-o naibii de treabă. Să te iau? Eşti un…

— Ar putea fi ceva important. Sunt pe Valley Boulevard, la un mic restaurant

de lângă şosea. Nu vreau să fiu văzut aici. Am să te aştept în faţă. Vino cât de repede poţi.

— Pe toţi dracii! urlă Bertha. Ia un taxi!

— Dacă iau un taxi, şoferul o să mă ţină minte şi o să-mi vezi numele în ziare.

— N-ai decât, pe mine mă doare-n cot, răcni ea la telefon.

— N-o să fie bine pentru reputaţia firmei.

— La dracu' cu reputaţia! Ce-i aia reputaţie? E vorba doar de spusele unor nătărăi…

— Şi s-ar putea să pierdem parale, am adăugat eu.

Bertha tăcu, de parcă i-aş fi astupat gura cu palma. Trecură trei-patru secunde fără să zică nimic. Ştiam că e încă la telefon, deoarece îi auzeam respiraţia gâfâită. În focul indignării îşi consumase toată rezerva de oxigen şi acum sufla de parcă ar fi urcat în goană scările.

— Ei? am întrebat.

— S-a făcut, scumpule. Unde vine asta?

Când i-am spus, avu o nouă izbucnire de furie, aşa că m-am grăbit să închid.

CAPITOLUL 3.

FOARTE ISTEŢ SAU FOARTE PROST

Trecu o bună jumătate de oră până la apariţia Berthei şi, când în sfârşit se ivi, era furioasă foc.

Opri maşina cu un scrâşnet de frâne. Am trecut prin spate, m-am apropiat pe partea dreaptă, am deschis portiera şi m-am aşezat lângă ea.

Bertha îşi ţinea bărbia împinsă înainte, ca prova unui vas de război. Ochişorii ei ca nişte mărgele aruncau fulgere de mânie.

— În ce dracu' te-ai mai băgat?

— Habar n-am.

— Chiar că e momentul potrivit să începi să descoperi.

— Nu-i aşa?

Acceleră brusc, goni năprasnic până la prima intersecţie, aşteptă un moment favorabil şi întoarse, scoţând un geamăt din pneurile chinuite.

— Frumoasă vreme pentru această epocă a anului, am îndrăznit eu.

— Du-te dracului! fu răspunsul.

Ne continuarăm drumul în tăcere.

După un timp, curiozitatea învinse.

— Ei bine, spune-mi ce s-a întâmplat. Despre ce-i vorba?

— S-o luăm de la început. Îţi aminteşti că după-masă plecasem să filez pe cineva…

— Desigur. Trebuia să aflăm identitatea unui bărbat care vinde acţiuni. Ai avut necazuri?

— Da' de unde! Totul mergea de parc-ar fi fost aranjat dinadins. L-am „cules" de unde presupuneam că se află şi l-am urmărit fără nicio dificultate. A mers întins la hotelul Westchester Arms, s-a dus la biroul recepţionistului şi şi-a luat cheia. M-am interesat cu discreţie, am aflat că se numeşte Thomas Durham şi că locuia la hotel de două zile. Nimeni nu ştie precis cu ce se ocupă. Cum la şase se schimba personalul, m-am gândit să aştept schimbul următor ca să mai

obţinem ceva informaţii. Era o chestie de vreo jumătate de oră.

— La naiba! Nu-mi spune toate amănuntele plictisitoare. Mi-am tocit fundul prin holuri de hotel aşteptând să vină schimbul de noapte. Dacă te afli la ananghie, înseamnă că e o femeie la mijloc. Cine-i tipa?

— Nu ştiu precis.

— Vreo altă afurisită de roşcată, bănuiesc. Se pare că nu te poţi dezbăra de ele.

— Asta are părul mătăsos, de culoarea caramelei cu lapte…

— Dumnezeule mare, dacă mă mai încurc vreodată cu un asociat, am să iau unul de peste şaizeci de ani, care…

— N-o să faci treabă grozavă, Bertha. Tipii de şaizeci de ani sunt foarte emotivi. O fată bine făcută îi lasă praf şi…

— Atunci, peste şaptezeci, se corectă Bertha.

— Nici asta nu-i o soluţie. O puştoaică nostimă le-ar aminti de primul lor amor. Mai bine peste optzeci de ani, dar la vârsta asta nu mai văd prea bine.

— Asta-i culmea! întotdeauna apare câte o blestemată de muiere care să-mi încurce iţele. Hai, spune-mi ce-i cu cocota? Ce-a făcut?

— Am să revin la cazul Tom Durham, deoarece nu cred că aşteptarea mea la hotel s-a datorat unui simplu accident.

— Cum adică accident? spuse Bertha.

Şi deodată schimbă tonul:

— Să-l ia dracu' pe ăla din faţă, de ce n-o fi punând fază mică? Hei, idiotule!

Şi apăsă enervată pe butonul ce aprindea farurile puternice ale automobilului agenţiei.

Celălalt conducător nici nu se gândi să schimbe faza. Bertha Cool coborî fereastra din stânga şi, trecând pe lângă el, îl făcu cum îi venea la gură. Apoi ridică fereastra la loc.

— Ia spune, de ce vorbeşti pe ocolite? mă întrebă.

— Şedeam la hotel când s-a ivit o fată care zicea că o cheamă Lucille Hart. Spunea că venise cu maşina soră-sii, dar maşina era înscrisă pe numele cumnatului ei, după cât se vede un individ care face pe importantul în familie.

— Aşa sunt soţii, totdeauna îşi dau importanţă. Şi ce s-a întâmplat?

— Când am plecat de la ultimul local, unde cinasem şi băusem, automobilul era parcat, întâmplător, foarte aproape.

Bertha mormăi ceva.

— Iar fata dispăruse de vreo douăzeci de minute.

Am observat că Bertha era gata să explodeze, aşa că m-am grăbit să continui:

— Şi-aşa, dintr-una într-alta…

— Ce naiba, izbucni Bertha, mai cunosc şi eu lucrurile astea. Doar n-ai să împingi treaba prea departe în holuri de hotel şi restaurante. Pe dracu', acolo începi, că un început tot trebuie să fie, după cum trebuie să fie şi un sfârşit. Mie

spune-mi ce dracu' s-a întâmplat pe la mijloc.

— Am plecat pe şoseaua asta. Trebuia s-o duc acasă, de unde cumnatul ei ne-ar fi adus din nou în oraş, luând apoi maşina cu el.

— Hm! făcu Bertha.

— Băuse o groază de sirop şi zicea că-i e rău şi că are nevoie de o toaletă. Apoi mi-a cerut să opresc maşina, pentru că se simţea prea rău. Era chiar lângă un motel.

Bertha reduse viteza şi mă privi cu compătimire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce-ai fi vrut să-ţi mai facă biata fată? Să-ţi dea şi în cap cu ceva?

— Am luat o cameră, dar apoi i-a venit poftă de aer. A ieşit şi nici c-am mai văzut-o.

— Ba tu ai fi avut nevoie de aer! Aşa că te-a lăsat în aer. Ţi-am spus-o de zeci de ori, Donald, că femeile trag la tine, dar se pare că nu te pricepi deloc să te porţi cu ele. Scoţi câte o fată din minţi şi apoi faci pe gentlemanul. Doamne sfinte, cred şi eu că nu te mai putea vedea în ochi. Mă mir că nu ţi-a aruncat cu vreo cheie franceză în cap. De ce n-ai luat maşina? Sau a luat-o ea?

— Era încuiată. Când a plecat, fata avea cheile la ea. Am motive puternice să bănuiesc că a telefonat la poliţie, anunţând că maşina a fost furată şi că a cerut să se facă cercetări. Mă tem să nu fi căzut în plasă ca un fraier şi asta mă cam sâcâie.

— Ei bine, exclamă Bertha, se cheamă că încercăm să ţinem o agenţie de detectivi particulari. Şi nu-i prea plăcut că trebuie să-mi irosesc noaptea făcând pe şoferul de taxi pentru tine. Nu-mi pot pierde somnul ascultând păţaniile tale cu diferite dame, şi n-am de gând să mă apuc să-ţi deschid capul în chestii de-astea. Data viitoare să-ţi iei maşina ta sau un post de radio portativ ca să poţi chema un taxi dacă te mai plantează vreuna.

— De fapt, n-aveam nevoie de taxi. Nu cred că era bine să fiu văzut pe-aici. Tocmai când voiam să plec de la motel, am auzit ceva care semăna cu nişte rateuri de camion.

— Cum aşa? întrebă Bertha, brusc foarte atentă.

— Un fel de rateu de camion, numai că nu era niciun camion prin împrejurimi.

Bertha încetini şi mă privi de sus până jos.

— Cred că trebuie să ne întoarcem la cazul Tom Durham, am urmat eu. Persoana care s-a adresat agenţiei a vorbit, cu tine. Spune-mi ceva despre asta.

— Era o tânără care s-a recomandat Bushnell, destul de drăguţă de altfel. Îmi amintesc că am socotit-o chiar un fel de pleaşcă. Dacă ar fi dat de tine, ţi-ar fi convins probabil să accepţi cazul fără niciun acont şi ai fi întors totul pe dos la agenţie. Aşa însă, i-am luat două sute de dolari înainte.

— Ce voia?

— Zicea că mătuşă-sa, singura ei rudă în viaţă, care în prezent e la pat în urma unui accident de automobil, a avut de-a face cam mult în ultima vreme cu un tip relativ tânăr. Se teme să nu fie vorba de un escroc care încearcă să stoarcă ceva bani de la ea. Această Bushnell s-a informat de la servitoare, căutând să afle cine e tipul. Mătuşa ei s-a supărat, i-a spus că e în stare să-şi vadă singură de treburi şi că n-are nevoie de amestecul ei. Nepoata e tare necăjită din cauza asta. Vrea să aflăm totul despre acest om. Eventual, ceva care să-i bage beţe-n roate.

— Crezi că-l bănuieşte de gânduri necinstite?

Bertha mormăi:

— A plătit două sute de dolari. Îţi închipui că există vreo femeie care să renunţe la suma asta numai ca să împiedice pe cineva de la o aventură amoroasă? Se teme ca treaba să nu devină serioasă. Dacă tipul are intenţii matrimoniale? Mătuşa e bogată, iar nepoata e unica moştenitoare. Aşa că vezi, scumpule, ce e cu cei două sute de dolari.

— S-ar putea totuşi ca întreaga poveste să fie inventată. A spus că vrea să mă ocup personal de cazul ei?

— Cred că da, dar nu e nevoie să te umfli în pene. Nu înseamnă că toată lumea se gândeşte la tine.

N-am mai zis nimic. După o clipă, Bertha continuă:

— Mi-a spus că e foarte important să fim foarte discreţi, astfel ca omul să nu miroasă că e filat sau că se iau informaţii despre el. Dacă s-ar întâmpla să simtă, s-ar plânge mătuşii – şi atunci să te ţii tărăboi. Iar dacă mătuşa bănuieşte că fata a angajat detectivi particulari, s-ar putea produce o ruptură între ele.

— Vrei să spui că ar scoate-o pe nepoată din testament?

— Când zic ruptură, la ce crezi că mă refer? Fireşte că e vorba de pierderea moştenirii. I-am spus că totul o să meargă ca pe roate şi i-am garantat că nimeni n-are să simtă nimic.

— Dar pe mine nu m-ai prevenit să fiu chiar atât de atent, am observat eu.

— De ce-aş fi făcut-o? Se presupune că-ţi cunoşti meseria. Oricum, a plătit dinainte.

— Aş fi preferat să ştiu asta de la început.

— Iată, o ştii acum.

— Şi zici că i-ai spus că am să preiau eu cazul?

— Exact. I-am spus că o să te ocupi personal, că o să coste ceva mai mult, dar că eşti cel mai bun detectiv din oraş.

Bertha tăcu câteva clipe, probabil cugetând la toate astea, apoi se încruntă şi zise:

— Dacă stai să te gândeşti bine, ceva nu e-n regulă aici. Fata asta, Bushnell, nu e deloc urâtă.

— Ce vârstă zici că are?

— Vreo douăzeci şi trei de ani.

— Numele mic?
— Claire.
— Unde stă?
— Nu sunt fişier ambulant, ripostă Bertha iritată. Mă scoli în puterea nopţii ca să te culeg de prin aventurile tale amoroase, şi mai ai şi pretenţia să-ţi dau adresa fiecărui client care a apelat la noi.
N-am răspuns nimic. Bertha mocni câtva timp în tăcere, apoi continuă, de parcă n-ar fi făcut nicio digresiune:
— O puştoaică ca asta, ştiind că am un asociat tânăr şi deştept care să preia cazul, ar fi trebuit în mod normal să vină la tine pentru aranjamentele de ordin practic, dar nici nu s-a gândit la aşa ceva. A spus doar că are încredere nelimitată în capacitatea mea, că ne cunoaşte bine reputaţia, şi a scos carnetul de cecuri. Părea a nu fi prea interesată… Ei, dacă stau şi mă gândesc mai bine, văd că treaba asta e cam suspectă.
— E cam suspectă chiar dacă nu stai să te gândeşti mai bine, am remarcat eu. De fapt, ce ţi-a spus despre familia ei?
— Uite ce e, Donald, aici nu ne mai potrivim. Întotdeauna te interesează tot felul de detalii nesemnificative, care nu prezintă nicio importanţă pentru cazul în chestiune.
— Cu alte cuvinte, nu ţi-a spus în realitate nimic despre mătuşa ei.
— Mi-a dat adresa şi m-a informat că tipul ăla prezentabil avea întâlnire cu baba la patru şi jumătate după-masă.
— Dar nu ţi-a relatat nimic despre treburile mătuşii, despre trecutul şi preferinţele ei? N-ai întrebat-o despre trecutul ei sentimental?
— Ei drăcia dracului, făcu Bertha, mi-a semnat un cec de două sute de dolari! Nu-mi mai bate capul cu ce ar fi trebuit să fac!
— Bine, voiam doar să raţionez puţin.
— Înţeleg, zise Bertha sarcastic. Presupun că acum te vei duce la culcare ca să visezi despre o fetişcană care ţi-a tras clapa. Dumnezeule, zici că o conduceai acasă, afară din oraş! Şi că urma să te aducă înapoi cumnatul ei! Ce drăguţ! Ce comod! Deci, erai cu amândouă mâinile pe volan. Cred că vorbeaţi despre cărţi, astronomie, spectacole văzute recent… Sărmana de ea, până la urmă a trebuit să recurgă la chestia cu motelul şi…
— Chiar aşa a şi făcut, am întrerupt-o eu.
— Ei bine, asta să-ţi fie învăţătură de minte.
— Când intri în oraş, ia-o pe Strada nr. 7. Vreau să mă opresc la hotelul Westchester Arms. Cred că o să-ncep să-i acord domnului Thomas Durham o atenţie deosebită.
— Ai mare grijă ca nu cumva să strici totul, zise Bertha. Mi se pare că te-ai şi dat de gol. Dacă Durham află că e urmărit…
— Ca să ştie că-l urmăresc, ar trebui să fie un tip trecut prin ciur şi prin

dârmon. Am procedat cu foarte multă grijă.

Bertha mârâi:

— Şi te-a îndreptat pe o pistă greşită, în mai puţin de zece minute după ce l-ai filat până la hotel.

— Nu în zece. În douăzeci.

— OK., în douăzeci. Exact cât îi trebuia ca să cheme prin telefon o damă şi s-o asmuţă asupra ta. Ascultă-mă pe mine, a fost de ajuns să-ţi arunce o privire ca să-şi dea seama că o fustă te dă gata. Iar ea urma să oprească maşina la un motel şi să te anunţe că-i e rău. Cerule!

N-am mai zis nimic. Nu mai aveam ce să zic.

Bertha o luă pe Strada nr. 7 şi opri maşina în faţa hotelului Westchester Arms.

— Nu staţiona aici, i-am spus eu. Trage ceva mai în josul străzii şi parchează. Vin şi eu când termin.

— Pe naiba ai să vii! izbucni Bertha. Mă duc acasă să mai dorm puţin. Asta e treaba ta. Am venit şi te-am luat, că nu puteai folosi taxiul. Aici însă poţi să iei un taxi dacă vrei să pleci. Şi nu uita să-l treci la cheltuieli de serviciu, ca să-l reţin clientei.

Am închis portiera. Bertha porni în viteză, lăsând în urmă o dâră de gaze de eşapament.

Am intrat la hotel.

În hol se aflau câteva persoane. M-am uitat peste tot şi m-am asigurat că Durham nu se află acolo. Apoi l-am căutat la cocteil-bar. Nu era nici aici. Am chemat atunci centrala telefonică a hotelului:

— Caut pe un oarecare Jerome K. Durham din Massachusetts. E înregistrat la dumneavoastră?

Centralista întârzie puţin cu răspunsul, cam cât i-ar fi trebuit să răsfoiască nişte liste, apoi zise:

— Nu, nu e aici.

— Ciudat, sunteţi sigură?

— Da.

— N-aveţi nicio persoană cu numele de Durham? am insistat.

— În prezent, nu. Am avut, timp de câteva zile, pe Thomas B. Durham, dar a plecat acum vreo oră.

— Mulţumesc. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

M-am dus să mă informez cu discreţie pe la băieţii de serviciu, şi la portar. Durham într-adevăr plecase. Avea o valiză, o servietă şi un cufăr cu două încuietori de alamă.

Băiatul îi scosese bagajele la intrare. Portarul şi le amintea bine. Apoi dăduse ajutor unor clienţi să se urce în taxiuri, iar când se întorsese ca să vadă dacă Durham n-avea nevoie şi el de o maşină, bagajele nu mai erau acolo.

Portarul era sigur că Durham nu luase un taxi. I-am sugerat că ar fi putut pleca

cu o maşină particulară. Credea că nu. L-am întrebat atunci unde ar fi putut să dispară. Portarul zâmbi şi se scărpină în cap.

Uşa cocteil-barului se afla la câţiva paşi de intrare, dar mă îndoiam că patronului i-ar place întrebările mele. Şi nici nu-mi imaginam că l-ar fi lăsat pe Durham să intre acolo târând după el o servietă, o valiză şi un cufăr.

Cu alte cuvinte, Tom Durham dispăruse fără urmă. Ori el era mai deştept decât îl bănuiam, ori eu fusesem mai nătâng chiar decât îşi închipuia Bertha. Aş fi putut să jur că habar n-avea de prezenţa mea la hotel.

M-am uitat la ceas. Era târziu, dar mai exista o posibilitate de explorat.

M-am dus la cabina telefonică, am făcut rost de o carte interurbană, am căutat la San Robles şi, urmărind numele, am dat până la urmă de Dover Fulton, domiciliat în Orange Avenue nr. 6285. Devenea clar că o bună parte din toată povestea era adevărată.

Am format numărul lui Fulton. După câteva clipe operatoarea îmi spuse să introduc douăzeci de cenţi pentru o convorbire de trei minute. Am introdus banii şi îmi răspunse o voce somnoroasă de femeie.

— Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar e foarte important să vorbesc cu domnul Dover Fulton. E acasă, vă rog?

— Nu, acuma nu e. A fost reţinut în oraş. Îl aştept dintr-o clipă într-alta.

— I-aş putea lăsa un mesaj?

— Da.

— Vorbesc cu doamna Fulton?

— Exact.

— Vă rog să-mi iertaţi întrebarea, doamnă, aveţi cumva o soră?

— O soră? mă îngână ea.

— Da.

— Da’ de unde!

— O domnişoară Lucille Hart. Nu e sora dumneavoastră?

— Nici n-am auzit de ea. Nu e în niciun caz sora mea. Vă spun doar, n-am nicio soră.

— Scuzaţi, vă rog. Înseamnă că e o greşeală, am zis eu şi am închis înainte de a mi se cere alte explicaţii.

CAPITOLUL 4.

O SITUAŢIE CU UNGHIURI… ŞI CURBE

Ziarele de dimineaţă publicară ştirea, la întâmplările de ultima oră. Aşa cum reieşea din presă, era vorba de un caz obişnuit de dublă sinucidere, care oferea însă unele unghiuri de vedere mai aparte. Dacă acestea ar fi dus la anumite dezvăluiri, totul se putea transforma într-un mare scandal pasional. Ziarele îşi păstrau latitudinea de a reveni sau de a abandona cazul, după cum vor evolua evenimentele.

Titlurile anunţau: UN AGENT DE BURSĂ DIN SAN ROBLES ÎNTR-O DUBLĂ SINUCIDERE… ÎŞI UCIDE FOSTA SECRETARĂ, APOI ÎNTOARCE PISTOLUL ASUPRA SA… O ÎNTÂLNIRE DE DRAGOSTE LA MOTEL SFÂRŞEŞTE TRAGIC.

Relatările urmau linia obişnuită, dar subliniau că există câteva „împrejurări speciale” pe care poliţia le cercetează.

Femeia era doamna Stanwick Carlton, care fusese secretara lui Dover Fulton timp de mai mulţi ani. Renunţase la slujbă cu trei ani înainte, căsătorindu-se cu Stanwick Carlton. Acesta, un personaj cu interese miniere, locuia în statul Colorado.

Cu două săptămâni în urmă îi spusese soţului ei că voia „să-şi viziteze nişte rude din California”. Plecase singură cu maşina, ajungând aici acum zece zile. În aceste zece zile fusese văzută de câteva ori în compania lui Dover Fulton. Proprietăreasa motelului Kozy Dell îşi amintea că perechea închinase săptămâna trecută o cameră, dându-se drept domnul şi doamna Stanwick Carlton.

Ceea ce intriga totuşi poliţia era faptul că în timp ce proprietăreasa insista că perechea venise cu o maşină înregistrată în Colorado, automobilul lui Dover Fulton fusese găsit parcat pe aleea motelului, încuiat, dar cheile nu erau asupra lui Dover. În maşină fusese găsit portofelul unei femei, cu vreo zece dolari în monedă măruntă şi o „carte de vizită”.

Lucrurile se complicau şi mai mult datorită unui telefon primit de poliţie cu

câteva minute înainte de sinucidere, prin care se anunţa că automobilul lui Dover Fulton fusese furat.

Momentul sinuciderii fusese stabilit între 10 şi 10.30 seara. Ocupanţii câtorva căsuţe din apropiere auziseră împuşcăturile, dar crezuseră că erau rateuri. Cadavrele fuseseră descoperite atunci când ocupanţii unei camere vecine s-au plâns de zgomotul prea mare al aparatului de radio de alături.

Unul din faptele a căror elucidare o urmărea poliţia era că se trăseseră *trei* focuri. Pe cât se pare, Fulton îşi ucisese amanta cu un glonţ în ceafă. Apoi se împuşcase şi el, dar doi dintre martori insistau că fuseseră trei împuşcături şi, după o cercetare atentă, poliţia descoperise al treilea glonţ într-o valiză identificată ca aparţinând doamnei Carlton.

Stanwick Carlton, soţul moartei, sosise în oraş cu avionul numai cu o oră înainte de dramă. După cum explicase el, simţea că ceva nu e în regulă. Găsit la un hotel din centru şi anunţat de moartea soţiei sale, rămăsese „trăsnit”. Dover Fulton, agent cunoscut din San Robles, lăsa în urmă-i o văduvă, Irene Fulton, şi doi copii, o fată de patru ani şi un băiat de şase. Căsătoria lor părea să fi fost fericită şi doamna Fulton „nu-şi putea explica gestul soţului ei”, refuzând la început să creadă că era vorba de soţul ei. De fapt, nici n-a crezut aşa ceva până când n-a văzut cadavrul.

Dar, poate, cel mai ciudat era faptul că în timp ce Dover Fulton şi doamna Carlton se înscriseseră drept domnul şi doamna Stanwick Carlton, primind camera nr. 3, o altă pereche închiriase camera nr. 11 sub numele de domnul şi doamna Dover Fulton, dând şi numărul de circulaţie al Buickului lui Dover Fulton, găsit parcat şi încuiat în faţa camerei respective.

Proprietăreasa motelului o descrisese pe femeie drept o blondă frumoasă, care părea foarte nervoasă; însoţitorul ei, îşi amintea ea, era de înălţime şi greutate medie, cu părul negru, cârlionţat şi cu „ochi expresivi”, adăugând că „găsise ceva suspect” la cea de-a doua pereche.

Relatarea din ziare continua: *Deşi aparent este vorba de un caz obişnuit de sinucidere a unei perechi de îndrăgostiţi separaţi prin căsătorie, există anumite aspecte pe, care poliţia continuă să le cerceteze*.

Ziarul arăta mai departe că poliţia îi luase un interogatoriu amănunţit lui Stanwick Carlton şi că răspunsurile acestuia nu erau pe deplin satisfăcătoare. Acum se examina ce făcuse după ce coborâse din avion şi sosise la hotelul din centru unde luase o cameră.

Arma cu care fuseseră trase focurile era un revolver de calibru 8 aparţinând lui Dover Fulton. Doamna Fulton declarase că soţul ei avusese de lucru aproape în fiecare seară în ultimele zece zile şi că deschisese sertarul în care ţinea revolverul şi-l luase pe la începutul acestei perioade, spre a-l purta în permanenţă asupra sa. Biata femeie era de-a dreptul năucită de lovitura pe care o primise.

Ziarul publica şi fotografii: Dover Fulton şi Minerva Carlton, cadavrele,

interiorul camerei. În aceasta din urmă se puteau vedea corpurile întinse pe podea, uşa de la baie deschisă, un suport dublu de prosoape, cu două prosoape de mâini pe bara de sus şi un prosop de baie pe cea de jos.

Am lăsat ziarul deoparte şi am început să măsor camera în lung şi-n lat. Oricum aş fi privit-o, situaţia era încurcată de-a binelea.

Am sunat-o pe Bertha.

— Ai văzut ziarele?

— Nu fi nătâng! răcni Bertha. la mine. N-am văzut nimic! Încerc să dorm şi eu puţin, adică încercam.

— Citeşte ziarul de dimineaţă, am îndemnat-o. Ultima ediţie. Pagina întâi. Colţul din dreapta, jos, cu continuare pe pagina a treia.

— Ce dracu' s-a mai întâmplat?

— Ceva ce-ar trebui să ştii. Sună-mă când ai terminat de citit şi fii atentă cum vorbeşti la telefon. La revedere!

Am mai auzit mormăitul îmbufnat al Berthei în timp ce aşezam receptorul la loc. Trecură cincisprezece minute până când mă sună. Cred că voise să mă pună la punct nechemându-mă, dar cele citite o neliniştiseră atât de mult încât trecuse peste furia ei.

— Donald, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Tu ai condus a doua maşină?

— Atenţie! am întrerupt-o.

— Şi numele, nu le-ai scris tu în registru?

— Ba da.

— De ce naiba ai semnat cu numele lui?

— Pentru că n-am vrut să semnez cu al meu.

— Ai dat numărul de circulaţie exact? mă întrebă Bertha după o clipă.

— Da.

— De ce?

— Aveam motivele mele.

— Ţi-ai imaginat că s-ar putea naşte unele întrebări mai târziu?

— M-am gândit la o asemenea eventualitate.

— Ei bine, te-ai vârât într-un ghinion pe cinste!

— Dar nu ştii încă totul. Se poate întâmpla ca acea „carte de vizită" din portofel să fie a mea.

— Asta-i culmea!

— Nu ştiu… zic că s-ar putea. Acum nu te mai amestec deloc pe tine în treaba asta. Spune-mi doar cum să dau de Claire Bushnell. Vreau să stau de vorbă cu ca.

— I-am notat adresa pe o bucată de hârtie pe care am pus-o sub colţul mapei de pe biroul meu.

— Vreun număr de telefon?

— N-am idee, scumpule. Nu cred. Nu mai aveam timp să alcătuiesc dosarul, aşa că am luat doar datele şi le-am lăsat sub mapă. Era sâmbătă dimineaţa şi…

— Ai încasat cecul?

— Nu fi prost. Sigur că da.

— Şi era bun?

— Te-am trimis la treabă, nu? Dacă cecul n-ar fi fost bun, aş fi azvârlit-o pe nenorocita aia cât colo! Crezi că ar fi bine să te duci la poliţie şi să spui totul?

— Încă nu. Poate mai târziu. Aş vrea să am ceva în mână când mă duc să vorbesc cu poliţia.

— Dar ei ar avea ceva în mână dacă le-am spune acum, nu-i aşa, iubitule?

— Exact. Pe mine!

Am pus receptorul în furcă şi am plecat la agenţie. Am semnat în registrul ţinut de portar şi am luat liftul până la etajul nostru. Am ajuns astfel în faţa uşii cu geam mai pe care sta scris *Cool şi Lam.* Iar mai jos, în colţul din stângă: *Detectivi.*

Am intrat, am trecut prin biroul meu şi am ajuns în cel al Berthei. Fiecare mobilă trăda personalitatea Berthei Cool, de la scaunul pivotant care scârţâia, din spatele biroului, până la sertarul cu bani din dreapta, care se încuia cu o cheie specială. N-avea încredere nici în secretară, nici în portar, ba nici chiar în asociatul ei.

M-am aşezat în scaunul pivotant al Berthei.

Părea să fi fost construit anume ca să scârţâie, un scârţâit care, oricum m-aş fi mişcat, venea din acelaşi loc.

Am ridicat mapa. Nota se afla acolo. Am studiat-o. Adresa era: Veronica Way nr. 1624.

Dedesubt, Bertha notase cu scrisul ei viguros, masculin: *Mătuşa de filat.*

Apoi Bertha tăiase cuvântul *mătuşa* şi scrisese în loc de el *agent de bursă.* Dedesubt, începuse să mâzgălească hârtia, desigur în timp ce vorbea cu Claire Bushnell. Scrisese pe urmă în litere o sută de dolari. Apoi, în cifre, *100,00.* Mai scrisese o *sută de dolari* de câteva ori, apoi tăiase totul şi scrisese o *sută cincizeci de dolari.* Adăugase *crede că agentul ar putea fi prietenul mătuşii – vede motiv de alarmă – ne ascunde ceva – îl vrea pe Donald.*

Apoi din nou mâzgălituri şi cifre *175,00*, după care cuvintele *Donald personal*. Iar mâzgălituri, apoi cuvintele *Adresa mătuşii: Strada Korreander nr. 226*. Din nou mâzgălituri, după care scrisese următoarele: *Numele mătuşii: Amelia Jasper. Omul care încearcă s-o escrocheze: 35 ani, bine îmbrăcat, voinic, costume la două rânduri, mai ales gri; brunet, cu trăsături prelungi; râs nervos, fumează cu un ţigaret de ivoriu, lung şi încrustat, ţigară după ţigară. Profil plăcut, dar când râde gura arată cruzime. Râs dur. Profil frumos.*

Urmau alte câteva mâzgălituri, după care Bertha, aşa în treacăt, notase lucrurile pe care de trei ani încercam să i le subliniez: o descriere precisă a

omului ce trebuia filat: *înălţimea: 1,80 m.; greutatea: 88 kg.; brunet; ochi cenuşii.*

Bertha mai scrisese o dată o *sută şaptezeci şi cinci de dolari,* apoi tăiase, scrisese *două sute de dolari,* din nou câteva mâzgăliturі, după care: *Tipul are întâlnire la 4 p.m. Îl va fila Donald, care îl va lua în primire din Strada Korreander, nr. 226.*

Mai jos, scrise energic, apăreau cuvintele care, după Bertha, puneau capăt întrevederii: *Primit cec pentru 200,00 dolari.*

Totul era scris pe trei coli de hârtie, prinse cu o clamă şi băgate apoi sub mapă. Bertha avea de gând să alcătuiască o fişă completă pentru dosar, dar cum clienta venise chiar sâmbătă înainte de prânz, nu mai avusese timp să dicteze nota.

De acolo preluasem eu cazul. Bertha mă chemase şi apoi plecasem în Strada Korreander, la numărul 226, unde se afla o vilişoară frumoasă construită în stuc.

Aşteptasem afară şi tipul sosise foarte punctual. Conform descrierii, fuma o ţigară în ţigaret şi purta un costum gri cu dunguliţe albastre, la două rânduri, bine croit. Rămăsese înăuntru aproximativ o oră şi zece minute.

La plecare m-am luat după el cu maşina, menţinându-mă în unghiul mort unde nu mă putea observa prin oglinda retrovizoare, notându-mi numărul automobilului, rămânând mai în urmă când ştiam că nu-l pot pierde din ochi şi apropiindu-mă apoi din nou. Nu dăduse niciun semn că l-ar fi interesat ce se petrece în spatele lui.

Şi totuşi, omul dispăruse din hotel în noaptea aceea, după ce îl filasem până acolo. *Trebuie* să fi fost mai deştept decât îl crezusem, *trebuie* să fi ştiut că e urmărit. Deocamdată, nu puteam găsi nicio altă explicaţie, iar cea pe care o aveam mă necăjea, îmi rănea amorul propriu, adică ceea ce Bertha ar fi numit afurisita mea îngâmfare. Mă crezusem întotdeauna capabil să descopăr dacă cineva urmărit îşi dă sau nu seama de acest lucru.

M-am hotărât să fiu mult mai prudent cu domnul Thomas Durham pe viitor – în eventualitatea că va mai exista vreun viitor.

Era tipic pentru mentalitatea Berthei că ridicase onorariul cu o sută de dolari în timp ce discuta cu clienta, iar cele trei foi de hârtie reprezentau o fişă clinică a acestei mentalităţi; în schimb, nu se interesase dacă clienta avea telefon şi nici nu întrebase măcar câteva date despre trecutul clientei. Primise două sute de dolari, şi cu asta basta.

Am căutat la Bushnell în cartea de telefon, dar n-am găsit nimic. Am întrebat la Informaţii, dar telefonista fie că nu voia, fie că nu putea să mă lămurească, astfel că am coborât la garaj şi am scos vechea noastră. maşină „Nr. 2”.

„Nr. 1” era un automobil nou, şi Bertha se aranja de regulă să-l folosească ea. „Nr. 2” era o rablă mică, diformă dar încă în putere, care îşi uzase multe piese în slujba intereselor agenţiei. Urmărise alte maşini pe zeci de mii de kilometri,

filând bărbaţi care încercau să explice amantelor că soţiile nu-i înţeleg, şi îşi tocise pneurile alergând după martori şi căutând dovezi în diverse cazuri de crimă.

Am aprins motorul şi am aşteptat să se încălzească, apoi am pornit în viteză şi m-am îndreptat spre casa în care locuia Claire Bushnell.

La nr. 1624 pe Veronica Way se afla un bloc. Privind tabelul de la intrare, am văzut numele Claire Bushnell, decupat dintr-o carte de vizită şi prins deasupra butonului de sonerie.

Am apăsat pe buton.

Niciun răspuns.

Era duminică şi ar fi putut să se afle prin vecini sau la plimbare. După numele tăiat din cartea de vizită se putea deduce că e nemăritată, astfel că m-am hotărât să fiu mai puţin ceremonios. M-am jucat puţin cu butonul, o apăsare lungă, două scurte, una lungă, una scurtă, din nou una lungă şi apoi trei scurte. Jocul meu dădu rezultate. Buzerul îmi semnală că uşa e deschisă. M-am uitat la număr, am văzut că era vorba de apartamentul 319 şi am intrat în bloc.

Era o zi încântătoare, senină şi însorită, iar văzduhul avea o prospeţime cât pe ce să mă facă, la un moment dat, s-o iau razna pe şosea, să trag sub nişte copaci şi să mă uit la zbenguiala păsărelelor. În bloc era un aer închis şi îmbâcsit, iar după lumina vie de afară, cu greu puteam distinge obiectele din hol. Probabil că proprietarul voia să economisească cât mai multă electricitate, ca să nu-i frustreze cumva pe marii consumatori industriali.

Am găsit în sfârşit liftul, care mă sui cu zgomot până la etajul 3.

Uşa nu era deschisă.

Am bătut într-o tăblie, dar n-a răspuns nimeni. Atunci am apăsat pe clanţă şi am intrat.

Era un apartament mobilat, de tip obişnuit şi probabil de preţ mediu. Clădirea era veche şi proiectată cam alandala, iar apartamentele fuseseră croite nu pentru o cât mai bună utilizare a spaţiului, ci cam la întâmplare. Poate că mai înainte clădirea se compunea din apartamente mai mari, care ulterior fuseseră împărţite.

Din baie se auzea apa curgând şi, în timp ce închideam uşa de la intrare, o voce de femeie spuse:

— Mă mir cum de n-ai ieşit cu maşina mai devreme. E o zi splendidă şi…

M-am aşezat pe un scaun, lângă fereastră. N-am răspuns, astfel că vocea tăcu, apoi apa se închise şi în cadrul uşii apăru Claire Bushnell, în papuci şi halat de baie, cu ochii măriţi de curiozitate.

— Ei nu, asta-i bună! exclamă ea.

Pe masă se afla un ziar de duminică. Citisem ce mă interesa, mai ales în legătură cu cazul de la motelul Kozy Dell, dar m-am gândit că nu e rău să par în largul meu. Am luat deci ziarul şi am zis:

— Nu vreau să-ţi stric baia. Termină şi pune ceva pe dumneata.
— Ieşi afară! strigă ea.
Am coborât ziarul şi am privit-o pe deasupra cu un aer de uşoară surprindere:
— Cum adică?
— Cum ai auzit! Ieşi afară!
— Dar vreau să-ţi vorbesc.
— Ieşi afară! Credeam că e…
— Cine? am întrebat-o, văzând că ezită.
— Cine eşti dumneata?
— N-ai apelat la o agenţie de detectivi pentru urmărirea…
— Nu! strigă ea la mine.
— Credeam că…
— Te înşeli! N-am avut niciodată de-a face cu detectivi.
Am lăsat ziarul, am scos o carte de vizită, m-am ridicat de pe scaun şi i-am dat-o.
Luă cartea de vizită, o citi, mă privi o clipă cu suspiciune, apoi exclamă:
— A!
M-am aşezat iar pe scaun.
— Dumneata eşti Donald Lam?
— Exact.
Se gândi câteva clipe, apoi zise:
— Ai vreun act de identitate la dumneata?
I-am arătat permisul de conducere şi autorizaţia de detectiv particular.
Zise:
— Tocmai făceam baie.
— Cam asta am bănuit şi eu.
— N-are rost să te mai invit să iei loc. Te porţi aşa cu toţi clienţii dumitale?
— Am bătut la uşă, dar n-a răspuns nimeni.
— O lăsasem neîncuiată. Am crezut că erai… o prietenă.
— N-aveam ce face. Nu puteam sta în hol să-mi declin identitatea în auzul tuturor vecinilor.
— Nu, desigur, admise ea. O clipă, să mă îmbrac puţin.
Dincolo de baie se afla, probabil, dormitorul. Trecu prin baie, închise uşa şi am auzit-o cum punea zăvorul. Avea încredere în mine cam tot atât cât are şoarecele într-o pisică.
Apăru după vreo cincisprezece minute.
Bertha avusese dreptate. Era o fată nostimă, care-ţi încânta ochii. Avea trăsături plăcute, ochi negri şi vioi, cu licăriri de umor, părul atât de negru că uneori căpăta reflexe albăstrii, şi un corp foarte, foarte bine făcut.
Părea calmă şi sigură de sine. Se aşeză şi-mi spuse:
— Ce-ar fi să-mi spui cum stau lucrurile? Ce-ai descoperit?

— Aş fi vrut câteva detalii suplimentare.
— I-am dat doamnei Cool toate informaţiile.
— I le-ai dat, desigur, dar ea nu le-a notat.
— Ba da. Avea un blocnotes pe care nota totul cu un creion.
— Pe Bertha Cool o interesa mai mult onorariul. A scris de câteva ori suma de bani pe care trebuia s-o primim, dar…
Lăsându-şi capul pe spate, Claire Bushnell izbucni în râs.
Am continuat:
— Mai întâi, câte ceva despre mătuşa dumitale. După cele spuse de Bertha Cool, se numeşte Amelia Jasper şi stă la numărul 226 în Strada Korreander. Iar dumneata eşti singura ei rudă.
— Da.
— Altceva?
— Ce-ai mai vrea să ştii?
— Totul.
Şovăi o clipă, privindu-mă de parcă ar fi încercat să afle cât putea să-mi spună. Apoi se hotărî:
— Unchiul meu a murit acum câţiva ani şi, după câte ştiu, i-a lăsat mătuşă-mii nişte bani. Dar nu se ştie cât.
Continuam să tac.
Începu să-şi aleagă cuvintele şi mi-am dat seama că era foarte atentă, căutând să spună exact ce avea de gând să-mi spună.
— Mătuşă-mea are acum cincizeci şi doi de ani. Mă tem că în ultima vreme a devenit exagerat de vanitoasă. Arată foarte tânără pentru vârsta ei, dar împinge lucrurile la extrem şi a devenit pur şi simplu caraghioasă. Şi-a luat obiceiul de a cere tuturor să-i ghicească vârsta… ştii, cred, cum vine asta. Nimic nu i se mai pare absurd. Aşa cum îţi spuneam, are cincizeci şi doi de ani. Ei bine, dacă îi dai patruzeci şi cinci, tanti Amelia se îmbufnează. Dacă-i spui numai patruzeci, îţi surâde. Iar dacă o cobori până la treizeci şi şapte, începe să se fandosească, e în culmea fericirii şi-ţi declară cu căldură: „Dragă, nici n-ai să crezi, dar am de fapt patruzeci şi unu."
— Părul? am întrebat.
— Brun-roşcat.
— Firea?
— Timidă.
— Cu alte cuvinte, te temi că bărbatul care vine pe la ea ar putea avea intenţii serioase.
Privi un răstimp în ochii mei, apoi zise:
— Exact.
— Cum vă înţelegeţi? Sunteţi în relaţii bune?
— Să lămurim lucrurile, domnule Lam. Presupune că ai avea dumneata

cincizeci şi doi de ani şi că ai dori ca lumea să-ţi dea treizeci şi cinci, iar pe deasupra ai mai avea în preajmă şi o nepoată de… ei bine, ce vârstă-mi dai?

Am privit-o, apreciind-o îndelung.

— Treizeci şi opt.

Îmi aruncă o privire furioasă; apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs:

— Douăzeci şi patru!

— Păi, după teoriile pe care mi le-ai făcut…

— Dumnezeule! Chiar arăt peste treizeci?

— Da' de unde. Mă gândeam să spun şaptesprezece, dar fiindcă mi-ai explicat psihologia acestor întrebări, am preferat…

— Prostii, mă întrerupse ea.

Am aşteptat să văd ce mai spune.

— Aşa că, reluă ea după o clipă, înţelegi ce se întâmplă cu tanti Amelia. E destul de amabilă cu mine şi mă invită pe la ea, dar când nu sunt bărbaţi pe acolo. Mai ales de când s-a ivit tipul ăsta mi-a dat de înţeles că ar fi mai bine să-i telefonez înainte de a o vizita. Vrea, adică, să se asigure că nu vin când se află acolo domnul cu păr negru şi profil frumos.

— Ai fost vreodată acolo când era şi el?

— O dată, şi tanti Amelia mi-a făcut vânt aşa de repede, că nici n-am avut timp să mă amuz de situaţie.

— Ţi l-a prezentat.

— Asta mai lipsea!

— Deci nu l-ai cunoscut?

— Nu.

— Crezi că te-ar recunoaşte dacă te-ar vedea din nou!

— Da.

— Te-a văzut doar câteva minute?

— Numai câteva secunde.

— Numai o dată?

— Da.

— Te-a studiat?

— Părea că mă străpunge cu privirile.

— E genul ăsta?

— Da. Cel puţin aşa am avut impresia.

— Ai vreo idee despre ce urmăreşte cu mătuşa dumitale?

— Cred că-i vinde ceva.

— I-ai spus Berthei că bănuieşti c-ar fi la mijloc nişte acţiuni.

— Cam aşa ceva.

— Te-ar deranja dacă i-ar ciupi ceva bani la o afacere de bursă?

— Domnule Lam, spuse ea, dacă tipul ar fi în stare să-i stoarcă mătuşă-mii vreo douăzeci sau treizeci de mii de dolari, mai că i-aş spune tot ce ştiu despre

psihologia ei, ca să meargă la sigur. Mă tem însă că a şi început să acţioneze şi că o să-i vândă ceva mult mai puţin valoros şi care o s-o coste mai mult.

— Vrei să spui că e vorba de persoana lui?

— Da.

— Mătuşa dumitale s-ar recăsători?

— Cred că da, în anumite împrejurări. A… a împins această manieră de a se lăsa flatată până la un punct unde a ajuns un fel de… regret că trebuie s-o spun, dar…

— Nu e nevoie să spui nimic.

— Ce-ai descoperit până acum? Ce s-a întâmplat ieri?

— L-am găsit pe tip şi l-am filat.

— Cine e? Unde stă?

— Îl cheamă Thomas Durham şi locuia la hotelul Westchester Arms. A plecat însă ieri noapte.

— A plecat?

— Da.

— Unde s-a dus?

— Habar n-am.

— Halal detectiv! exclamă ea.

— Stai un pic. Instrucţiunile care mi s-au dat spuneau să-l filez şi să aflu cine e. Atât. N-a fost vorba de o urmărire de douăzeci şi patru de ore pe zi şi nici n-ai plătit pentru aşa ceva.

— Da, dar voiam să aflu unele lucruri despre el.

— Ai să afli, am asigurat-o. N-am abandonat cazul.

— De ce a plecat?

— Nu ştiu. Am de gând să descopăr. Iar ca să descopăr, îmi mai trebuie ceva informaţii.

— Păi, du-te să le obţii.

— Vreau să le obţin de-aici.

— În legătură cu ce?

— Să începem cu dumneata. Ai fost căsătorită, nu?

— Da.

— Ce s-a întâmplat cu căsătoria?

— S-a dus de râpă.

— Cine era soţul?

— Un oarecare domn Bushnell. James Bushnell. Jimmie, băieţaşul doamnei Bushnell, ştii…

— A da, Jimmie, simpaticul Jimmie! Da, da, da. Şi ce nu-ţi plăcea la Jimmie?

— Nu-mi plăcea mai nimic.

— De cât timp eşti despărţită?

— De un an.

— Pensie alimentară?
— Ce te priveşte?
— Întrebam doar.
— Iar eu ţi-am răspuns.
— Depinzi băneşte de mătuşa dumitale?
— Nu.
— Alte rude?
— Nu există.
— Deci, eşti unica moştenitoare?
— Dacă moare, cred că da, dar, fireşte, poate să facă ce vrea cu averea ei.
— Nu eşti deosebit de binevoitoare.
— Îţi răspund la întrebări.
— Nu prea vrei să mă ajuţi.
— Te-am angajat ca să mă ajuţi dumneata pe mine.
— Pari cam indiferentă faţă de mătuşa dumitale.
— Aş vrea să fiu mai apropiată de ea, zise fata cu căldură. E singura mea rudă. Uneori, îmi simte lipsa. Apoi îi vin iar idei despre bărbaţi. Până acum, însă, s-a ferit să ajungă la căsătorie. Se temea să nu pună vreunul mâna pe avere. E zgârcită. Când se simte singură, ţine la mine şi vrea să stau cu ea. Acum câteva săptămâni a avut un accident de maşină, de pe urma căruia crede că a rămas cu crize de sciatică. Face mare caz de asta şi stă pe o pernă cu aer, într-un scaun de invalid.
— Ce-a spus societatea de asigurări?
— Zice că accidentul a fost din vina ei.
— Carevasăzică, îi cam plac bărbaţii?
— Asta, ca să ne exprimăm moderat!
— Ce să-i faci! S-ar putea vindeca dacă ar pierde nişte bani…
— Da, s-ar putea. Nu înţeleg însă ce vrea să obţină. Pur şi simplu, nu mai pot s-o pricep. Ba da, pot. O înţeleg, dar nu pot să-i…
— Să-i treci cu vederea?
— Cine sunt eu ca să-i trec cu vederea?
— Ei bine, încearcă să nu te mai justifici faţă de dumneata însăţi şi spune-mi cum stau în realitate lucrurile.
— Mi-am pierdut părinţii la vârsta de trei ani, într-un naufragiu. Tanti Amelia m-a luat atunci la ea ca să mă crească. Nici nu-mi mai amintesc de tata şi de mama. Îmi amintesc însă de tanti Amelia, cu calităţile ei, care nu-s puţine, dar şi cu toate defectele ci.
— Da, continuă.
— Era o femeie foarte, foarte frumoasă. S-a măritat cu unchiul Dave din milă şi a fost dezamăgită. Nu credea în divorţ. După câţiva ani a aflat că bărbatul pe care-l luase suferea de o boală incurabilă. A încercat atunci cu disperare să se

menţină tânără ca să poată, la moartea unchiului, să… în orice caz, să se menţină cât mai tânără.. Voia să-şi refacă viaţa.

— E de înţeles.

— Apoi unchiul Dave a murit şi l-a cunoscut pe unchiul Fred. Cred că în epoca aceea devenise deja o fire calculată. Ştiu doar că primele mele amintiri din copilărie mi-o arată pe tanti Amelia în faţa oglinzii, studiindu-se cu grijă din toate unghiurile şi dându-mă pe mine în seama unei dădace, apoi a unei guvernante. Mai târziu m-a expediat la o şcoală particulară. Îţi dai seama ce s-a întâmplat, domnule Lam. În anii aceia, când aşteptase moartea omului cu care se măritase şi se străduise să rămână tânără, tanti Amelia s-a obişnuit să se gândească numai la sine şi să viseze la înfăţişarea ei tinerească. Numai asta mai conta în viaţa ei. Dacă ar scăpa de ideea ei fixă, cred că ar fi o femeie admirabilă. E spirituală, inteligentă şi… egoistă.

— A fost rănită?

— Da, în accidentul de automobil. Leziuni uşoare, dar caută să le dea importanţă. Din când în când are câte o recidivă şi se aşază din nou în scaunul cu rotile.

— Cine o împinge?

— Susie Irwin, care e un fel de servantă, menajeră, clamă de companie, bucătăreasă şi şofer.

— Alţi servitori există?

— Nu.

— Zici că e o femeie zgârcită?

— Zgârcită şi ascunsă.

— E bogată?

— Ţi-am spus, nu se ştie. A moştenit ceva avere şi a făcut investiţii. Pare să aibă totdeauna bani la îndemână dar nu-i place să-i cheltuiască şi, dacă vrei neapărat s-o enervezi, pune-i o întrebare, o singură întrebare, despre situaţia ei financiară.

— Povesteşte-mi ceva despre accident.

— A, s-a petrecut la o intersecţie, fiecare din părţi aruncând vina asupra celeilalte.

— Cum s-au aranjat lucrurile?

— Tanti Amelia a spumegat câtva timp, dar societatea de asigurări a găsit că ea era de vină şi a dat câştig de cauză părţii adverse, care avea şi trei martori. Tanti Amelia era singură. A fost furioasă la culme şi a anulat contractul de asigurare.

— A mai încheiat vreunul de atunci?

— Nu, se jură că o să-şi poarte singură de grijă. Considera că ar fi trebuit să plătească ceilalţi. Se poate să aibă dreptate. E o femeie foarte atentă şi cu reflexe prompte, dar, cum îţi spuneam, celălalt avea trei martori. Aşa cum au depus,

păreau să-şi fi învăţat toţi textul pe dinafară.

— Să vorbim sincer acum, doamnă Bushnell.

— Mi se zice domnişoara Bushnell.

— E-n ordine; să fim deci sinceri, Claire.

— Avansezi repede, domnule Lam!

— Nu destul de repede. Pur şi simplu n-avem timp de pierdut cu formalisme. Să vorbim pe şleau. Asta e un apartament mobilat, de preţ mediu. Maşină…

— Ar trebui să plăteşti dumneata chiria, şi apoi să spui că e de preţ mediu.

— Ştiu, vorbeam în general. Maşină n-ai. Dispui de un oarecare venit, probabil o pensie alimentară. Eşti bine îmbrăcată şi ai un apartament ieftin dar confortabil şi nu prea înghesuit. Telefon n-ai. Nu eşti bogată. N-ai venituri mari.

Mă fulgeră cu ochii.

Am urmat:

— I-ai dat totuşi Berthei Cool două sute de dolari ca să-ţi furnizeze informaţii despre omul care se învârteşte pe lângă mătuşa dumitale. O asemenea sumă nu se procură uşor.

— În schimb, s-au dus foarte uşor, izbucni ea.

Am dat din cap:

— Mă înţelegi greşit. Înseamnă că ai avut un motiv puternic ca să te desparţi de banii ăştia. Şi n-ai făcut-o numai pentru că aveai anumite bănuieli despre omul care se-nvârteşte pe lângă tanti Amelia.

— Ţi-am spus că umblă să-i vândă ceva.

— Bertha Cool a stat mult de vorbă cu dumneata. Apoi, ţi-a fixat onorariul la două sute de dolari şi n-ai protestat. N-ai încercat să te tocmeşti…

— Era cazul s-o fac?

— Unii clienţi o fac.

— Cu ce rezultate?

— Cu niciunul. Dar nu despre Bertha vorbeam. Despre dumneata.

— Aşa s-ar părea.

— Deci, ai avut anumite motive pe care nu ni le-ai spus.

Claire sări în picioare şi strigă iritată:

— Ai de gând odată să te-apuci de lucru şi să faci treaba pentru care ai fost plătit, în loc să-ţi pierzi vremea aici insultându-mă?

— Încerc să obţin informaţii, tocmai ca să te pot ajuta.

— Uite ce e, domnule Lam, ripostă ea sarcastic, dacă aş fi cunoscut răspunsurile, nici nu m-aş fi gândit să plătesc două sute de dolari stimabilei, lacomei şi zgârcitei Bertha Cool ca să le obţin. Când am dat aceşti bani asociatei dumitale, am făcut prostia să cred că voi avea pe cineva care să-mi obţină unele informaţii şi nu să-şi piardă vremea în apartamentul meu duminica dimineaţa, făcându-mi avansuri amoroase…

— Nu ţi-am făcut, niciun fel de avansuri, am întrerupt-o eu.

— Ştiu, dar asta ai de gând.
— Pariem că nu?
Mă privi de sus, apoi zise:
— Da.
— Pe cât?
— Pe două sute de dolari.
Apoi adăugă în grabă:
— Nu, stai puţin. Ai să… mă refer la felul cum ai intrat când eram în baie, felul cum… Cred că pentru suma asta ai fi în stare…
— Pe o sută, atunci.
— Nu.
— Cincizeci.
— Nu.
— Zece.
— Fie. Am pariat. La douăzeci de dolari ai face pe gentlemanul, dar zece cred că ai accepta să pierzi dacă te-ar pune într-o poziţie avantajoasă.
— OK. Ai pariat. Acum să revenim la cazul nostru.
— Ce vrei să mai ştii?
Am întrebat-o într-o doară:
— Ai locuit vreodată în statul Colorado?
— Nu.
— Se întâmplă să-l cunoşti pe un oarecare Dover Fulton?
— Nu.
— Nici pe nevastă-sa?
— Nu, nici n-am auzit de ei.
— Dar pe unul Stanwick Carlton?
Făcu ochii mari.
— Ce legătură are asta cu…?
— Niciuna, poate. Voiam numai să ştiu.
— Păi, o cunosc pe Minerva Carlton… De ani de zile… Suntem prietene bune. Pe soţul ei însă nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată.
— Unde locuieşte Minerva?
— În Colorado.
— Ai primit veşti de la ea de curând?
— Nu.
— Citeşti ziarele? am întrebat-o.
— Paginile de umor şi varietăţi. Dar ce naiba caută Minerva în treaba asta?
— Nu ştiu… Şi sunteţi prietene bune?
— Da, foarte bune.
— Când ţi-a scris ultima oară?
— Nu ştiu precis, acum vreo lună. Ne scriem regulat.

— Se întâmplă să ai o fotografie de-a ei?
— Da, am una pe care mi-a trimis-o, şi mai am câteva instantanee făcute pe plajă, în vara asta.
— Hai să vedem instantaneele.
— Dar de ce?
— Vreau să mă uit la ele.
— Ce-are asta a face cu tipul care o vizitează pe tanti Amelia?
— Nu ştiu. Vreau să văd pozele.
— Eşti cel mai pisălog bărbat pe care l-am întâlnit vreodată, poate cu excepţia…
Ezită.
— Cu excepţia lui Jimmie, băieţaşul doamnei Bushnell?
— Exact, confirmă ea.
— OK., adu pozele şi cu asta am terminat.
Se duse la un dulap, scotoci prin sertare şi luă de acolo un plic de felul celor folosite de laboratoarele fotografice, cu două despărţituri, una pentru clişee şi alta pentru fotografii.
Scoase fotografiile şi începu să le examineze. Puse în grabă şase din ele la loc, cu un zâmbet uşor fluturându-i pe buze. Apoi îmi întinse două.
M-am uitat la ele. Erau poze bune, care le arătau pe Claire Bushnell şi o altă fată în costume de baie foarte sumare. Claire avea un corp bine făcut. Prietena ei era femeia pe care o văzusem la cocteil-bar în noaptea trecută, cea cu părul roşcat şi ochii gânditori.
— Aceasta e Minerva Carlton? am întrebat.
— Da, cea care e cu mine.
— Frumos corp…
— Aşa se spune.
— Al dumitale, la el mă uitam.
— Asta intră în onorariu, sau e vreun supliment?
— E un supliment.
— Ai putea renunţa la el, în ceea ce mă priveşte.
— Ce reprezintă celelalte poze? Clătină din cap.
— Când două fete se distrează pe plajă cu aparatul de fotografiat, nu poţi şti ce se mai întâmplă.
— Ai negativele de la acestea două?
— Da.
— Vrei să mi le dai?
— Pentru ce?
— Am nevoie de ele.
Şovăi o clipă, apoi scoase clişeele din despărţitura lor. Se duse să le vadă în lumină, ca să le aleagă pe cele două cerute. Stătea cu spatele la mine. Mă uitam

cum i se mişcă umerii şi cum priveşte pe rând filmele semiopace. După ce le alese, mi le dădu.

— Ai cumva un plic? am întrebat.

În loc de răspuns, scoase toate filmele afară şi-mi dădu plicul gol.

M-am uitat la clişee. Şi acestea erau bune şi clare, format 6x9. Se puteau mări bine.

— Frumoasă expunere, am zis.

— Renunţă la aspectele personale, te rog.

— Mă refeream la timpul de expunere.

— Aha!

Am studiat negativele.

— Şi bine făcute.

— De trei ani îmi dau filmele la laboratorul din colţ.

— Acum nu mă mai refeream la filme, ci la liniile dumitale.

Se făcu că vrea să arunce cu o carte în mine, dar nu-şi putu ascunde licărul de încântare din ochi.

— Şi zici că nu-l cunoşti pe Stanwick Carlton? Zâmbi şi clătină din cap:

— Cred că Stanwick nu mă prea înghite. În fond, mă asociază cu trecutul cam încărcat al Minervei.

— Are aşa ceva?

— Nu vorbi prostii. E un tip gelos, posesiv şi bănuitor.

— Ai putea citi şi restul ziarului.

— De ce?

— Minerva a fost găsită moartă la Kozy Dell, un motel aflat la vreo cincisprezece kilometri afară din oraş. Ea…

Claire Bushnell se repezi la măsuţă, deschise ziarul, aruncând jos paginile de umor şi varietăţi. I-am arătat relatarea despre dubla sinucidere din motel.

În timp ce stătea acolo uluită, sau simulând acest lucru cât putea mai bine, am cules celelalte clişee, le-am vârât în buzunar şi am ieşit, trăgând încet uşa după mine.

Nici măcar nu m-a auzit plecând. Am privit-o ultima oară, în timp ce închideam uşa: stătea în picioare, cu ochii măriţi de groază, şi citea ştirile despre moartea Minervei Carlton.

Liftul nu era la etajul 3 şi nici n-am stat să-l aştept. Am coborât scările în goană, m-am urcat în rabla agenţiei şi am luat-o din loc.

Am oprit ceva mai în josul străzii ca să mă uit la clişee. Două erau nuduri. În celelalte patru, fetele purtau costume de baie, dar era şi un bărbat cu ele. Minerva Carlton şedea cu capul rezemat de pieptul lui gol. Amândoi păreau fericiţi.

Am pus toate negativele la loc în plic, pe care era scrisă şi comanda: *Trei din fiecare, pe hârtie lucioasă.*

CAPITOLUL 5.

NOTA PERSONALĂ

Am oprit maşina la adresa din Strada Korreander şi am urcat grăbit scările vilei albe de stuc.

O femeie de vreo cincizeci de ani, slabă şi cu înfăţişarea aspră, veni spre uşa de la intrare, cu paşi mari şi greoi. O puteam vedea prin reţeaua de sârmă a uşii încuiate. Se opri, înaltă şi severă, cercetându-mă cu privirea.

— Ce vinzi?

— Nimic.

— Atunci, ce vrei?

— Să vorbesc cu domnişoara Jasper.

— În ce problemă?

— În problema accidentului de automobil.

— Ce-i cu el?

— Vreau să aflu cum s-a întâmplat. Societatea de asigurări nu i-a plătit nimic, mi se pare.

— Ce vrei să ştii despre accident?

— O să-i spun doamnei, când o voi vedea.

Nu zise nici: „Aşteaptă puţin", nici: „Să văd" sau: „O clipă, te rog". Nu zise nimic. Se întoarse pe călcâie şi i-am putut urmări silueta înaltă, colţuroasă, îndepărtându-se fără grabă pe coridor.

Am auzit apoi voci. Femeia se înapoie cu paşi mari, clătinându-şi şoldurile osoase. Ajunse din nou la uşă.

— Cum te cheamă?

— Lam.

— Numele mic?

— Donald.

— Lucrezi la vreo societate de asigurări?

— Nu.

— Atunci, de ce te interesezi de accident?
— Asta am să i-o spun doamnei Jasper.
— Ai vorbit şi cu partea cealaltă?
— Nu.
— Dar cu societatea?
— Aş prefera să comunic toate aceste lucruri doamnei Jasper.
— Ei bine, dânsa preferă să mi le comunici mie.
— Spune-i atunci că dacă se împacă cu modul inechitabil cum s-au aranjat treburile, n-are decât să nu mă primească. Dacă însă vrea să redeschidă dosarul, ar fi mai bine să stăm puţin de vorbă.
— Ce ştii dumneata despre asta?
— Multe.
Mă examină cu ochii ei negri ca smoala, vârâţi adânc în orbite. Apoi plecă din nou pe coridor, lipsi vreo două minute, reveni şi îmi deschise uşa.
Am intrat.
Femeia încuie uşa după mine.
— Pe unde?
— Pe coridor. Prima uşă pe stânga.
Am pornit de-a lungul coridorului, călcând pe covor, am deschis prima uşă pe stânga şi am intrat într-o cameră de zi.
Femeia aşezată pe scaunul cu rotile era frumoasă. Părul ei avea o culoare caldă, brun-roşcată. Faţa îi era relativ neridată, cu ochi vioi şi inteligenţi. Dacă n-ar fi fost guşa de sub bărbie, i-aş fi dat mult mai puţin.
— Bună ziua, domnule Lam. Eu sunt Amelia Jasper.
— Mă bucur să vă cunosc, doamnă Jasper, am spus eu, înclinându-mă. Îmi pare rău că vă deranjez la această oră, duminica, dar vedeţi, e singura zi de care dispun pentru a strânge materialul ce-mi trebuie.
— Şi cu ce vă ocupaţi, vă rog?
— Sunt publicist.
Zâmbetul îi rămase pe buze, dar privirile îşi pierdură cordialitatea.
— Publicist? mă întrebă ea cu răceală.
— Scriu o serie de articole despre asigurări şi modul cum funcţionează societăţile de asigurări. Unul din aspectele pe care le combat este felul cum se încurajează mărturia falsă. Când se întâmplă vreun accident în care într-una din maşini se află o singură persoană, oricât ar fi ea de onorabilă, iar de partea cealaltă sunt mai mulţi inşi care mint evident, rareori se întâmplă ca societăţile să caute adevărul până la capăt…
— Mie-mi spui? mă întrerupse Amelia Jasper, cu ochii plini de indignare. Niciodată n-am fost umilită mai tare în toată viaţa mea. Presupun că aţi auzit de accidentul meu…
— Numai împrejurările generale. După câte ştiu, eraţi singură.

Ea ezită o clipă, apoi confirmă:

— Da.

— Iar în maşina cealaltă se aflau trei-patru persoane?

— Patru. Nişte mitocani, exact tipul de oameni pe care ţi-i imaginezi denaturând faptele ca să obţină câţiva dolari amărâţi.

— S-a întâmplat la o intersecţie?

— Da. Tocmai intram în intersecţie. Am privit la dreapta şi nu era nimic. M-am uitat repede şi în stânga, presupunând că am prioritate asupra oricărui vehicul din stânga şi că nu va trebui să mă preocup decât de vehiculele din dreapta.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, indivizii ăia nesuferiţi au dat peste mine. Au venit din stânga. Au venit atât de repede, încât au intrat în intersecţie cu mult în urma mea, dar au avut neobrăzarea să spună agentului societăţii că erau acolo când m-au văzut venind, că aveam o asemenea viteză încât n-am putut opri, şi că i-am tamponat *eu* pe *ei*.

— Aşa a fost oare?

— Maşina mea a lovit-o pe a lor, dacă la asta vă referiţi.

— Atunci nu v-au tamponat ei. Dumneavoastră i-aţi tamponat?

— Ei au intrat cu maşina de-a dreptul în faţa mea.

— Înţeleg acum atitudinea societăţii de asigurări.

— Ei bine, eu n-o înţeleg, izbucni ea, şi să nu vă aşteptaţi la cooperare din partea mea dacă începeţi să simpatizaţi cu ăia de la asigurări!

— Nu simpatizez cu ei, încerc doar să aflu ce s-a întâmplat.

Scosesem din buzunar un carnet şi un creion. Acum, fără a mai deschide carnetul, le-am pus la loc şi m-am înclinat:

— Îmi pare foarte bine de cunoştinţă, doamnă Jasper, şi vă mulţumesc că m-aţi primit.

— Dar nu v-am spus totul despre accident…

M-am prefăcut stânjenit şi am zis:

— Păi… cred că am înţeles cum stau lucrurile…

Ea continuă, iritată:

— Numai pentru că ceilalţi erau patru, adoptaţi punctul de vedere că *eu* aş fi fost vinovată.

— Nicidecum. Pur şi simplu nu consider cazul dumneavoastră interesant pentru revista la care vreau să colaborez.

— De ce?

— Ceea ce vreau eu să arăt este pericolul soluţiilor de compromis, când partea asigurată are dreptate, dar societatea consideră că susţinerea cazului ar cere prea mult efort. Ca atare, permite părţii celeilalte să depună mărturii mincinoase şi…

— Păi tocmai asta s-a întâmplat şi cu mine!

Am şovăit:

— Aţi fost rănită grav?

— Da, la şoldul stâng.
— V-aţi făcut bine acum?
— Da. Pot umbla, dar de atunci am avut mai multe crize de sciatică. Chiar acuma am una foarte rea – perne de aer, aspirină, dureri…
— Îmi pare rău, am căutat s-o consolez.
— Şi, mai mult, mă tem să nu rămân permanent cu un picior mai scurt decât celălalt.
— O să se îndrepte cu timpul, pe măsură ce se refac muşchii.
— Cu timpul! exclamă ea, indignată.
N-am spus nimic.
Doamna Jasper mă studie un răstimp, apoi zise:
— Am avut întotdeauna… ăăă… picioare frumoase.
Şi ezită exact cât trebuia ca să dea aparenţa că dorinţa de a mă convinge fusese mai tare decât pudoarea, după care îşi ridică fusta, arătându-mi piciorul stâng.
Am fluierat admirativ.
Ea îşi lăsă brusc fusta la loc.
— N-aveţi niciun motiv să fluieraţi, făcu ea iritată.
— Nu?
— Voiam doar să evidenţiez un punct de vedere.
— Să evidenţiaţi o curbă, aş zice eu…
— Sunteţi amabil. Dar gândiţi-vă la celălalt picior, mult mai scurt şi diform.
Şi ochii i se umplură de lacrimi.
— Dar n-o să vi se întâmple aşa ceva.
— Este deja mai scurt. Simt şoldul mai sus. Şi se va subţia, căci nu-l pot folosi. Şi apoi… da, nu mai sunt chiar aşa de tânără.
Am zâmbit cu bunăvoinţă.
— Dar vă spun că nu. Ce vârstă-mi daţi?
Am strâns din buze, simulând un efort de apreciere obiectivă.
— Păi, aţi trecut probabil de treizeci şi cinci, dar nu e momentul să precizăm acum cu cât, deoarece o femeie arată totdeauna mai în vârstă când stă într-un scaun cu rotile. Dacă aţi umbla… ei bine, în jur de treizeci şi cinci, cam aşa ceva…
— Vorbiţi serios? mă întrebă ea radioasă.
— Da, în jur de treizeci şi cinci.
— Am patruzeci şi unu.
— Cum? am exclamat eu, neîncrezător.
— Patruzeci şi unu.
Şi-mi zâmbi dulce.
— Dar în niciun caz nu arătaţi!
— Şi nici nu mă simt!

— Doamnă, am să trec pe la societatea de asigurări să obţin toate datele despre cazul dumneavoastră. Cred că, până la urmă, tot s-ar putea scrie ceva.

— Îmi pare bine şi chiar aş vrea să scrieţi un articol despre asta. E nevoie să apară aşa ceva în presă. Societăţile de asigurări sunt prea arogante, prea sigure de ele.

— Sunt corporaţii, şi tind să se înconjoare cu un văl de birocraţie.

— Aveţi perfectă dreptate.

Am arătat spre ziarul de dimineaţă aflat pe o măsuţă, lângă scaunul cu rotile.

— Aţi citit despre crimă?

— Ce crimă?

Cea de la motelul Kozy Dell.

— A, făcu ea cu indiferenţă, încă vreo crimă pasională sau sinucidere. Îmi amintesc că am văzut titlul.

— N-aţi citit textul?

— Nu.

— Victimele sunt din Colorado. Cred că bărbatul se numea Stanwick Carlton… ba nu, staţi puţin, omul asasinat era Dover Fulton. Din San Robles. Stanwick Carlton e soţul femeii ucise – Minerva, mi se pare.

Doamna Jasper dădu din cap absentă.

— Aş dori foarte mult să luaţi legătura cu societatea de asigurări. Întrebaţi de domnul Smith şi rugaţi-l să vă spună ce s-a întâmplat. Aş vrea să ştiu ce o să vă spună el. Credeţi că aţi putea să-mi comunicaţi?

— Cred că da.

— V-aş rămâne îndatorată. Deci, sunteţi publicist. Despre ce scrieţi?

— Despre o mulţime de lucruri.

— Sub numele dumneavoastră propriu?

— Nu, cel mai adesea sub alte nume, iar uneori anonim.

— De ce?

Am zâmbit:

— Scriu tot felul de confesiuni şi…

— Vreţi să spuneţi că nu sunt lucruri reale?

— Cele pe care le scriu eu, nu.

— Eu credeam că sunt.

— Ştiţi, îmi culeg materialele din viaţa reală, apoi le prelucrez şi le scriu la persoana întâi. Mă interesează mai ales divorţurile, crimele şi alte cazuri similare.

— Da asta m-aţi întrebat despre crima aceea?

— Da.

— Şi eu aş fi vrut să scriu. E greu?

— Da’ de unde. Pur şi simplu îţi aşterni gândurile pe hârtie. E surprinzător ce repede îţi vin cuvintele.

— Dar dacă e aşa de uşor, de ce nu scriu mai mulţi oameni?
— Ba scriu.
— Nu, ştiţi ce vreau să spun, de ce nu publică în reviste?
— A, de ce nu publică? am exclamat eu, clătinând din cap. Aici e-aici. Să scrii e uşor. Îi dai drumul şi scrii ce vrei. Dar să publici, asta-i altă poveste!
Doamna Jasper râse:
— Sunteţi foarte nostim, domnule Lam. Nu vreţi să luaţi loc şi să mai stăm puţin de vorbă?
— N-aş dori să vă reţin…
— Păi, la urma urmelor, e duminică şi sunt singură şi… dar desigur, n-aş vrea nici eu să vă răpesc timpul.
— Nicidecum. Îmi face plăcere… Cred c-au să facă nişte mutre agenţii de asigurare dacă voi da de vreun martor care să arate că accidentul s-a datorat exclusiv părţii celeilalte. Îmi închipui că societatea ştie ce am de gând şi că nu prea îi place, aşa că vor încerca să-mi vâre beţe-n roate.
— Asta-i bună! Nu-i lăsaţi s-o facă!
Am spus cu modestie:
— Am vrut să vă vizitez ieri, dar m-am speriat şi am renunţat.
Am zâmbit şi am lăsat zâmbetul să se transforme într-un râs batjocoritor, dar politicos, la adresa propriei mele timidităţi.
— V-aţi speriat?
— Da.
— De ce anume?
— De un tânăr bine îmbrăcat pe care l-am luat drept detectiv.
— Cum s-a întâmplat asta, domnule Lam?
— Era înalt, purta un costum gri la două rânduri şi fuma o ţigară. S-a dat jos din automobil cam odată cu mine şi m-a cercetat cu privirea. A trecut pe lângă mine, a urcat treptele şi a sunat la dumneavoastră. Am dat colţul şi am parcat în aşa fel încât să-i pot vedea maşina. L-am aşteptat apoi să iasă. Credeam, ba eram chiar convins că e vreun detectiv în slujba societăţii de asigurări, care mă urmăreşte pe mine. Cât pe ce să renunţ la tot. Dar cazul dumneavoastră este tipic pentru problema ce mă interesează, aşa că m-am decis să mai încerc o dată.
— Nu era detectiv, mă asigură ea, nu era deloc detectiv. Era… un tânăr simpatic, aşa ca dumneavoastră.
Am râs:
— Ei bine, mi-aţi luat o piatră de pe inimă. E un prieten, vasăzică. Îl cunoaşteţi de mult timp?
— Nu de prea mult timp.
Am aşteptat să continue.
— E simpatic. Un tânăr simpatic.
— Mie mi s-a părut a fi detectiv.

Doamna Jasper se încruntă.

— Cum l-aţi cunoscut? am întrebat-o.

— Păi, să vedeţi, aş putea zice întâmplător. E bogat, are nişte investiţii miniere şi nu trebuie să muncească. E, cred, ceea ce ai putea numi un băiat de viaţă, deşi nu înţeleg ce vede la mine un asemenea om.

Şi zâmbi afectat.

— Cred că vede tot ce văd şi eu.

— Domnule Lam! Uitaţi ce vârstă am! El nu poate avea peste… ei bine, e cu mult mai tânăr.

— Aş fi jurat că e mai bătrân.

— Ei, domnule Lam! Nu vorbiţi aşa!

— Ştiţi că am dreptate.

Încercă să facă pe mironosiţa:

— O, nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva! Domnul Durham a fost pur şi simplu atent cu mine.

Am zâmbit cu un aer de cunoscător.

Ea era încântată ca o păsărică ce-şi curăţă penele.

Am reluat.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertaţi.

— Să vă iert? Pentru ce?

— Că am intrat în chestiuni atât de personale.

— Femeilor le place să discute chestiuni personale, replică ea cu şiretenie.

— Oare aşa să fie?

— Nu ştiaţi?

— Cred.. că nu m-am întrebat niciodată.

— Ei bine, tocmai aşa ceva vor. Să ţineţi minte asta.

— N-am să uit.

Mă privi galeş:

— O să mai veniţi?

— O, da, am să mai trec pe la dumneavoastră. Voi face cercetări, şi apoi va trebui să revin ca să vă mai pun câteva întrebări.

— Mi-ar face plăcere. Aş vrea să dau o lecţie societăţii de asigurări.

M-am ridicat. Ea chemă cu voce tare;

— Susie!

Servitoarea intră în cameră suspect de repede.

— Domnul Lam pleacă. Va mai veni pe-aici, Am să-l primesc oricând, Susie, oricând.

Femeia se mulţumi să dea din cap. Îmi făcu loc pe coridor s-o iau înainte.

Am descuiat uşa cu zăbrele şi am deschis-o. Ea rămase în prag.

— La revedere, Susie, am spus cu un surâs.

Mă privi crunt şi zise:

— Pe ea ai prostit-o. Asta nu-nseamnă că m-ai prostii şi pe mine!

Şi trânti cu putere uşa în urma mea.

Mergând spre locul unde parcasem maşina agenţiei, mă gândeam intens la toate acestea. Parcasem lângă şosea, în afara părţii carosabile, şi când am observat urme de pantofi femeieşti cu toc jos pe lângă numărul maşinii, m-am felicitat că avusesem prudenţa s-o înregistrez pe un nume fictiv.

CAPITOLUL 6.

CEVA NU E ÎN REGULĂ

Am ajuns la locul de parcare pe care îl închiriasem cu luna, am coborât, am încuiat maşina şi m-am îndreptat spre clădirea unde era sediul nostru.

Am văzut o oarecare animaţie peste drum, apoi un automobil mare de poliţie ieşi în viteză dintr-un loc de parcaj. Sergentul Frank Sellers de la Brigada Criminală rânji de la volan şi-mi strigă:

— Salut, vulpoiule!

— Salut! Ce-ai pe suflet?

— Tocmai voiam să te văd. Eşti cam scump la vedere. Bertha mi-a spus că lucrezi la un caz.

— Da, aşa e.

— Ce caz?

— Nu fi prost! Ştii că nu-ţi pot spune.

— Va trebui să-mi spui dacă te întreb oficial.

— Ei bine, n-a fost o întrebare oficială.

— Te caut de vreo trei ore, Lam. Se pare c-ai pornit cam devreme azi.

— Devreme e un termen relativ. Depinde dacă lucrezi pentru Bertha Cool sau pentru contribuabili.

Sellers nu prinse poanta. Deschise portiera şi mă invită:

— Urcă.

— Unde mergem?

— Ai să vezi.

— De ce?

— Nu te priveşte. Urcă.

M-am urcat. Trânti uşa şi porni în viteză.

— N-ai putea să-mi spui unde mergem?

— Nu acum. Nu vreau să te supun unui interogatoriu şi nu vreau să-mi faci nicio declaraţie până nu ştiu cum stau. Când o să ştiu, am să-ţi dau o şansă să

scapi basma curată.

M-am lăsat pe spătarul banchetei şi am căscat.

Sergentul Sellers puse în funcţiune sirena şi începurăm să ne strecurăm rapid printre maşinile ce abia se târau.

— O fi ceva urgent, am încercat.

Sellers rânji:

— Nu pot suferi să mă târăsc în coada convoaielor de turişti duminicali. Le prinde bine să audă sirena din când în când. Îi mai scoate din amorţeală… Fir-ar să fie!

Sellers întoarse brusc volanul şi de-abia reuşi să evite un automobil care tocmai intrase în depăşire. Frână scurt şi, în timp ce ne opream cu un scrâşnet de roţi, din spate ţâşni o maşină de patrulare iar poliţistul de la volan strigă:

— Îl umflu eu!

— Nu-l lăsa! răcni Sellers. Freacă-i bine ridichea!

Celălalt dădu din cap.

Sellers apăsă din nou pe ambreiaj, spunându-mi:

— Tipi ca ăsta ar trebui băgaţi la zdup şi ţinuţi acolo.

— Ai dreptate. Dumneata goneşti într-o chestiune de viaţă şi de moarte, şi el…

Mă fulgeră cu o privire piezişă:

— Mai bine economiseşte-ţi sarcasmul. S-ar putea să-ţi folosească mai târziu.

— O.K., o să-l economisesc. Probabil c-o să-mi folosească.

După trei minute înţelesesem unde mă ducea şi mă pregăteam pentru ce avea să urmeze.

La lumina zilei, motelul Kozy Dell părea banal şi sărăcăcios. Noaptea, firmele cu neon din faţă erau astfel aranjate încât să dea faţadei un aspect atrăgător. Cei care veneau cu maşina puteau vedea curba elegantă a aleii aşternute cu pietriş, luminile verzi şi roşii, căsuţele aranjate în şiruri ordonate, cu lămpile luminând doar faţada albă de stuc şi pietrişul curat dinaintea lor. Ziua însă se vedea şi partea din spate, iar stucul alb prezenta semne evidente de deteriorare, fiind ciobit pe alocuri şi destul de murdar.

Sergentul Sellers trase maşina pe alee..

— Hai, Lam, vino cu mine.

L-am urmat.

Femeia care conducea motelul ne privi cercetător.

— L-aţi mai văzut vreodată?

Privirile noastre se întâlniră.

— Da, el este, răspunse ea.

— Cine, adică?

— Omul de care vă vorbeam, cel care a venit cu maşina lui Fulton. Cel care a

scris în registru *Dover Fulton, Orange Avenue nr. 6285, San Robles.* E scrisul lui.

— Ce-mi puteţi spune despre fata care-l însoţea?

Femeia strâmbă din nas, apoi zise:

— O damă oarecare. Şi, dacă vreţi să ştiţi, tipul ăsta e un ageamiu. Doamne sfinte, a venit la mine cu o poveste cum că damei i-e rău şi că are nevoie de toaletă. I-am spus că n-avem toalete separate, că avem camere cu baie şi toaletă, şi l-am întrebat dacă vrea una. Şi ce credeţi că mi-a răspuns?

Sergentul Sellers mă privi gânditor:

— Ce naiba a putut să vă răspundă?

— Că se duce s-o întrebe pe ea.

Sellers rânji.

— Cât p-aci să nu-i primesc, continuă femeia. Indivizi ca ăştia strică faima motelului. Ce bine-ar fi fost să fac ce-mi spunea inima şi să-i dau afară. La urma urmelor, la mine nu-i loc de distracţii pentru puşti.

— Dar nu-i un puşti, făcu Sellers.

— Se poartă de parc-ar fi.

— Şi cum arăta tipa care venise cu el?

— Nici nu m-am uitat bine la ea, răspunse femeia, apoi adăugă plictisită: Nu-mi place genul ăsta. Unele fac pe versatele, dar cele mai multe nepricepute din astea se ţin în umbră, rămânând în maşină şi străduindu-se să pară indiferente. Mi-e scârbă!

— Ia încercaţi, insistă Sellers, nu se poate să nu vă amintiţi câte ceva. Avea părul roşu şi…

— Nu, era blondă şi măruntă. Asta am putut să văd. Am comunicat poliţiei tot ce ştiam despre ea.

— Şi ce s-a întâmplat apoi?

— Omul ăsta a trecut numele în registru. I-am condus şi le-am arătat camera, am încasat banii şi m-am întors. Mai aveam trei camere libere, şi le-am dat şi pe ele în următoarele două ore. Cei din ultima, de colo, mi s-au plâns ca vecinii pun radioul tare, aşa că…

— Aţi auzit împuşcăturile?

— Credeam că sunt rateuri de motor. Nici nu m-am gândit…

— Trei?

— Trei.

— După ce aceştia doi închiriaseră camera?

— Da.

— Cam la cât timp?

— Nu ştiu… poate vreun sfert de oră… poate mai puţin, vreo zece minute.

— Mai mult de un sfert de oră?

— Vă spun că nu ştiu precis. Nu m-am gândit să-mi notez chestiile astea.

Dacă aş fi ştiut că sunt împuşcături, m-aş fi uitat la ceas. Şi dac-aş fi ştiut că o să-mi facă atâtea necazuri, nici nu l-aş fi primit. Nu sunt ghicitoare.

— Nu, desigur, conveni Sellers. Ce s-a mai întâmplat pe urmă?

— Ultima cameră n-am închiriat-o decât pe la ora unsprezece. Era chiar lângă asta. O cameră dublă, destul de nerentabilă. Am dat-o unui grup de patru persoane. I-am dus ca să-i instalez şi am observat că alături era lumina aprinsă şi mergea radioul.

— Aţi mai avut ceva reclamaţii înainte?

— Nu, până la celelalte camere nu se auzea aşa de tare. Dar asta dublă era chiar alături şi te asurzea. Cei patru mi-au spus că sunt obosiţi şi că vor să se culce, aşa că i-am asigurat că o să-i rog pe vecini să facă linişte.

— Continuaţi, zise Sellers.

— Am mai povestit toate astea.

— Nu-i nimic, mai spuneţi o dată.

— M-am dus deci şi am bătut la uşă. Niciun răspuns. Am bătut mai tare. Nimic. Am încercat atunci uşa. Era încuiată pe dinăuntru. M-am enervat, am împins cheia afară din broască şi am deschis cu a mea. Erau acolo, întinşi pe jos. Sânge peste tot, pe covorul meu… Şi asta tocmai la mine! Acum trei luni pusesem un covor nou ca să fac interiorul cât mai atractiv. Aşa se întâmplă, ştiţi…

— Şi atunci aţi chemat poliţia?

— Da. Şi pentru că tot sunteţi aici, aş vrea să vă-ntreb ceva. Încasasem chiria de la cei patru, care însă auzind tărăboiul şi maşinile poliţiei, au cerut banii înapoi. Le-am spus că plătiseră şi că dac-ar fi oameni cumsecade, cu conştiinţa curată, s-ar duce să se culce, că doar puţin zgomot de maşini nu e mare lucru. Da' ei mi-au zis că dacă nu le dau banii înapoi, o să mă reclame la poliţie, să fiu arestată. Pot face aşa ceva?

— Nu, răspunse Sellers.

— Bine, la fel ziceam şi eu. Îmi pare bine că mi-aţi spus asta.

— Şi ce-au făcut?

— Au plecat pe la unu dimineaţa. Ziceau că nu pot dormi într-un loc unde au fost omorâţi oameni. S-au dus în altă parte, pe şosea. Sper să nu fi găsit nimic!…

M-am uitat la Sellers. Acesta se adresă femeii:

— Daţi-mi toate informaţiile despre cei patru. Să văd cum s-au înscris. Daţi-mi numărul permisului de conducere şi…

Femeia începu să răsfoiască registrul.

— Nu acum, adăugă Sellers grăbit. Mă-ntorc peste câteva minute. Vă rog să extrageţi dumneavoastră datele şi am să revin să le iau.

Apoi mă apucă de braţ şi mă scoase afară.

— Ce-ar fi să-ţi dai drumu' la gură, Donald?

Am clătinat din cap.

— Hai, zise el. Mai bine spune totul.

— Nu pot. E o chestiune profesională.

— O chestiune profesională, pe dracu'! exclamă Sellers. Am vorbit cu Bertha în privinţa asta.

— Iar eu îţi spun că e o chestiune profesională. O femeie mi-a dat două sute de dolari şi voia să…

— Mai departe, făcu Sellers văzând că mă opresc.

Am clătinat din cap:

— Nu pot s-o fac fără să trădez încrederea clientei. Trebuie să-i cer permisiunea înainte de a-ţi spune ceva.

— Poţi să ne dai o mână de ajutor, Donald. Vreau să lămuresc treaba asta şi să scap de ea.

— Nu, Frank, nu pot. Îţi spun că e secret profesional.

— Piui! Erai cu o damă pe cont propriu. Şi Bertha zice tot aşa. Te joci cu chestii d-astea şi ai să-ţi pierzi autorizaţia de detectiv. Încerc să uşurez situaţia firmei pentru că Bertha e fată bună, dar în ceea ce te priveşte, ne-ai făcut mereu dificultăţi.

— Ţi-am spus că eram în misiune. În legătură cu Dover Fulton, dar n-are nimic de-a face cu omorul.

— Ar trebui să cooperezi cu poliţia. Nu uita asta!

— Uite ce e, Frank, e vorba de o sinucidere, un caz pasional. Au ales calea asta. Îi priveşte. Din punctul de vedere al poliţiei, dosarul e-nchis. Ştii asta la fel de bine ca şi mine.

— Sunt totuşi unele aspecte ciudate, pe care vrem să le clarificăm.

— N-aveţi nimic de cercetat. Amândoi sunt morţi. E vechea poveste cu sinuciderea în doi.

— Dar automobilul care era aici? Treaba asta e cam suspectă. Vreau s-o lămuresc.

— Şi dacă ţi-aş' spune ce ştiu, tot suspectă ar rămâne.

— Cine e clienta? mă întrebă el. Pentru cine lucrezi?

Am clătinat din cap.

— Bine, atunci aşteaptă aici.

Şi se întoarse în biroul motelului, făcând pietrişul să scrâşnească sub picioarele lui grele. Rămase acolo vreo cinci minute, apoi reveni împăturind o hârtie. Se urcă în maşina poliţiei şi-mi spuse:

— O. K., mai mergem undeva.

La numărul 6285 pe Orange Avenue se afla o casă clădită după război, din materialele şi cu mâna de lucru ce se puteau găsi pe atunci. Un fel de vilă destul de arătoasă în exterior, dar constructorii trebuiseră să rezolve problema reducerii costului pe metru pătrat şi încercaseră să restrângă suprafaţa cât mai mult posibil.

Cu cincisprezece ani în urmă, ar fi fost o machetă de arhitect, o casă în miniatură folosită pentru birourile unei agenţii de închirieri, o casă de păpuşi ceva mai răsărită. Acum, cu două dormitoare şi o baie, făcea 12.785 dolari.

Intrarăm pe o portiţă. Sellers sună.

Femeia care ne deschise părea să fi plâns până când şi-a a dat seama că lacrimile nu ajută la nimic. Acum părea zăpăcită şi încerca să se adapteze unor împrejurări noi şi cu totul neaşteptate.

— Îl cunoaşteţi pe acest om? o întrebă Sellers.

Femeia clătină din cap.

— Îmi pare rău să vă deranjez, continuă Sellers, dar aş vrea să intrăm.

Doamna Fulton deschise uşa şi ne făcu loc să intrăm.

— Unde sunt copiii? se interesă Sellers.

— I-a luat o vecină la ea acasă. Am crezut că-i mai bine să nu fie aici, cu agitaţia şi vizitele pe care le-am avut.

— Vă înţeleg. Nici noi n-o să stăm mult.

Se aşeză comod pe un scaun, picior peste picior, îşi descheie haina, vârî degetele mari în buzunarele vestei şi zise:

— Să ne-nţelegem clar. Sunteţi absolut sigură că nu l-aţi mai văzut pe acest om?

Ea mă privi şi clătină din cap.

— Nu l-aţi angajat cumva ca să-l fileze pe soţul dumneavoastră?

— Nu! Doamne fereşte! Nu m-am gândit nicio clipă c-ar putea fi ceva la mijloc.

— Credeaţi că soţul dumneavoastră e la birou?

— Nu, nu la birou, dar în orice caz, undeva, cu slujba.

— V-a părut tot atât de atent în ultimele două săptămâni ca mai înainte?

— Da, chiar mai mult. Acum câteva zile, când a venit acasă, tocmai mă gândeam ce norocoasă sunt. Mi-a spus că arăt foarte bine şi… ba asta a fost chiar ieri. Parc-au trecut ani de-atunci…

Sellers se uită la mine.

— Cum staţi cu asigurarea? am întrebat eu.

— Ce-ţi veni, vulpoiule? făcu Sellers.

— Nimic. Mă gândeam doar că te-ai vârât destul în sufletul bietei femei şi că ar fi timpul s-o şi ajuţi cu ceva.

— Uite ce e, aici cu gânditul mă ocup numai eu.

— Am contractat o asigurare chiar acum câteva luni, spuse Irene Fulton. În felul cum creştea costul vieţii, nu puteam economisi mai nimic, aşa că l-am convins să facă asta ca să ne pună oarecum la adăpost. Cincisprezece mii pentru fiecare copil, ca să acopere cheltuielile cu şcoala, şi zece mii pentru mine.

— Nu e rău, zise Sellers.

— Când aţi încheiat-o? am întrebat eu.

— Toamna trecută… şi am telefonat la societate şi mi s-a spus că poliţele nu se achită în caz de sinucidere înainte de împlinirea unui an de la emitere. Am să capăt doar primele iniţiale şi atât. Ăştia or să fie toţi banii noştri.

— Dar casa? întrebă Sellers.

— E sub ipotecă mare. Cred totuşi c-am putea obţine diferenţa. Dar va dura şi va trebui să stăm undeva… Şi-apoi copiii…

Se întrerupse o clipă ca pentru a examina situaţia. În ochii ei se putea citi panica.

— Ce-am să mă fac acum? Cum am să… Dumnezeule, n-o să mai avem niciun venit lunar! Nimic! Nimic!

— Nu vă pierdeţi cu firea, o încurajă Sellers.

— Poliţele acelea, am întrebat, erau pentru asigurare pe viaţă?

— Da. Prevedeau plata unei sume duble în caz că i s-ar fi întâmplat ceva lui Dover. Ştiţi, dacă ar fi murit într-un accident de automobil sau aşa ceva. Până la încheierea asigurării nu puteam dormi noaptea gândindu-mă ce m-aş face eu şi copiii în caz că… în fine, mi-am luat o greutate de pe suflet… şi acum nu vor să plătească.

— Asta aşa e, spuse Sellers. Nu plătesc în cazuri de sinucidere. Când se întâmplă în primul an.

Urmă un răstimp de tăcere, apoi Sellers continuă:

— Îmi pare foarte rău, doamnă Fulton, dar va trebui să veniţi cu mine. Trebuie să veniţi să vedeţi pe cineva.

— Bine, dacă trebuie, trebuie, răspunse ea.

Părea chiar mulţumită că are prilejul să plece de acasă.

— Puteţi lăsa casa singură?

— Da, am să încui. Copiii sunt alături, la o vecină.

— O. K., zise Sellers. Îmbrăcaţi-vă şi să mergem.

Se uită apoi agresiv la mine şi-mi spuse:

— Să ştii că pot renunţa câtva timp la comentariile dumitale, vulpoiule.

— Dinspre partea mea, n-ai decât. Te pot informa de pe-acum că o să dai chix.

— Lasă comentariile, ripostă el iritat. Nu ştiu precis ce-am să fac cu dumneata. Mai că aş vrea să fi fost o crimă, ca să te pot băga la zdup.

N-am zis nimic. Sellers n-avea chef de discuţie.

Doamna Fulton îşi luă pălăria şi pardesiul, îşi dădu pe ochi cu apă rece, se aranjă puţin şi veni cu noi.

Sellers ne duse la Kozy Dell. Proprietăreasa ieşi, se uită la doamna Fulton şi clătină din cap.

— Nu? întrebă Sellers.

— Nu, răspunse ea. Femeia care venise cu el era mai mică, o mărunţică bine făcută, cu părul lung, pomeţii proeminenţi, ochii mari şi negri, şi buzele foarte

pline.

— Sunteţi sigură că nu vă înşelaţi, din moment ce n-a coborât din maşină? întrebă Sellers.

— În niciun caz. Doamna de faţă… ştie cum să se descurce. E căsătorită. Cealaltă era temătoare, era… puţin speriată. Se distrase şi ea puţin, dar nu era învăţată să-şi petreacă nopţile prin moteluri.

— Dacă nu mă-nşel, aţi spus că era o cocotă, zise Sellers.

— Da, cam aşa ceva. Era o puştoaică ipocrită şi se speriase de ce avea să urmeze. Mi-am închipuit că i-e frică să nu fie prinsă într-o escapadă nocturnă. Avea ea ceva pe suflet…

— De unde ştiţi că doamna e căsătorită? întrebă sergentul.

— Le cunosc de cum le văd. Doamna e o femeie aşezată, care nu se mai gândeşte la sine. Are casă, copil, poate chiar mai mulţi. Vagaboanda de azi-noapte nu-şi găsise încă bărbat şi se gândea numai la ea.

— Vorbiţi de parcă aţi citi gândurile oamenilor, zise Sellers.

— Păi, în meseria mea, trebuie s-o fac.

— Ce vârstă avea puştoaica de aseară? întrebă el.

— Mai tânără decât doamna, mult mai tânără.

— Mai măruntă?

— Da.

— Mai slăbuţă?

— Da, mult.

Sellers oftă şi porni maşina.

— O.K., făcu el. Aşa stau deci lucrurile. Trebuie să cercetăm toate posibilităţile.

În timp ce mergeam spre San Robles, i-am spus într-o doară sergentului:

— Pe la ce oră crezi că s-au tras focurile, Sellers?

— Pe la zece şi-un sfert, după cât am putut stabili. Ştii cum se-ntâmplă în astfel de cazuri. Nimeni nu ia seama la oră şi pe urmă trebuie să stabilim aproximativ, dar, oricum, pe la zece şi-un sfert.

— I-ai verificat pe toţi?

— Îhî, răspunse el plictisit.

— Dar pe doamna Fulton?

— Ce e cu ea?

— Pe ea ai verificat-o?

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă doamna Fulton.

Sellers îmi aruncă o privire ciudată. Am continuat:

— Probabil c-aţi tras o spaimă grozavă azi-noapte, doamnă Fulton. Când aţi aflat de moartea soţului?

— Pe la unu dimineaţa. A venit poliţia şi m-a sculat din pat.

— Cam brutal. Fireşte, am adăugat, contaţi pe asigurare. Asta poate a mai

uşurat lovitura.

— Da, admise ea. Am contat pe asigurare până când am vorbit cu agentul societăţii. Dar ce înseamnă toate astea?

— Vrea să afle unde eraţi, spuse Sellers rânjind. Foloseşte o cale indirectă.

— Unde eram! Ei asta-i, eram acasă!

— Se afla cineva cu dumneavoastră?

— Nu. Soţul meu era plecat. Eram doar cu copiii.

— Unde se găseau copiii?

— În pat.

— Vreau să zic, la zece şi-un sfert.

— Exact.

Sellers se uită la femeie, apoi din nou la mine.

— Lam, de unde-ţi vin ideile astea?

— Ştiu şi eu?

— OK., doamnă Fulton, reluă el, n-aş vrea să par insinuant, dar ştiţi, ca să precizăm, aţi fi putut să plecaţi discret de acasă, să vă duceţi la Kozy Dell, să vă găsiţi soţul acolo, să-i faceţi o scenă şi…

— E absurd, domnule sergent, îl întrerupse ea.

— Iar scena asta, continuă Sellers, ar fi putut constitui motivul pentru care soţul dumneavoastră şi-a împuşcat amanta şi apoi s-a sinucis.

— Astea-s prostii!

— E totuşi ceva suspect aici.

— În primul rând, zise ea, cum să fi ajuns acolo? N-aveam maşină.

— De unde ştiu eu că n-aveaţi? Ne-aţi spus că soţul dumneavoastră era la slujbă, cu maşina, dar… La naiba, Lam, cred c-ai găsit ceva. Dover Fulton n-avea maşina cu el. O lăsase acasă. Nevastă-sa a luat-o, s-a dus la motel, i-a făcut o scenă, totul s-a sfârşit cu împuşcături, iar ea s-a temut să mai plece acasă cu automobilul. Cred că…

Sellers tăcu.

— Sunteţi în pană de idei? întrebă doamna Fulton ironic.

— Nu, tocmai îmi vin, răspunse Sellers. Puteţi să ne dovediţi unde eraţi la zece şi un sfert?

Ea şovăi un moment, apoi zise:

— Sigur că pot.

— Ei?

— Chiar pe la zece şi un sfert a telefonat un bărbat şi m-a întrebat dacă soţul meu e acasă. Apoi a spus ceva despre o oarecare Lucille Hart, zicea că ar fi soră-mea. L-am informat că n-am nicio soră şi atunci a închis. Rămâne să-l găsim şi să…

— Fleacuri, făcu Sellers cu sarcasm. Rămâne să găsim unul din cei trei-patru milioane de abonaţi care v-ar fi putut suna…

— Păi, nu mi se pare prea greu. Dacă aţi publica în ziare…

— Asta s-ar putea s-o facem, o întrerupse Sellers. Aţi răspuns personal?

— Da.

— Aţi vorbit deci cu acest om?

— Da.

— Credeţi că v-ar recunoaşte vocea?

— Ar trebui… ar trebui s-o recunoască. În orice caz, ar putea spune că la numărul meu i-a răspuns o femeie matură şi asta ar infirma teoria dumneavoastră fantezistă.

Câtva timp Sellers conduse în tăcere.

— Şi cum presupuneţi că am ajuns acasă după aceea? întrebă doamna Fulton.

— Probabil cu autostopul. Aţi încuiat maşina când aţi sosit la motel şi apoi v-a fost frică să… Staţi, staţi puţin. Cartea de vizită a lui Lam a fost găsită acolo şi… Unde-i portofelul dumneavoastră?

— Aici.

— Să-l vedem.

Doamna Fulton deschise poşeta şi scoase portofelul, iar Sellers trase maşina lângă bordură. Îl cercetă şi comentă gânditor:

— Asta nu dovedeşte nimic.

— Nici dumneavoastră nu puteţi dovedi nimic! izbucni femeia, adăugând enervată: Nu-mi ajung oare toate necazurile astea? De ce mă mai sâcâiţi?

— Da, într-adevăr, zise Sellers, şi porni din nou maşina.

Dar rămase încruntat tot drumul până la San Robles. Nu mai folosea sirena şi conducea atât de încet, încât de vreo două ori am crezut că vom fi admonestaţi pentru blocarea circulaţiei.

Nici doamna Fulton nu mai zise nimic. Stătea crispată, albă la faţă şi privea drept înainte prin parbriz. Era cufundată în gânduri, şi gândurile nu erau tocmai plăcute.

Ajunserăm la ea acasă, în San Robles, şi sergentul zise:

— Am să arunc o privire pe-aici. Vreţi să-mi arătaţi unde dormeau copiii şi unde e telefonul?

Am dat să mă ridic de pe bancheta din spate, dar Sellers îmi aruncă peste umăr:

— Dumneata rămâi acolo, Lam.

M-am instalat la loc şi mi-am aprins o ţigară.

Sellers lipsi vreo zece minute. Când ieşi, avea în gură un trabuc pe care îl morfolise de tot. Se aşeză la volan, trânti portiera şi se întoarse spre mine, zicând:

— Pe toţi dracii, Lam, sunt momente când aş vrea să te fac să-ţi înghiţi măselele.

L-am privit cu nevinovăţie:

— De ce?

— Să fiu al dracului dacă ştiu, răspunse el furios, şi tocmai asta mă scoate din sărite!

CAPITOLUL 7.

„NEVASTĂ-MEA ERA O TÂRFĂ!”

Pe la jumătatea drumului spre oraş, Sellers puse în funcţiune sirena şi începurăm iarăşi să gonim.

— M-ai putea lăsa la agenţie, i-am sugerat eu.

— Încă n-am isprăvit cum dumneata.

— Unde mai mergem acum?

— O să vezi.

Şi apăsă pe accelerator.

Trecurăm ca un bolid prin aglomeraţia duminicală şi, în cele din urmă, ajunserăm la hotelul Beaverbrook. Sergentul coborî şi se îndreptă ţanţoş spre intrare. Un poliţist în civil îl salută. Sellers se apropie de el şi-l întrebă:

— Ce face? E-n camera lui?

Omul dădu din cap afirmativ.

— Sigur?

— Da.

— A dat vreun telefon?

— Numai la camera de serviciu.

— Ce face?

— Trage la măsea.

— Asta-mi convine, zise Sellers. Apoi îmi făcu semn cu capul: Vino, Lam!

Luarăm liftul până la etajul 11. Sellers cunoştea drumul. Porni pe coridor şi bătu în uşa cu nr. 1110

— Cine e? întrebă o voce dinăuntru.

— Hai, făcu sergentul nerăbdător, deschide.

Se auziră nişte mişcări, apoi uşa fu deschisă de un bărbat înalt, zvelt, cu umerii laţi, voinic, şi cu un fel de a-şi purta hainele care arăta că se ştie prezentabil. Era brunet, cu părul ondulat, gura fermă, ochi frumoşi, cenuşii şi pielea puternic bronzată.

Băuse şi avea ochii roşii. Nu-mi puteam da seama dacă roşeaţa provenea numai de la alcool.

— O, o, exclamă el, stimabilul sergent Sellers. Brigada Criminală în persoană! Intră, Sellers. Cine-i tipul ăsta?

Sellers nu aşteptase să fie poftit. Intră abrupt, iar eu l-am urmat. Sergentul închise uşa, trântind-o.

— Îl cunoşti? întrebă el.

Bărbatul mă cercetă cu privirea şi clătină din cap:

— Cine e?

— Donald Lam, detectiv.

— Ce vrea?

— El nu vrea nimic, eu vreau.

— Dumneata ce vrei?

— Vreau să aflu totul despre el.

— Întreabă-i pe alţii.

— De ce nu ne prezinţi? l-am întrebat pe sergent.

— Stanwick Carlton, zise necunoscutul către mine.

— O, am făcut eu.

Sellers se instală în cel mai confortabil scaun din încăpere.

I-am întins mâna lui Carlton, spunându-i:

— Mă bucur să te cunosc, domnule Carlton.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Donald Lam.

Ne strânserăm mâinile.

Carlton zise:

— Ia loc, Lam, să bem ceva. Tot n-avem altceva mai bun de făcut. Băieţii sunt amabili cu mine. Mi-au spus că pot face ce vreau, că pot să mă duc unde vreau, numai să nu plec din oraş. Ori de câte ori ies din hotelul ăsta afurisit, se ia un copoi după mine.

— Nici nu ştii ce noroc *ai,* remarcă Sellers.

— S-ar putea să ai dreptate, dar nu m-ar deranja mai puţin noroc din ăsta, cum îi zici dumneata.

— Te-ai *putea* afla după gratii.

— Pentru ce?

Sellers nu putu găsi un răspuns.

— Am devenit un obiect de curiozitate morbidă, ne informă Carlton. Sunt soţul unei târfe, al unei târfe care s-a încurcat în iţele propriei sale aventuri amoroase şi a dat ortu' popii. Eşti însurat, Lam?

— Nu.

— Bea ceva, atunci. Şi nu te însura. Te ataşezi de câte una, ţii la ea ca la ochii din cap, şi afli deodată c-a fost ucisă la un motel. Ia ceva. Ce preferi? Bourbon?

Scotch cu sifon? Whisky cu sirop?…

— Scotch cu sifon, am răspuns.

Carlton se duse spre masa de toaletă, spunându-i lui Sellers:

— Dumneata nu poţi să bei, eşti în serviciu. Ce să-ţi fac, ghinion!

Turnă băutura în pahare cu o mână nesigură şi zise:

— Oricum, tipu-i civilizat, bea scotch cu sifon.

— L-ai fi putut angaja ca să-ţi fileze soţia, observă Sellers.

— Ai dreptate. Sigur c-aş fi putut. Şi câte mai pot face! Suntem la etajul 11. Mi-aş putea face de pildă o paraşută dintr-un cearşaf ca să sar pe fereastră. Vrei s-o vezi şi pe-asta?

Sellers nu răspunse nimic.

Carlton rânji:

— Dumneata ce amestec ai, Lam?

— Niciunul. Copoiul ăsta bătrân m-a luat de pe drum şi mă duce prin tot felul de locuri, să mă vadă oamenii. Crede c-o să descopere ceva.

— S-ar putea până la urmă, spuse Sellers privind whisky-ul cu ochi pofticioşi.

— De ce nu te îmblânzeşti, Sellers, şi nu mai laşi odată serviciul? l-am întrebat. În fond, nu poţi rămâne în slujbă douăzeci şi patru de ore pe zi. Iar cât despre ancheta asta, te-ai înfundat.

— Cine spune că m-am înfundat?

— Eu. Nu ai nicio pistă.

Carlton dădu paharul pe gât şi spuse, împleticindu-se:

— N-am nevoie de milă. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace. Oricum, nu ştiu ce dracu' m-a adus în California. Mi-era urât singur. Voiam să-mi văd nevasta. Şi am văzut-o… întinsă pe o masă la morgă. Toţi au aflat. Au citit în ziare. O treabă dezgustătoare, petrecută la un motel… Doamne, nici măcar nu ştiu dacă era unul ca lumea. O.K., am luat plasă. Acum trebuie să mă-ngrijesc de înmormântare. Să plec şi s-aleg sicriul. Să mă duc la cimitir. Să ascult cântece funebre cu acompaniament de orgă. Să mă ia naiba dacă n-aş prefera să fi fost eu ăla care…

— Uşurel, uşurel, l-am calmat eu. Copoiul de acolo are urechi agere…

— Aşa e, zise Carlton, întorcându-se spre sergent. Aproape uitasem de dumneata.

— Într-o bună zi, spuse acesta, am să te fac bucăţi, Lam, să văd cum îţi merge mecanismul.

Apoi se sculă greoi de pe scaun, se duse la masă, îşi turnă puţin Bourbon şi adăugă nişte sirop.

— Bravo, exclamă Carlton. Ştiam eu că ai şi ceva omenesc în dumneata!

— De ce naiba zici c-ai venit în California! întrebă Sellers.

— Ţi-am mai spus, voiam să-mi văd nevasta. Mă simţeam singur.

— De ce n-ai anunţat-o că vii, ca să te întâmpine?

— Uite, n-aş putea să-ţi spun. Pur şi simplu am avut o presimţire că se întâmplă ceva, că a dat de dracu'!

Rânji apoi în pahar şi adăugă:

— Vechea poveste cu subconştientul. Chestie de telepatie. Am simţit că e la ananghie şi că are nevoie de ajutor de la bărbatu-său.

— Pe naiba, zise Sellers, dacă ai venit aici dintr-o presimţire! Ai recunoscut doar că-l bănuiai pe Dover Fulton şi c-ai început să-l cauţi. Ai aflat că e cu soţia dumitale şi le-ai dat de urmă la motel. Ai dat buzna peste ei, ai făcut scandal şi le-ai spus că te-ai săturat. Că dacă Fulton, ţi-a luat nevasta, poate să şi-o păstreze. Şi ai plecat ţanţoş. Soţia dumitale nu vedea de fapt în Fulton decât un prieten de ocazie. Ţinea la dumneata, dar tânjea după variaţie. Aşa că a plecat în vacanţă, dornică să se amuze puţin. Şi…

Carlton sări în sus.

— Du-te dracului, strigă el, ia seama la ce vorbeşti! Cât ai fi de copoi, acum îţi arunc paharul ăsta-n faţă.

— Fă-o, şi-ai să vezi cum o să dai de dracu', zise Sellers.

Carlton şovăi câteva clipe, apoi spuse:

— Te previn să vorbeşti frumos despre nevastă-mea.

— N-are a face, te-ai dus deci acolo, Carlton. E limpede că te-ai dus.

Tremurând de mânie, Carlton ripostă:

— Fir-ar a naibii de treabă, să ne-nţelegem bine, Sellers. Dacă m-aş fi dus acolo şi aş fi prins-o cu ticălosul ăla, apoi să ştii că lui i-aş fi făcut de petrecanie pe loc…

— Şi-apoi ţi-ai fi omorât şi nevasta, completă Sellers.

Lui Carlton îi dădură lacrimile.

— Nu, pe ea nu. Aş fi bătut-o măr, aş fi învineţit-o, apoi i-aş fi zis: „îmbracă-te şi hai acasă, târfă ce eşti!" Şi acasă aş fi continuat s-o iubesc, aşa cum o s-o iubesc mereu. Aşa că îndreaptă-ţi gândurile murdare în altă parte, copoiule.

— Eşti beat, observă Sellers.

— Şi ce dacă-s beat? Ce vrei să spui cu asta?

Sellers se ridică şi veni înaintea lui Carlton, cu ochii în ochii lui.

— Fii atent, făcu el ameninţător, şi masivitatea lui scotea şi mai mult în relief corpul zvelt şi delicat al lui Carlton: Aş putea să-ţi dau una să te fac bucăţele. Aş putea să te iau de ceafă şi să te scutur până ce-ţi sar toţi dinţii. Înţeleg ce simţi şi sunt îngăduitor, dar nu împinge asta prea departe.

— Înţelegi ce simt? Şi cine mai înţelege? exclamă Carlton sarcastic.

— Vreau să ştiu un singur lucru. L-ai angajat cumva pe dumnealui?

— Nu.

— Ai vorbit vreodată cu el?

— Nu l-am văzut în viaţa mea.

Sellers îşi goli paharul, îl puse pe masă şi-mi zise:

— Să mergem, Lam.
— Mai rămâi să stăm de vorbă. Nu pleca, Lam, sunt tare singur.
O bănuială se aprinse în ochii sergentului.
Am clătinat din cap:
— Nu aşa, Carlton. Copoiul ăsta încearcă să afle cine m-a angajat. Dacă spui că vrei să stai de vorbă cu mine, te pune în capul listei.
— Cine te-a angajat şi pentru ce? întrebă Carlton.
— Asta vrea să ştie şi el.
Carlton se dădu puţin înapoi şi mă privi foarte insistent.
— Ascultă, poate chiar vreau să vorbesc cu dumneata, la urma urmelor.
M-am dus la uşă, am deschis-o şi am ieşit pe coridor.
— Atunci, strigă Carlton, du-te la naiba, că n-o să plâng după dumneata!
Sellers ieşi greoi după mine, trăgând uşa în urma lui.
— Îţi pierzi vremea degeaba, Frank, i-am zis eu. De ce nu stai acasă să citeşti ceva vesel? Ăsta-i un fel de a-ţi petrece duminica?
— Nu-i aşa? Şi încă nu mi-am terminat-o. Mai am ceva de cercetat.
— Ce anume?
— Ai să vezi.
Coborârăm cu liftul. Sellers îl chemă pe agentul în civil şi-i spuse.
— Am cam terminat. S-a îmbătat turtă şi putem să-l lăsăm în pace. Nu ne mai poate fi de niciun folos în starea asta.
Agentul dădu cin cap:
— Pot să plec?
— Da, zise Sellers, chiar acum. Nu uita raportul.
Omul zâmbi şi spuse:
— Pică bine. Am plecat. Tocmai trebuia să mă duc cu nevasta şi copilul la plajă şi s-au necăjit tare când le-am telefonat că m-aţi pus de planton aici.
— O.K. du-te şi împacă-i, îl îndemnă Sellers şi mă duse la maşina poliţiei.
De data aceasta ne oprirăm la un parcaj.
Sellers se adresă supraveghetorului:
— Dover Fulton are aici un loc plătit cu luna, nu?
— Da.
— I-ai văzut maşina aici noaptea trecută?
— A fost, ieri după-masă. Ştiţi, îmi pare rău de el. Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva.
Sellers nu dădu nicio atenţie spuselor lui.
— Ce s-a întâmplat cu maşina? Cine a luat-o? Fulton?
Omul clătină din cap.
— Vino încoace şi uită-te la dumnealui. Coboară, Lam.
Am coborât din automobil.
Omul clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat cu maşina lui Fulton? Eliberai chitanţe pentru ea?

— Nu, pentru abonaţi nu. Îi cunoaştem. Au locuri rezervate şi pot veni sau pleca oricând doresc. De regulă, îşi ţin maşinile încuiate. Nu ştiu dacă a lui Fulton era încuiată sau nu. În orice caz, a luat-o dama.

— Care damă? întrebă Sellers, surprins.

— Cea care a fost găsită cu el, presupun.

— Cum arăta?

— Nu ştiu. N-am observat-o prea bine. Una mărunţică… A venit de parcă ştia perfect drumul… Avea, evident, cheile maşinii. Am văzut-o urcându-se. După gesturile pe care le făcea lângă portieră, am dedus că avea cheile.

— N-ai întrebat-o nimic?

Omul rânji, apoi clătină din cap:

— Nu facem asta cu clienţii permanenţi. În niciun caz cu un tip ca Dover Fulton. Dacă şi-a trimis dama după maşină, n-avea rost s-o mai iau la întrebări, mai ales dacă-i dăduse şi cheile.

— De unde ştii că nu voia să fure maşina?

— Nu se întâmplă asta. Nu aici. Şi-apoi, ştiam că e în regulă. Avea o carte de vizită a lui Fulton cu un „OK.” mâzgălit pe ea.

— De unde ştii?

— Mi-a dat-o la plecare. N-aş fi oprit-o, oricum, dar mi-a făcut semn cu ea.

— S-o vedem.

— Nu ştiu unde am pus-o. Ştiam că e-n regulă. Staţi puţin, cred că am băgat-o în sertar. Da, chiar aşa, îmi aduc aminte.

Se duse la birou, deschise sertarul şi scoase la iveală, de sub greutatea pusă peste bani, cartea de vizită a lui Fulton. Pe verso era scris „OK.”.

Sellers îl privi compătimitor.

— E scrisul lui Fulton?

— Cred că da. E cartea lui de vizită.

— O carte de vizită! Probabil că le împarte cu duzinile.

Omul zâmbi:

— Ar fi trebuit să-i vedeţi păpuşa.

— Roşcată?

— Nu ştiu exact ce păr avea. Parcă purta pălărie. Dar ochii m-au impresionat, nişte ochi mari, căprui, de culoarea curmalei coapte. Cred că mă gândeam la curmale şi-mi ziceam ce baftă are Fulton. Baftă! Deştept mai sunt! Şi bietul om era pe lumea cealaltă…

— Stai puţin, exclamă Sellers. Nu cred că era femeia care a fost găsită cu el. Ai recunoaşte-o dacă i-ai vedea poza.

— După poză, nu ştiu. Dac-aş vedea-o pe ea…

— Şi dumnealui n-o însoţea cumva? întrebă sergentul, arătându-mă cu capul.

— Nu.

— Ai văzut-o urcându-se în maşină?

— Am spus că da şi vă rog să mă credeţi că era ceva de văzut.

— Eşti un ţap bătrân şi stricat.

— Mă tem că da, admise omul cu amărăciune.

— De ce nu-ţi bagi minţile în cap? întrebă Sellers.

— Ehei, asta-i buba, minţile mi le-am băgat eu în cap, dar nevastă-mea e ca o haină veche. N-aş schimba-o pentru nimic în lume. S-a făcut ca un sac de cartofi, dar găteşte… o minune! Îmi umflă leafa cum ajung acasă şi mă bate mereu la cap. Dar, ce dracu', domnule sergent, mai simţi uneori nevoie de puţină inspiraţie. Să vezi câte-o fetişcană ca asta, nostimă foc şi suplă ca o sârmă de antenă… Şi n-a trecut prea mult de când şi baba mea era o dansatoare de prima mână. Ieşeam în oraş şi dansam până…

— N-a trecut mult, îl întrerupse Sellers nerăbdător. Numai vreo treizeci şi cinci de ani.

Omul îşi încreţi fruntea.

— Nu chiar atâta… vreo douăzeci şi trei – douăzeci şi patru de ani şi…

— O.K., lasă restul. În maşină, Lam!

Tot drumul până la agenţie, Sellers rămase pe gânduri. Mă lăsă în faţa clădirii şi-mi spuse:

— De aici te-am luat. Mergi de-ţi continuă traiul liniştit, dar să nu uiţi că sunt cu ochii pe dumneata. Dacă încerci să-mi faci vreo figură, îţi vin de hac în doi timpi şi trei mişcări. Nu-mi pasă ce-o să zică Bertha, praf te fac!

Am căscat şi i-am răspuns.

— Am auzit de atâtea ori treaba asta, că-mi sună ca o reclamă la radio. De ce nu găseşti pe cineva să ţi-o pună pe muzică, să fii ca şmecherii ăia cu reclame cântate? Ar fi mai puţin plictisitor.

Sellers mă privi crunt, trânti portiera şi plecă în viteză.

CAPITOLUL 8.

AL TREILEA GLONŢ

Am sunat la uşa apartamentului Berthei. Vocea ascuţită a acesteia răsună din tubul acustic:

— Cine e?

— Sunt eu, Donald.

Bertha mormăi furioasă ceva şi acţiona dispozitivul care deschidea uşa blocului.

Am urcat scările, am luat-o la stânga şi am bătut în.. uşă. Bertha răcni:

— Intră, e descuiată.

Am deschis uşa şi am intrat.

Bertha mi se înfăţişă în cel mai straşnic stil duminical cu o pijama largă, în capot, şi cu părul strâns la spate şi lăsat să cadă după urechi. Un fotoliu mare, în mijlocul camerei, era acoperit cu ziarele de duminică. Pe o măsuţă, lângă fotoliu, se afla un filtru de cafea. Alături, o ceaşcă, o farfurioară, frişcă şi zahăr şi o scrumieră plină de mucuri şi de chibrituri arse.

În faţa fotoliului era o masă cu un aparat electric pentru prăjit pâine, un coşuleţ cu pâine, nişte unt şi o farfurie cu cornuleţe.

Aşa îşi petrecea Bertha duminicile. Din timp în timp băga câte o felie de pâine în prăjitor, o scotea rumenită şi o ungea cu unt. Apoi îşi mai turna cafea din filtrul mare, electric, de un litru şi jumătate, şi punea în ea multă frişcă şi zahăr. Bea cafea, ronţăia pâine prăjită, citea ziarele şi lansa comentarii pe marginea celor citite.

Bertha mă privi peste umăr, cu ochişorii ei ca nişte mărgele fulgerând de mânie.

— La naiba, izbucni ea, Frank Sellers mai că n-a dormit pe pragul meu. A apărut imediat după ce-ai telefonat. Ce s-a întâmplat?

— Îi dădusem fetei ăleia o carte de vizită.

— Am bănuit eu. Doamne sfinte, nătâng mai eşti pentru un detectiv!

— La vremea aceea părea o idee bună.
— Aşa par multe lucruri cânt te ocupi de puştoaice sâmbătă noaptea.
— N-aş putea spune dacă a lăsat-o acolo intenţionat, ca indiciu fals, sau doar din întâmplare.
— Are vreo importanţă? întrebă Bertha.
— Ar putea avea.
— Ar trebui să foloseşti alt nume când umbli după fuste. Ce, crezi că dacă nu eşti însurat le poţi împărţi tuturor cărţi de vizită? Dumnezeule, nu ştiu cum se face că un şmecher ca tine poate fi uneori atât de naiv!
Am aşteptat să-şi consume nervii şi am zis:
— Vreau ceva în legătură cu barul Cabanita.
— Ce anume?
— Nişte informaţii. Îl cunoşti pe prezentatorul de-acolo, nu-i aşa?
Mergeam la sigur, căci Bertha îi cunoştea pe toţi. Avea în ea stofă de impresar şi, nu ştiu cum, dar reuşise să cunoască jumătate din artiştii de varieteu din ţară.
— Să văd, zise Bertha, mi se pare că acolo e Bob Elgin.
— Aş vrea să stau de vorbă cu el.
— Nu ştiu dacă vrea el să stea de vorbă cu tine.
— S-ar putea să vrea.
Bertha oftă şi-mi spuse:
— Deschide sertarul de colo, de la birou, scumpule. Dă-mi carnetul roşu care e pe cutiile de ţigări. Ba, dacă tot umbli acolo, aruncă-mi şi un pachet.
I-am dat carnetul şi ţigările.
— Ce i-a intrat lui Sellers în cap? întrebă Bertha. Nu era pur şi simplu o sinucidere. În doi?
— Pare să fi fost, numai că există unele nepotriviri. Asta-l încurcă pe Sellers. Cred însă că o să-nchidă dosarul.
— Păi, dacă-l închide, e bun închis.
— Poate.
— Ce naiba vrei să spui? exclamă Bertha.
— Dacă e vorba de o sinucidere în doi, de ce a ratat Fulton primul foc?
Ochişorii sclipitori ai Berthei se însufleţiră de interes.
— E ceva pentru noi aici, Donald?
— Nu ştiu.
— Vino-ncoace şi stai jos. Bei ceva? Cafea? Bere? Sau whisky cu sifon? Cafea am aici, dar va trebui să-ţi aduci o ceaşcă. Sifon găseşti în răcitor şi…
— O să iau o cafea.
M-am dus să-mi iau ceaşcă şi farfurioară. Bertha îmi pregăti o felie de pâine prăjită, răsfoi carnetul roşu şi zise:
— Telefonul de acasă al lui Bob Elgin este Cornwall 6-3 481. Şi de ce crezi că a ratat primul foc, scumpule?

— Nu ştiu. Totuşi, au fost trei focuri.

— Al treilea glonţ a pătruns într-o valiză?

— Da. Într-o valiză de damă, chiar pe lângă mâner. Câtva timp poliţia nu l-a putut găsi. Apoi au deschis valiza şi au constatat că, după ce o perforase, glonţul se cuibărise în îmbrăcăminte.

— N-a trecut prin toată valiza?

— Nu, a ajuns doar până la mijloc.

— Şi ce legătură avem cu asta? E ceva aici de câştigat?

— Fulton încheiase o asigurare de patruzeci de mii de dolari, cu îndemnizaţie dublă. Dar trebuia să treacă un an. Dacă el a omorât-o pe femeie şi apoi s-a sinucis, societatea nu onorează contractul. Dacă însă a fost împuşcat, atunci e vorba de o crimă, iar societatea e bună de plată pentru optzeci de mii de dolari.

— Dar ţinea pistolul în mână, observă Bertha teribil de interesată.

— Da, când au fost găsite cadavrele. Dar lucrurile puteau fi aranjate de cineva… vorba ceea, un fleac de optzeci de miare.

— Femeia a fost însă împuşcată în ceafă, spuse Bertha.

— Asta aşa e.

— Nu se putea împuşca singură, ce zici?

— Cred că nu.

— Eşti cel mai exasperant individ de pe glob! făcu Bertha furioasă.

— Un procentaj din optzeci de mii ar fi o sumă frumuşică, am ripostat eu.

Bertha se însenină.

— La treabă atunci, scumpule!

— Ai şi tu câte ceva de făcut, Bertha. Du-te la văduvă şi convinge-o să ne angajeze.

— Dar dacă l-a omorât ea?

— Există copiii. Dacă lucrăm pentru ei, legea ne acordă un onorariu, cu condiţia să fim angajaţi de tutore. În momentul de faţă ea e tutorele.

— Mă duc s-o conving, zise Bertha cu hotărâre.

— Nu uita nicio clipă că ea ar fi putut comite crima, am subliniat. Doamna Fulton e suspectul logic.

— Fir-ar să fie! strigă Bertha supărată. Mă laşi să-mi clădesc castele în Spania şi apoi mi le dărâmi! Ştii ceva care te face să crezi că…

— Singurul lucru pe care-l ştiu este că i-am telefonat ca să aflu unde era Fulton. Am întrebat-o şi despre soră-sa. Nu m-am uitat la ceas; dar asta se întâmpla după ce reveniserăm în oraş şi îl căutasem pe Durham la hotelul Westchester Arms. Plecase cu puţin înainte. I-am telefonat doamnei Fulton ca s-o întreb dacă are o soră şi mi-a spus că nu.

— Ei, şi ce-i cu asta?

— Păi, i-a declarat lui Sellers că i s-a telefonat cam la ora când poliţia a stabilit că s-ar fi tras focurile. Dar eu am sunat-o cu aproape două ore mai târziu.

— De ce crezi c-a spus asta?
— Poate că avea nevoie de un alibi. Sau poate că îi era somn şi nu observase ce oră e.
— Alte idei mai ai?
— O mulţime. Unele împărtăşite şi de Sellers. Nici el nu înţelege cum Stanwick Carlton, soţul înşelat, a sosit din Colorado exact la timp ca să tragă la un hotel, să se informeze şi să plece undeva tocmai în timpul când s-a produs omorul.
— Asta nu-mi prea place nici mie, observă Bertha. Ba stai, îmi place, şi încă foarte mult! Dacă a fost crimă, ne-am putea alege şi noi cu ceva.
Am dat din cap, aprobativ.
— De ce se gândeşte poliţia la o sinucidere? întrebă Bertha.
— Uşa era încuiată pe dinăuntru. Corpurile zăceau pe podea. Nu se vedea niciun semn de luptă. Pistolul era al lui Fulton. Îl avea în mână când a sosit poliţia.
Bertha se încruntă şi spuse:
— O să fie al dracului de greu să convingi societatea de asigurări să plătească optzeci de mii dacă aşa stau lucrurile.
Am încuviinţat iarăşi.
— Zici că uşa era încuiată pe dinăuntru?
— Exact. Proprietăreasa motelului a trebuit să împingă cheia afară din broască şi apoi să deschidă cu a ei. Cred că una din ferestre era deschisă.
Bertha se încruntă din nou. Treptat, pe faţă i se întipări o umbră de dezamăgire:
— Nu merge, Donald, oricum ai lua-o. Uşa era încuiată pe dinăuntru şi pistolul era al lui. Cazul e limpede.
— Dar au fost trei focuri.
— Păi, o fi ratat unul.
— Care?
— Primul, probabil.
— Femeia a fost împuşcată în ceafă, am remarcat.
— Ei şi?
— Bine, să zicem că a ratat primul foc. Pe urmă?
— De unde naiba să ştiu ce-a mai fost pe urmă? Te-ai apucat să-mi demonstrezi nu ştiu ce, aşa că spune-mi şi asta.
— Păi, dacă femeia ar fi stat cu spatele, s-ar fi întors imediat auzind împuşcătura, nu-i aşa?
Bertha dădu din cap.
— În cazul acesta, am continuat, dacă ar mai fi tras o dată, ar fi împuşcat-o drept în frunte, că doar se uita la el.
— S-a uitat la el o clipă, a văzut ce are de gând, s-a întors şi a vrut să fugă.

Poate că tocmai încerca să ajungă la uşă. Iar el a împuşcat-o în ceafă.

— În timp ce fugea?

— De ce nu?

— Păi, am urmat eu, dacă a ratat prima oară când stătea nemişcată, şi apoi a nimerit-o din fugă, trebuie să fi progresat grozav ca ţintaş în acest răstimp.

— Dar poate că femeia s-a întors cu spatele la el ştiind că o s-o împuşte. Era doar o sinucidere în doi, iar ea n-a avut probabil tăria să stea cu faţa, sau poate că el n-a vrut s-o împuşte în frunte.

— Asta-i logic, dar atunci de ce a ratat primul foc, şi de ce l-a tras aşa de aiurea?

— Cum adică, aiurea?

— Capul unei femei care stă în picioare e la vreo sută şaizeci de centimetri de sol. O valiză pusă pe podea nu e mai înaltă de cincizeci de centimetri. Dacă a ochit-o în cap şi a ratat, dar a lovit în schimb valiza…

— Pricep! făcu Bertha. Pricep! Şi clipi des din ochişori, iar buzele i se îmblânziră într-un surâs. Donald, ştii, eşti deştept, al naibii de deştept uneori! Şi-acum, ce poate face Bertha ca să te ajute?

— Sună-l pe Bob Elgin şi spune-i că asociatul tău vrea să-i vorbească şi că te-ar îndatora dacă mi-ar fixa o oră.

— Dă-mi telefonul, zise Bertha.

I l-am dat. Formă numărul şi aşteptă, clipind des din ochii ei ca mărgelele, părând să chibzuiască la ceva.

Deodată acoperi microfonul cu mâna, privi la mine şi zise:

— Zece miare pentru noi, iubitule?

— Asta depinde. Ar putea ieşi o grămadă de bani.

Bertha dădu din cap încântată:

— Spune aşa, dragă. Ştiam eu că mă pot bizui pe tine să…

Îşi luă brusc mâna de pe receptor şi spuse cu cel mai seducător glas de care era în stare:

— Alo… alo… alo… Bob? Bob, Bertha Cool la telefon… Bob dragă, ştiu că lucrezi până noaptea târziu, dar la urma urmelor ar cam fi acum timpul să se scoale toată lumea. Şi mie-mi place să dorm până mai târziu. Ascultă, Bob, ai vrea să-mi faci o favoare? Hai, fii drăguţ şi fă ce zice Bertha…

Urmă un răstimp de tăcere. Bertha se încruntă la telefon, apoi păru să-l întrerupă pe Elgin:

— Nu, nu aşa, Bob. Iată despre ce-i vorba. Am un asociat, Donald Lam, care tocmai cercetează un caz şi caută pe cineva în legătură cu barul Cabanita. Uite, Bob, dacă i-ai putea acorda măcar o jumătate de oră, să stai de vorbă cu el… Nu, nu, nu trebuie să te îmbraci, rămâi în pijama. Numai două vorbe, asta e tot… Nu, nu-i nimic rău pentru prestigiul localului… Îţi spun doar să dai o mână de ajutor asociatului meu… E-n ordine, vine imediat… Tot acolo stai? Mulţumesc, Bob,

scumpule… Te pup.

Închise telefonul şi exclamă:

— Măgarul!

— Ce s-a întâmplat?

— Se lăsa greu… După tot ce-am făcut pentru el!

— Dar mă primeşte?

— Te primeşte, dar putea fi ceva mai amabil.

— Unde stă?

Bertha luă o bucată de hârtie, notă o adresă pe ea, apoi spuse:

— Apartamentul 825. E o casă din alea unde trebuie să fii anunţat. Centrală telefonică particulară şi alte marafeturi… Stai că-i vine şi lui rândul să-mi ceară ceva.

— Poate se enervase că l-ai deranjat cu telefonul.

— Da' de unde, încerca să ne ţină-n loc. Închipuie-ţi, dragă, Bob Elgin s-o ţină-n loc pe Bertha Cool!

— Sau mai voia să doarmă.

— Ei bine, e timpul să se scoale. Am făcut destul pentru el.

— Ce-ai făcut pentru el, Bertha? Poate-ar fi bine să ştiu.

— L-am scăpat cândva de o condamnare, şi crede-mă că n-a fost deloc uşor. Era cât pe ce să-mi pierd autorizaţia din cauza lui. Dar nu-i nevoie să ştii şi tu asta. Mai bine chiar să n-o ştii. Şterge-o la Bob, scumpule!

— OK. Uite ce-ar fi bine să faci în lipsa mea…

— Ce anume?

— Poliţia vrea să închidă dosarul şi să-i scoată pe toţi basma curată. Valiza asta cu glonţul în ea era a Minervei Carlton. Aş vrea să te duci la Stanwick Carlton şi să-l convingi că, în calitate de soţ al moartei, trebuie să ceară înapoi valiza de la autorităţi. După ce o capătă, convinge-l să ţi-o dea puţin s-o examinăm.

— La ce bun? întrebă Bertha.

— Vreau să văd ce traiectorie a avut glonţul.

Bertha se lumină la faţă.

— Înţeleg, zise ea.

— Stanwick Carlton este un tip înalt şi dur, dar de fapt nici pe departe atât de dur pe cât se crede. Şi grozav i-ar plăcea să fie consolat de cineva.

— Am să-l strâng la piept şi am să-l las să-şi descarce inima, zise Bertha.

— Poartă-te ca o mamă. Nu te deranjează, nu, Bertha?

— Pe dracu! Dacă e vorba de bani, pot să mă port şi ca mama mamei!

CAPITOLUL 9.

ACASĂ LA PATRON

Casa fusese de la început construită pentru genul de locatari care vor să facă impresie. Faţada îţi lua pur şi simplu ochii. La intrare era un hol bogat împodobit, cu un birou de recepţie şi o centrală telefonică, amândouă deservite de un portar cu figură solemnă. Mai era şi un liftier îmbrăcat într-o livrea albastră cu fireturi de aur şi cu emblema casei brodată pe guler şi pe manşete.

Am intrat. Portarul ridică ochii spre mine.

— Cu domnul Elgin, te rog.

— Robert Elgin?

— Da.

— Vă aşteaptă?

— Da.

— Numele dumneavoastră, vă rog.

— Lam.

Portarul se întoarse spre centrală, introduse o fişă, aşteptă să se stingă beculeţul şi zise:

— Vă caută domnul Lam. Spune că e aşteptat… Da, mulţumesc.

Trase afară fişa, îşi scoase casca şi-mi zise:

— Puteţi merge. Apartament 825.

Am urcat cu liftul. Când ajunserăm sus, liftierul îmi deschise uşa şi-mi arătă care era apartamentul.

Totul era cum mă aşteptam – aspect pretenţios pe dinafară, iar înăuntru apartamente mici. Bob Elgin stătea în uşă, în pijama şi halat; avea un aer extrem de obosit. Nu cred să mai fi văzut vreun om atât de obosit, nu în sensul epuizării fizice, ei al unui plictis total faţă de sine însuşi, de tot ce avea în jur, de viaţă, de muncă.

O ţigară îi atârna neglijent de buzele moi, de parcă gura-i nu mai avea putere s-o ţină şi o lăsa să atârne într-un fel care sublinia şi mai mult extrema oboseală a

trăsăturilor lui.

— Dumneata eşti Lam? mi se adresă el.

— Exact, am confirmat eu, şi i-am întins mâna.

— Asociatul Berthei Cool?

— Da.

Îmi întinse o mână moale. Am simţit o vagă strângere de degete, apoi mâna redeveni flască.

Am lăsat şi eu mâna jos. Elgin mă pofti:

— Intră.

De fapt era un apartament de două camere. Judecând după camera de zi, dormitorul nu putea cuprinde mai mult de un pat, o toaletă şi uşa de la baie. În camera de zi se aflau o canapea, două scaune, o masă, un covor uzat, nişte perdele prăpădite de dantelă şi câteva tablouri. La un capăt camera se prelungea cu o nişă ţinând loc de chicinetă, în care se vedeau un frigider şi o plită electrică, şi deasupra dulapuri fixate în perete.

În chiuvetă zăceau nişte vase nespălate, iar pe masa din cameră erau două pahare. Apa de pe fundul lor provenea, desigur, din cuburi de gheaţă ce se topiseră peste noapte. Scrumierele erau pline de mucuri şi fereastra deschisă nu putuse izgoni mirosul stătut de alcool şi de tutun. Pe masă am observat un număr din revista „Variety" şi încă unul pe canapea. Ziarele de duminică, încă nedeschise, se aflau tot pe canapea, ca şi cum Elgin le-ar fi luat să le citească după ce primise telefonul Berthei, dar se răzgândise.

El însă era bărbierit şi pieptănat. Avea părul negru lucios, dat peste cap.

— Ia loc, mă invită el, fă-te comod. Nu te uita că-i deranjat. Am băut puţin aseară, înainte de culcare.

Am dat din cap şi m-am aşezat.

Era un om de vreo cincizeci de ani, cu obrajii supţi, talia subţire, dar cu umeri destul de largi. Avea pometţii ieşiţi în afară şi ochii negii foarte depărtaţi. Obişnuia să-şi coboare pleoapele, să-şi lase capul pe spate şi să privească cu ochii pe jumătate închişi, ceea ce îi dădea o curioasă expresie de nepăsare.

— Cred că eşti nevoit să te culci destul de târziu, i-am zis eu.

— Da, vin acasă spre dimineaţă.

Vocea-i obosită arăta cât de mult se resimţea de pe urma acestui lucru.

— După câte aud, aveţi un program frumos la barul Cabanita.

Făcu un gest de dezgust, trase adânc din ţigară, scoase fumul pe nări şi răspunse:

— O slujbă ca atâtea altele.

— Dumneata eşti proprietarul?

— Nu, l-am luat cu chirie.

— Merge bine treaba?

— Treaba ca treaba, dar vânzarea nu prea. Vrei să cumperi spelunca?

— Nu, mă interesa doar să ştiu cum merge.

— Ne vin cam aceiaşi clienţi, zise Elgin, dar în asemenea cazuri încerci să dai localului o reputaţie. Am un număr în care vorbesc foarte repede şi strecor câteva glume cu dublu sens atât de iute, că publicul de-abia reuşeşte să le prindă, şi continui fără să aştept râsete până ce aud primul chicotit. Atunci mă opresc, par uimit şi asta, de regulă, îi cucereşte pe clienţi.

— Femeilor le place aşa ceva?

— Se dau în vânt.

— Primul râset vine de obicei de la o femeie, nu-i aşa?

— Da, vorbăria rapidă şi poantele cu dublu înţeles prind mai repede la femei, confirmă el. În general, câte o babă care cunoaşte toate chichiţele se porneşte pe un râs isteric. Atunci mă opresc şi o privesc cu uimire. Între timp, poanta e sesizată şi de restul publicului şi încep toţi să râdă. La glumele mai fără perdea, tonul îl dă de obicei câte un bărbat cu voce sonoră. Nu-i acord nicio atenţie ci continui să vorbesc, oprindu-mă doar când râsul devine general. E o chestie de apreciere a momentului. Esenţial e să nu aştepţi niciodată să te ajungă din urmă publicul. Nu de alta, dar unii ar putea fi şocaţi. Trebuie să-i dai mereu înainte.

— Şi merge, nu?

— Se dau în vânt, ţi-am spus doar. Femei care te-ar pălmui dacă le-ai spune ceva indecent între patru ochi stau acolo în plin local şi mor de râs auzind glume cât se poate de deocheate… Dar, ia spune, ce naiba vrei?

— Voiam să mă informez despre o femeie.

— O, cerule!…

— Ce s-a întâmplat?

— Să mă deranjezi la ora asta pentru o femeie! Ţi-aş putea da numele şi telefoanele câtorva sute.

— Cunoşti atât de multe?

— Ştiu toate cocotele din oraş.

— Asta s-ar putea să nu fie cocotă. A trecut pe la Cabanita recent.

— Cum arată?

— Una micuţă, cu ochii calzi, părul blond şi corp perfect. Pometi proeminenţi, şolduri pline. Privire ca de copil şi…

Mă întrerupse şi făcu o mişcare leneşă din încheietura mâinii.

— O cunoşti?

— Pe naiba, sigur că da! Sute ca ea! Toate arată la fel. Ce mi-ai descris dumneata e un gen, nu o persoană aparte.

— Ba nu, asta e aparte.

— Am o grămadă din tipul ăsta. Cred că nu te pot ajuta. O să trebuiască să te duci să te uiţi prin local.

— Mărunţica asta e focoasă, plină de individualitate.

— Cum o cheamă?

— Mi-a spus că o cheamă Lucille Hart.
— N-o cunosc.
— Cred că „Lucille” e real. Cât despre „Hart”, ăsta ar putea să fie născocit.
— Stai puţin, zise Elgin, să mă gândesc.
Mai trase un fum din ţigară, apoi o stinse şi aruncă mucul într-o scrumieră aproape plină. Am văzut că erau şi mucuri purtând urme de roşu de buze.
— Lucille, făcu el aproape meditativ.
Tăcu un răstimp, cu privirile pe covorul tocit, apoi îşi lăsă capul pe spate şi mă fixă printre pleoapele aproape închise.
— De ce te interesează?
— Vreau să dau de ea.
— Asta înţeleg şi eu, spuse el sec. Motive profesionale sau personale?
— Aş putea zice, câte puţin din amândouă.
— Spune-mi ceva despre latura personală.
— M-a dus la un motel, apoi a plecat şi m-a lăsat acolo.
Elgin căscă.
Urmă o perioadă de tăcere. O muscă se învârtea prin aer cu un bâzâit somnoros, în căutarea unei raze de soare pe care n-o putea găsi.
Elgin luă altă ţigară.
— Dumneata nu iei una?
— Nu, mulţumesc, am răspuns eu.
— Dar latura profesională?
— Nu ştiu precis. S-ar putea să fie implicată într-un caz pe care-l cercetez.
— Ce fel de caz?
— O sinucidere în doi. E în ziar, am spus, arătând spre jurnalele împăturite.
— Nu citesc niciodată prostii de-astea, făcu Elgin. Numai ştirile externe, pagina de sport, în special cursele de cai. Se întâmplă des să scot o poantă bună din asemenea lucruri.
— Nu urmăreşti pagina de umor?
— La naiba, nu. Când trebuie să ai umor de trei ori pe noapte în fiecare zi a săptămânii, nu te mai poate interesa un tip care se străduieşte să fie hazliu în comicsuri zilnice. Trebuie să am umor. E o chestie de slujbă. Şi la el e o chestie de slujbă. Îl înţeleg prea bine. Ce mai vrei să ştii?
— Dacă această Lucille vine pe la Cabanita şi cum aş putea s-o găsesc.
— Învârtindu-te prin local. În orice caz, eu n-aş întreba de ea dacă aş fi în locul dumitale.
— Ăsta-i un plic de chibrituri de la Cabanita. E ultimul model pe care-l folosiţi?
— Da. Nici n-am folosit altul. Numai pe ăsta.
— Am găsit ceva într-un pachet de ţigări cumpărat odată cu chibriturile.
Am scos bucăţica de hârtie pe dosul căreia sta scris *Motelul Kozy Dell.* Bob

Elgin se uită la ea.

— Uită-te acum şi pe faţă, l-am îndemnat. Ce zici despre asta? Cred că provine tot de la barul dumitale.

O întoarse pe toate feţele, apoi admise:

— Se prea poate.

— Vezi, pe partea ruptă scrie într-un loc: *Intrarea minimum 5 dolari de persoană.* În celălalt colţ. se poate citi: *Specialitate Cabanita.*

— Cred că a fost ruptă dintr-un meniu de la Cabanita, nu?

— Într-adevăr.

— Ai vreo idee?

— Nu.

— Nu pari prea binevoitor.

— Vezi doar că stau aici cu dumneata, te-am primit, discutăm, îţi răspund la întrebări. Această Lucille ar putea fi o clientă permanentă. Dar ar putea fi şi o vizitatoare ocazională. Îmi pare rău că nu te pot ajuta mai mult. Nu din cauză că n-aş recunoaşte tipul descris. Îl recunosc. Dar, ţi-am spus şi înainte, sunt o sută cu semnalmentele acestea.

— De unde vin?

Ridică din umeri şi spuse:

— De unde vine praful când îl stârneşte vântul?

Apoi, brusc:

— Câţi bărbaţi cunoşti care să aibă neveste cu adevărat frumoase?

— Ce legătură are?

Elgin urmă cinic:

— Unei femei frumoase nu-i place să-şi trăiască viaţa aplecată deasupra albiei de rufe sau spălând podelele. N-ai s-o vezi pe niciuna într-adevăr frumoasă entuziasmându-se pentru cârpitul ciorapilor. Nu le place să facă asemenea lucruri. Ştiu că le-ar ofili frumuseţea. S-au învăţat să trăiască pentru frumuseţea lor. Dar nu şi-o pot păstra peste o anumită limită. Cele norocoase ajung vedete de cinema sau se mărită cu bărbaţi înstăriţi şi apoi divorţează. Trăiesc din pensia alimentară şi din diferite expediente. Cele nu prea norocoase încearcă povestea cu pensia alimentară, dar nu reuşesc. Totuşi, trebuie să trăiască şi ele. Ştiu să ţină regim, să-şi păstreze silueta. Le vezi cutreierând prin baruri cu un bărbat, apoi cu altul, uneori chiar neînsoţite. Sunt genul prezentabil, cu şolduri fine, buze cărnoase, gata să surâdă, şi cu ochi foarte atenţi. Ce necaz am pe târfele astea!

Uşa de la dormitor se deschise. O blondă drăguţă, cu pantaloni albaştri-verzui la modă, o bluză decoltată aproape până la talie şi sandale care lăsau să se vadă unghiile stacojii, intră în cameră cu mers ondulat.

Pantalonii fuseseră astfel croiţi pe şolduri, încât să sublinieze la maximum orice unduire, orice mişcare seducătoare.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? întrebă ea.

Bob Elgin se înclină:

— Draga mea, dă-mi voie să-ţi prezint pe domnul Lam, detectiv particular.

Apoi, către mine:

— Soţia mea, domnule Lam.

Femeia mă cercetă cu o privire calculată de sus în jos şi de jos în sus. Îşi destinse buzele cărnoase într-un surâs şi-mi dădu mâna.

— Îmi pare bine, domnule Lam.

Am văzut că pe mâna stângă n-avea verighetă.

— Dragă, îl întrebă ea pe Bob rulând „r”-urile, nu bem o cafea?

— Ba da, scumpo, stai s-o pun la foc.

Se duse în chicinetă, turnă apă în filtrul electric, adăugă cafea şi răsuci butonul plitei.

— Trebuia să faci de mult asta.

— Aşa e, scumpo.

Femeia îmi aruncă o privire rece din ochii ei cenuşii, apreciindu-mă cu o obrăznicie sinceră. Luă o ţigară din pachet, o bătu uşor de braţul fotoliului, şi-o puse între buzele roşii, cărnoase, şi aşteptă să i-o aprind.

M-am dus la ea, am aprins un chibrit şi i-am oferit foc. Ea îşi întinse mâna căuş peste a mea, ca să păzească flacăra. O ţinu mai mult decât era necesar. Am stins chibritul. Ochii ni se întâlniră.

— Mulţumesc, zise ea gutural.

M-am întors la canapea şi m-am aşezat la loc.

Vedeam spatele lui Elgin în chicinetă şi auzeam zgomot de ceşti şi farfurioare. Bob spuse:

— Nu bei şi dumneata o cafea cu noi, Lam?

— Nu, mulţumesc, am tot băut de azi-dimineaţă.

— Ce caz cercetaţi, domnule Lam? se interesă blonda.

— Tocmai încerc să dau de o blondă arătoasă.

— Mulţi încearcă aşa ceva, mă asigură ea.

— Asta e o ediţie de buzunar – micuţă, niciun metru şaizeci, bine croită, eu pomeţii ieşiţi şi ochi căprui şi o cheamă probabil Lucille.

Femeia rămase o clipă rigidă, apoi se întoarse spre chicinetă şi strigă:

— O cunoaştem, Bob?

— Nu, răspunse acesta.

— Îmi pare rău, nu vă putem ajuta.

— Să încercăm atunci altceva. Un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, un metru optzeci, nas lung şi drept, trăsături plăcute, păr închis la culoare, ochi cenuşii, nouăzeci de kilograme, costum gri la două rânduri, fumează ţigări cu un ţigaret lung de ivoriu încrustat. Îl cunoaşteţi?

În chicinetă un vas se sparse cu zgomot.

— Ce-i, dragă? întrebă blonda.

— Nimic, scumpo, o ceaşcă.
— Bob, te-au cam lăsat nervii. Ai băut prea mult azi-noapte.
Acum se auzi curgând apa.
— Dar acum ce mai faci?
— Spăl altă ceaşcă. Am spart-o pe ultima curată.
Femeia se întoarse spre mine şi zâmbi plictisită.
— S-ar putea numi Tom, am continuat.
— Nu-l cunoaştem, zise Elgin din chicinetă.
— Îmi pare rău, nu vă putem fi de folos.
L-am aşteptat pe Elgin să revină. Apoi am deschis ziarul de duminică de pe canapea şi am căutat rubrica unde se relata misterioasa sinucidere de la motelul Kozy Dell. Fotografiile erau destul de bune.
— Ce ziceţi de cei doi din poze? am întrebat.
Femeia scăpă o exclamaţie:
— Bob, făcu ea nestăpânită, dar asta-i fata care nu voia să se lase fotografiată săptămâna trecută!
Elgin o înghionti atât de tare că-i zgâlţâi capul.
— Ce fată? întrebă el.
Blonda continuă destul de echivoc:
— Ştii, aceea pe care am văzut-o când ne plimbam în parc. Nu, nu cred că e ea. Am crezut o clipă că e aceeaşi persoană, dar nu e.
— I-aţi văzut cumva la Cabanita? am întrebat eu.
— Nu la Cabanita, zise blonda repede. De fapt nu i-am văzut nicăieri. Am crezut un moment că da, ochii fetei îmi păreau cunoscuţi. Ne plimbam în parc. Fata şedea pe o bancă şi era cineva cu un aparat. Ea nu voia să se lase fotografiată.
— Fata asta?
— Nu, sunt sigură acum că nu era ea. Am crezut doar o clipă.
— Staţi mult timp pe la Cabanita? am întrebat-o pe blondă.
Dădu din cap afirmativ şi privi spre Bob Elgin.
Acesta zise:
— Soţia mea prezintă un dans egiptean de caracter. E în program. În restul timpului se amestecă printre clienţi şi întreţine antrenul.
— Înţeleg.
Elgin se uită la mine. Blonda surâse.
— Altceva? întrebă Bob.
— Nimic. Mi-aţi fost de mare ajutor. Bertha va aprecia asta.
Blonda dădu mâna cu mine:
— Nu rămâneţi să beţi o cafea?
— Nu, mulţumesc, vreau să mă odihnesc puţin în restul zilei. Mi-am sacrificat destul din duminica asta pentru slujbă.

— Da, într-adevăr, făcu Elgin.

Începuse să citească relatarea despre sinuciderea din ziar.

— Ce este, Bob? întrebă blonda eu o degajare molatică.

— Vechea poveste cu omor şi sinucidere într-un motel.

— Doamne sfinte, spuse ea tărăgănat, de ce oare le-or fi ucigând bărbaţii?

— Pentru că le iubesc, răspunse Elgin.

Comentariul ei se limită la o vorbă urâtă.

— Ei, eu am plecat, am zis.

— Mi-a părut bine de cunoştinţă. Treceţi pe la club când puteţi, domnule Lam, mă îndemnă blonda. Aş vrea să-mi vedeţi numărul de dans.

— Mulţumesc, cu plăcere.

Bob Elgin mă conduse până la uşă. Dădurăm mâna. Ochii obraznici şi cercetători ai blondei mă fixau peste umărul lui.

Am coborât eu liftul şi m-am dus la portar.

— S-ar putea să vi se elibereze în curând vreun apartament? m-am interesat.

Zâmbi, forţându-se să fie amabil.

— Nicio nădejde, domnule.

Mi-am scos portofelul şi am luat din el câteva bancnote, începând să le număr cu indiferenţă.

— Nicio nădejde, zici?

Privi lacom spre bani:

— Niciuna. Îmi pare rău!…

Jucându-mă cu banii, am spus:

— Dacă m-ai anunţa la timp când se eliberează vreun apartament…

— O clipă, vă rog, făcu el şi se întoarse spre centrala telefonică.

Mi-am dat seama că apelul venea din apartamentul lui Elgin.

— Da, imediat, zise portarul. Vreţi să repetaţi numărul? Da, l-am notat, Waverly 9-8765.

Formă apoi numărul, zise: „Aveţi legătura”, introduse fişa şi reveni la birou.

— Aş vrea să vă pot ajuta. Poate ceva mai târziu.

— Mai târziu o să fie zadarnic. Am nevoie acum.

Îi lăsa gura apă uitându-se la bani.

— Nu ştiu, zău, nu ştiu cum să fac? Să încerc prin nişte prieteni…

— Mai am, de fapt, o posibilitate. Un apartament în alt bloc, dar aş fi preferat aici. E mai plăcut.

— Da, ne străduim să-l ţinem aşa.

Am rămas în hol flecărind cu el până când Elgin termină convorbirea. Când am văzut că nu mai cheamă pe nimeni, am plecat.

CAPITOLUL 10.

FETE ŞI LOCALURI

Trecuse de ora nouă când am reuşit să dau de fata care avea concesiunea de fotografii la Cabanita. O chema Bessie şi locuia într-o rulotă. Lucra în mai multe localuri de noapte, deplasându-se de la unul la altul cu rulota care servea şi de cameră obscură. Acum era la Cocoşul Roşu, un loc rustic pe şosea, situat la vreo cinci kilometri de barul Cabanita. Locul era lăturalnic şi se zicea că această izolare favoriza unele lucruri care în alte părţi n-ar fi fost permise.

Mi-a fost uşor s-o găsesc pe fotografă. Era o fată bine făcută şi amabilă, cu dinţi şi picioare frumoase.

Cum toate acestea se petreceau duminică seara, iar localul se afla la periferie, într-un cartier industrial, era foarte puţină lume. Totuşi, fata primise patru comenzi. Făcuse fotografiile, îşi luase fulgarinul de la garderobă, îl aruncase pe umeri şi tocmai alerga spre rulotă.

Am ajuns-o din urmă.

Mă privi cu coada ochiului.

— Vrei să-mi vinzi nişte poze? am întrebat-o.

— Nuduri?

— Nu, clienţi de-ai dumitale.

— Sigur că da.

— Săptămâna trecută ai avut o mică discuţie cu o pereche, la barul Cabanita. Nu voiau să se lase fotografiaţi. Îţi aminteşti?

— Dar dumneata cine eşti? mă întrebă fata.

— Mă cheamă Parale. Lumea aşa îmi zice, Parale, dar sunt poreclit şi Bani Gheaţă.

Fata se uită la mine, apoi zâmbi şi zise:

— Am avut, într-adevăr, o discuţie în legătură cu pozele alea. Acum sunt ocupată. Când te mai pot vedea?

— Chiar acum.

— Trebuie să duc filmul la rulotă şi să-l developez.

— Şi eu mă pricep la fotografii.

— Las' că ştiu eu, răspunse fata. Toţi zic că se pricep. Le place să intre cu mine în camera obscură, iar pe întuneric au obiceiul să…

— Eu nu!

— Bine, vino. Trebuie să risc uneori, ce să-i faci…

Descuie uşa rulotei. Am intrat după ea. Închise uşa, o încuie şi apăsă pe un buton. Aproape imediat rulota se puse în mişcare.

— Asociatul meu conduce foarte lin, mă informă fata, ca să pot termina pozele până ce ajungem la localul următor. Asta e meseria. Acum trebuie să mă grăbesc.

Puse în funcţiune un ceas cu întrerupător, stinse toate luminile şi câteva clipe rămaserăm în întunericul străbătut doar de iradierea foarte slabă a unui bec roşu plasat în fundul rulotei.

După un răstimp ochii mi se obişnuiră cu luminiţa roşie, aşa că am putut-o vedea pe fotografă mişcându-se prin rulotă şi robotind ceva cu mâini dibace.

— Da ştiu că ai ceva treabă de făcut, am observat eu.

— Merge uşor, zise fata. Pun filmul în baia de developare şi de îndată ce aud ceasul…

Tocmai atunci acesta sună.

Fata scoase filmele din baie, le puse în alta şi spuse:

— După două minute le pun într-o baie chimică pentru a curăţa hiposulfitul, apoi le spăl cu alcool, le usuc şi cât stau în localul următor, asociatul meu care conduce maşina face restul. Ştii, fiecare clişeu e numerotat.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat sâmbăta trecută.

— Se întâmplă uneori şi asemenea lucruri, nu ştiu de ce. De regulă nu fotografiez fără să cer permisiunea, dar de data asta totul părea aşa de clar, încât am mers la sigur.

— Şi?

— Perechea şedea la o masă. Mâncau în tăcere, ca nişte oameni căsătoriţi de mult timp. N-am obiceiul să-mi pierd vremea cu d-ăştia. Treaba mi-o fac cu tinerii veseli şi cu grangurii ocazionali care vor să se pozeze cu fetişcane ca să aibă ce arăta prietenilor. Uneori, şi câte o petrecere de familie.

— Spune mai departe.

Fata stătea cu ochii aţintiţi la cadranul luminos al ceasului.

— O femeie mi-a cerut să fotografiez perechea de la masă. Credeam că e cu ei. Am fost puţin neglijentă, recunosc. I-am explicat că trebuie să comande minimum patru poze a un dolar bucata şi ea a fost de acord. Spunea că e vorba de o aniversare, că vrea să le facă o surpriză cu pozele şi că plăteşte ea totul.

— Şi ce s-a întâmplat?

— M-am dus la masă, am zâmbit şi am aşteptat să se uite la mine. Atunci i-

am fotografiat. Bărbatul m-a întrebat ce fac şi i-am spus că e vorba de un cadou şi că n-o să-l coste nimic. Fata s-a enervat, apoi s-a înfuriat şi el şi mi-a spus că n-a cerut nicio poză. I-am spus că ştiu asta, că cineva vrea să-i facă o surpriză, şi aşa, dintr-una într-alta l-a chemat pe patron.

— Cine e patronul?

— Unul, Bob Elgin. El e şi prezentator acolo. A venit şi am discutat puţin. Le-am spus pe urmă celor doi că fusese o greşeală şi că am să le dau negativul să-l distrugă.

— Şi l-ai dat?

— Pe dracu, da' de unde! Aveam doar o comandă de patru dolari pentru el! Crezi că eram proastă să-i arunc în vânt?

— Şi ce-ai făcut?

— Păi, le-am dat negativul următor. L-am scos din aparat, Elgin l-a trecut fetei de la masă şi a întrebat-o dacă aşa e bine, ea a răspuns da, astfel că totul s-a sfârşit mulţumitor pentru ei.

— Dar pentru dumneata?

— Am găsit-o pe femeia care comandase pozele şi i-am spus că preţul fotografiilor se urcase la zece dolari bucata. Ea a zis că e cam piparat şi mi-a oferit douăzeci şi cinci pe toate patru. Mi-am dat seama că nu puteam obţine mai mult, aşa că i-am promis că o să i le trimit prin poştă… N-am îndrăznit să i le dau chiar pe loc.

— Şi negativele?

— Stai puţin, să bag filmele astea în apă.

Am auzit apa curgând în robinet, apoi fata scoase capacul unui alt vas şi am simţit miros de alcool. Clăti filmele un minut, apoi le puse la uscat şi-mi spuse:

— Aş putea să mai fac patru copii pentru douăzeci şi cinci de dolari.

— Cât de repede?

— Păi, imediat. O să le scoată asociatul meu în timp ce lucrez la barul următor.

Rulota se opri, probabil la vreun stop. Fata se ridică, aprinse lampa, consultă un caiet cu o mulţime de numere, deschise un sertăraş şi trase afară un plic cu un negativ în el.

Am scos din portofel două bilete de zece dolari şi unul de cinci şi i-am dat.

— Când capăt fotografiile?

— Îndată ce-mi termin treaba aici. Vrei să vii cu mine la bar să mă vezi lucrând?

— Nu, mulţumesc, am să stau aici să văd ce face partenerul dumitale. Mi-ai putea spune ceva despre persoana care a comandat fotografiile?

— O blondă nostimă, eu un corp grozav de frumos, dar cam mărunţică.

Pornirăm din nou, iar după vreo cinci minute de mers, rulota o luă într-o parte, ieşind de pe şosea şi angajându-se pe o alee cu pietriş.

— Aici e escala următoare. Zici că nu vrei să vii cu mine.

— Nu, prefer să aştept aici.

Fata îşi luă aparatul şi mai multe becuri de flash, îşi puse fulgarinul, îşi îndreptă ciorapii, îşi scutură puţin fusta scurtă şi-mi spuse:

— Cum arăt?

— Straşnic!

— Mulţumesc.

— Cine conduce maşina?

— Persoana cu care sunt asociată.

— Un prieten, cumva?

— Nu vorbi prostii. O fată, urâtă foc, dar se pricepe grozav la fotografiat şi la condus automobilul. Un bărbat ar vrea să fie el totul, în meserie ca şi în viaţa personală. Noi două ne înţelegem de minune. Împărţim frăţeşte şi cheltuielile şi câştigul.

Se auziră paşi pe lângă rulotă. Cineva încercă uşa. Prietena mea strigă:

— OK., Elsie, imediat.

Apoi descuie uşa.

Femeia care intră mă privi cu nemulţumire. Avea faţa palidă, colţuroasă, cu o gură ce trăda hotărâre şi cu ochi dârji, de culoarea oţelului.

— OK., Elsie. E vorba de afaceri. Domnul vrea fotografiile numărul 45228, patru copii, douăzeci şi cinci de dolari.

— S-a făcut, zise Elsie. Văd că scoatem ceva parale din negativul ăsta. Sau să-l aruncăm la coş?

— Nu vorbi prostii!

— Când capăt pozele? am întrebat.

— Imediat, răspunse Elsie.

— Mai sunt patru negative de scos, cu patru copii din fiecare.

— OK., Bessie. Le scot eu.

Bessie îmi aruncă o privire peste umăr, apoi, cu aparatul în mână şi încheindu-şi fulgarinul, intră în cercul de lumină albă din jurul clădirii.

Elsie îşi suflecă mânecile şi se apucă de lucru. Trase aparatul de copiat spre ea, îl puse în funcţiune, aşeză cele cinci negative unul peste altul, luă nişte hârtie fotografică, introduse negativele în aparat, apoi hârtia, închise capacul, făcu expunerile necesare, scoase afară hârtia şi aşeză cadrele expuse într-un teanc.

— Te pricepi la fotografie? mă întrebă ea.

— Oarecum.

— Ai făcut vreodată aşa ceva?

— Să developez şi să copiez, adică?

— Da.

— Îhî.

— Atunci treci hârtia asta prin revelator. Merge repede. Nu calcula timpul,

uită-te doar la lumina roşie. Când încep să apară contururile, pune-o în baia de spălare şi în hiposulfit. E o soluţie concentrată şi acţionează repede.

M-am apucat să fac ce-mi spusese. Elsie mă urmărea cu ochi de expert, supraveghindu-mi mişcările. După ce-şi dădu seama că nu sunt un ageamiu, nu-mi mai dădu atenţie şi continuă să copieze pozele.

Până să termine, am şi ajuns-o din urmă. Am spălat ultimul cadru şi Elsie începu să le scoată pe primele din soluţia de hiposulfit. Le clătea puţin în apă curată, apoi le băga într-o soluţie care elimina hiposulfitul, le mai clătea o dată şi le punea la uscat.

— Care sunt ale mele?

— Au un anumit număr. Am să ţi-l spun, dar ce s-aude cu cei douăzeci şi cinci de dolari?

— I-am dat colegei dumitale.

— Nu mi-a spus aşa ceva.

— O să-ţi spună la înapoiere.

— Păi, atunci va trebui să aştepţi.

— Bine, am să aştept.

Elsie controlă dacă fotografiile s-au uscat, apoi scoase dintr-o cutie nişte cadre, le montă pe ele şi aprinse lumina.

Interiorul rulotei era confortabil. În faţă se afla o chicinetă, iar în partea din spate un dormitor cu două paturi. Era o rulotă mare, dar totul înăuntru era compact.

— Bănuiesc că locuiţi aici tot timpul, am zis.

— Bine-nţeles. De ce nu? Ce rost ar avea să ne trambalăm cu lucrurile în casă şi înapoi dacă avem un apartament pe roţi?

— Parcaţi într-un loc anumit?

— Da, dar nu la un parcaj, ci în dosul unei case particulare. Când ajungem acolo, tragem sub un copac, racordăm rulota la reţeaua electrică, dormim până la prânz şi apoi luăm masa. Mai mâncăm o dată pe la şapte şi jumătate, apoi pornim la treabă şi de obicei terminăm în jurul orei trei dimineaţa.

— Pare o ocupaţie plăcută, am remarcat.

— Întotdeauna crezi asta despre meseria vecinului, constată ea sec.

— Ai citit ziarul de seară?

— Poţi să-l răsfoieşti puţin. Bessie o să mai întârzie probabil. Ştie să facă rost de comenzi.

— Mai bine să ne uităm la fotografii.

— Nu mă lua aşa! Nu ştiu dacă ai plătit cei douăzeci şi cinci de dolari.

— Nu le iau. Vreau numai să le privesc…

Fotografiile erau cam şterse. Totuşi, ţinând seama de împrejurările în care fuseseră făcute, erau destul de bune. I-am recunoscut pe Tom Durham şi pe roşcata care zăcea acum la morgă.

Bessie nu se întoarse decât peste vreo douăzeci de minute.
— Am o grămadă de treabă pentru tine, Elsie. O să încep eu, în drum spre localul următor, dar tu o să termini. Am primit nouă comenzi.
— Vrei să spui nouă fotografii separate?
— Exact.
— Doamne sfinte! exclamă Elsie, copleşită. Şi asta tocmai duminică noaptea!
— I-am luat cu binişorul şi s-au găsit mulţi amatori, spuse Bessie. I-ai dat fotografiile?
— Dar el ţi-a dat cei douăzeci şi cinci de dolari?
— Da.
— O.K., făcu Elsie, întinzându-mi cele patru fotografii. Poftim!
— Ce-aţi făcut cu celelalte patru? Cui le-aţi dat?
— Doamnei care le comandase, evident, spuse Bessie.
— Adică Lucillei?
— Da… O cunoşti?
— Îhî.
— Dar dumneata ce rol ai în combinaţia asta?
— Aveam nevoie de încă un rând de poze şi voiam să verific ce s-a întâmplat. N-aveţi cumva adresa Lucillei?
— Dar dumneata n-ai cumva încă douăzeci şi cinci de dolari?
— Uite ce e, fetelor, mi se pare că sunteţi nişte afaceriste.
— De ce n-am fi? observă Bessie.
— Cum adică?
— Păi, zise ea zâmbind, aproape toţi clienţii îmi dau un dolar în plus, ceea ce face cinci dolari pentru patru copii. Unii, mai şmecheri, adaugă cincizeci de cenţi sau încă un dolar, şi apoi încearcă să se dea la mine.
— Dar eu nu-ţi cer decât o adresă.
— Hai, Elsie, dă-i-o.
Elsie întinse palma. I-am pus în ea alţi douăzeci şi cinci de dolari, gândindu-mă cu groază ce-o să zică Bertha când o vedea decontul de cheltuieli.
Elsie deschise caietul şi-mi dădu adresa: Lucille Hollister, Mono Drive nr. 1925, prin grija doamnei Arthur Marbury.
Elsie mă întrebă pe un ton detaşat:
— Ne-ai putea lăsa o carte de vizită?
— Desigur.
Şi am întins mâna.
— Costă zece dolari.
— De unde-ţi veni o asemenea idee?
— Păi, îmi închipui că o s-o vindeţi primului venit cu douăzeci şi cinci. Vă las deci un profit de cincisprezece dolari.
Fetele se uitară una la alta şi izbucniră în râs.

— Hai, Elsie, să-i dăm drumul. Eu încep developatul. O să ne spetim muncind în noaptea asta. Trebuie să ne întoarcem la Cocoşul Roşu şi să lăsăm acolo fotografii de douăzeci de dolari, şi-apoi să revenim aici cât mai iute. N-avem timp să mai trecem şi pe la Wishing Well.

— Bine, fetelor, merg şi eu o bucată de drum cu voi.

— Aş fi vrut totuşi să-mi dai numele, zise Bessie cu oarecare regret.

— Te cred şi eu.

— Eşti un tip simpatic, exclamă ea râzând. Dacă tot nu vrei să ne spui cum te cheamă, dă-ne o mână de ajutor pe drum.

— Ba chiar două, adăugă Elsie, acru.

CAPITOLUL 11.

INTRIGILE UNEI BLONDE

De la Cocoşul Roşu am plecat cu rabla agenţiei.

Mergând pe şosea spre Mono Drive, am observat în retrovizor farurile unei maşini. Erau însă departe. Am accelerat puţin, mărind viteza.

Farurile rămâneau în urma mea cam la aceeaşi distanţă de fapt prea departe pentru a fi pe urmele mele.

Am accelerat şi mai mult.

Din obişnuinţă de şofer, am aruncat o privire la manometrul de control al benzinei de la bord.

Acul arăta că rezervorul era gol – şi totuşi îl umplusem înainte de a porni spre Cocoşul Roşu.

S-ar fi putut desigur ca manometrul să se fi dereglat. În orice caz, era cazul să folosesc cât mai repede benzina rămasă în carburator.

Am accelerat la maximum.

Mă aflam pe o porţiune pustie a şoselei de la marginea oraşului. Am trecut printr-un cartier industrial, cu câteva fabrici dispersate ici-colo, cu ramificaţii de cale ferată care întretăiau şoseaua la anumite intervale, cu întinse spaţii virane, circulaţie redusă şi mult întuneric.

Maşina agenţiei tuşi şi motorul se opri, apoi porni din nou câteva secunde, tuşi din nou, mârâi şi se opri de-a binelea.

Apucasem să deschid portiera înainte de a mă opri. Nu era nicio mişcare pe şosea, afară de luminile constante şi stăruitoare care se apropiau acum cu tenacitate.

Am aruncat o privire în jur şi locurile nu-mi plăcură de fel. De o parte a şoselei, întunecoasă şi tăcută, se înălţa o uzină. Era înconjurată de un gard înalt, pe care la intervale regulate apărea inscripţia: *Accesul interzis.* Era şi o cale ferată cu câteva vagoane de marfă închise, nu departe de şosea. Ceva mai departe se zărea un depozit împrejmuit de un gard înalt de lemn, care ascundea interiorul

curţii.

Era desigur logic să rămân pe lângă maşină şi să rog pe vreun automobilist să mă remorcheze până la cea mai apropiată staţie de benzină.

Simţeam însă că nu era cazul să procedez logic.

Am căutat cu privirea o ascunzătoare bună. Dar aşa ceva nu se zărea.

Am traversat în fugă şoseaua şi m-am strecurat pe sub un vagon de marfă, pitulându-mă cât mai bine în umbră.

Era însă o ascunzătoare mizerabilă.

Farurile oscilară de-a lungul şoselei şi maşina care venea în urma mea se opri. Am auzit uşile deschizându-se şi apoi trântindu-se cu zgomot. O voce de bărbat strigă:

— Hei, ce s-a întâmplat? Totu-i în regulă?

În tăcerea nopţii se auzea zgomotul lin al motorului.

O altă voce, de data aceasta de femeie, spuse:

— Trebuie să fie pe undeva pe aici. O fi rămas fără benzină. Era doar în faţa noastră.

Stăteam înţepenit sub vagonul de marfă. Cei doi cercetau locurile. Urmăream umbrele lor şi din când în când le zăream picioarele. Ale bărbatului erau musculoase şi scurte. Ale femeii ar fi fost bune pentru o reclamă de ciorapi, dar vocea care le însoţea era aspră.

— E cel mai al naibii lucru pe care l-am văzut vreodată, spuse bărbatul. Era chiar în faţa noastră, nu-i aşa, scumpo?

— Sigur, era maşina lui. Nu poate să fie departe. Vezi vagoanele astea de marfă?

— La ce dracu' să fi sărit din maşină ca să se bage pe sub vagoane? întrebă iritat bărbatul. Normal ar fi să facă ceea ce ar face oricine atunci când i se termină benzina. Să rămână lângă maşină şi să aştepte să vină cineva. Când a văzut maşina noastră, ar fi trebuit să ne oprească şi să ceară ajutor.

— Dar vezi că el n-a făcut ceea ce ar fi trebuit să facă.

După o pauză, femeia adăugă:

— Înţelegi de ce?

— Nu eram destul de aproape ca să se sperie.

— Atunci mai e în maşină, spuse femeia ironic.

Am auzit cum bărbatul se căţăra pe scăriţa de fier a unui vagon, apoi paşii îi răsunară pe acoperişul vagoanelor. Femeia mergea pe jos de-a lungul vagoanelor, uitându-se printre ele.

Am coborât lunecând din ascunzătoare şi, ţinându-mă în umbră, am pornit în fugă de-a lungul liniei ferate.

Motorul automobilului lor mergea încet cu un zgomot liniştitor.

În spatele meu răsună deodată vocea bărbatului:

— Hai să ne uităm pe sub vagoane. Pe sus nu e.

— Trebuie să fie pe undeva, spuse femeia cu ciudă. N-a putut să se caţăre pe niciunul din garduri şi… Hei, uite-l!

Bărbatul scoase un strigăt şi amândoi o luară la fugă după mine.

Am sărit în automobilul lor trântind uşa, am ambalat energic şi maşina porni.

Abia după ce făcusem vreo patruzeci de metri, am zărit în întunericul din spate câteva mici puncte luminoase. Deodată geamul de la spate se crăpă în mii de fărâme, iar retrovizorul nu mai era bun de nimic.

La prima intersecţie am încetinit apucând-o la stânga, iar la a doua am cotit la dreapta.

Mă găseam într-un cartier de locuinţe.

Înainte de a părăsi maşina, ochisem un tramvai. Apoi, din prudenţă, am aruncat o privire la numărul de înregistrare de pe permisul de circulaţie prins de volan.

Maşina era înregistrată pe numele unui oarecare Samuel Lowry. Permisul dădea şi adresa: Rippling Avenue, nr. 968.

Am făcut semn vatmanului să oprească, m-am urcat şi am mers cu tramvaiul până la un taxi care staţiona lângă bordură. Am coborât din tramvai şi am luat taxiul. I-am spus şoferului să oprească în Mono Drive, la nr. 1810.

Când am ajuns acolo, casa era cufundată în întuneric. Şoferul voia să aştepte, dar l-am asigurat că prietenii mei trebuie să se întoarcă cât de curând. Am plătit cursa şi, după ce taxiul plecă, m-am apropiat de numărul 1925.

Casele din jur trebuie să fi costat ceva parale. Nu era un cartier pretenţios, de mare opulenţă, dar era desigur unul peste medie, cu construcţii recente. Casele erau moderne, cu multe geamuri; majoritatea erau joase, cu un singur cat, având curbe bine conturate, planuri complicate şi curţi interioare. Nu intrau în categoria celor cu piscină particulară, dar nu erau nici prea departe.

Casa pe care o căutam avea linii curbe în jurul camerei de zi, iar în dos se întindea până la un garaj. De partea cealaltă se înălţa o aripă lungă menită să ocrotească o curte interioară.

Înainte de a intra voiam să arunc o privire asupra curţii interioare.

Pe aici era puţin gazon, câţiva arbuşti decorativi şi un gard viu.

Am luat-o de-a lungul gardului viu, m-am strecurat printre arbuşti şi, trecând prin spatele garajului, am ajuns în curtea interioară.

Era bine să fi avut o lanternă ca să pot găsi drumul. O parte din curte era asfaltată, iar restul era acoperită cu gazon semănat recent. Înainte de a-mi fi dat seama unde mă aflam, mă şi poticnisem în pământul moale.

M-am retras spre porţiunea asfaltată.

Casa fusese construită în aşa fel încât geamurile dormitoarelor din această aripă, care dădeau în curtea interioară, să fie ferite de orice privire indiscretă. Fata care se găsea în dormitorul luminat nici nu se sinchisise să tragă jaluzelele de la ferestrele camerei.

Aveam în faţă o clădire modernă, cu cercevele metalice, uşi eu geamuri, ferestre mari care se deschideau şi se închideau din interior prin simpla răsucire a unui mâner.

Dormitorul fusese proiectat în aşa fel încât să fie cât mai însorit şi aerisit. Izolarea faţă de exterior putea fi asigurată prin draperii grele prinse de-a lungul întregului perete al dormitorului, dar în momentul de faţă draperiile erau trase neglijent la o parte.

Blonda cu părul de culoarea caramelei cu lapte care stătea în faţa oglinzii, examinându-şi cu evidentă satisfacţie corpul pe jumătate dezbrăcat, nu era alta decât fata care mă agăţase noaptea trecută şi mă dusese apoi la motel.

Am ezitat o clipă, apoi, hotărând că a sosit timpul să lămurim lucrurile, mi-am urmat drumul.

Fata auzi paşii răsunând pe asfalt când ajunsesem lângă balconul care ducea în curte şi spre care se deschideau uşile cu geamuri. Ridică o oglindă de mână, prinse mişcarea şi se întoarse brusc, examinându-mă cu ochi mari. Era gata să ţipe, dar se controlă imediat.

Se uita la mine consternată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor în timp ce urcam cele patru trepte de cărămidă care duceau spre balcon.

— Pot să intru?

Deschise uşa fără un cuvânt. Părea hipnotizată.

— Cum… cum de m-ai găsit?

— N-a fost uşor. Vrei să stăm de vorbă?

— Nu.

— Nici nu mi-am închipuit c-ai să vrei, dar cred c-ar fi bine s-o faci.

— Eu… eu… m-am gândit la tine, spuse ea şi, ducându-şi deodată degetul la buze, îmi făcu semn să nu fac zgomot. Dacă vorbim tare, s-ar putea să ne audă soră-mea.

Apoi, cu un chicotit nervos, luă capotul trântit la picioarele patului şi şi-l puse pe ea.

— Mi-e teamă că mă dau degeaba în spectacol. Eu…

— Mi-ai tras clapa noaptea trecută, m-am grăbit să completez.

— Da, zâmbi ea. Ţi-ai închipuit desigur că sunt o ticăloasă.

— Nu contează ce mi-am închipuit eu; contează ce-şi închipuie poliţia.

— Poliţia? Ce-o priveşte?

— Te-ai descurcat cu multă dibăcie. Te-ai dus până la locul de parcare şi ai luat maşina lui Dover Fulton. Apoi ai început să cauţi un fraier. M-ai găsit pe mine. M-ai dus la motelul Kozy Dell. Ştiai că mă voi înscrie sub numele de Dover Fulton şi ştiai bine că Dover Fulton şi Minerva Carlton se aflau într-una din camere. Te-ai prefăcut că eşti beată. Te-ai…

— Eram beată.

— Minţi!

Fata roşi, dar am continuat.

— Nu fi proastă. Ne prefăceam amândoi. I-ai dat chelnerului cinci dolari ca să-ţi aducă sirop simplu de fiecare dată când comandai whisky. Eu însă i-am dat zece ca să aflu ce plănuieşti şi să-mi aducă şi mie sirop de fiecare dată când comandam whisky.

— Deci, tu… tu… tu…

— Exact.

Fata se lăsă pe marginea patului şi, eu totul pe neaşteptate, începu să râdă.

M-am apropiat şi m-am aşezat alături. Se aplecă şi-mi luă mâna.

— Donald, te rog, nu fi supărat. N-a fost cum îţi închipui.

Tăceam.

Îşi puse un picior peste celălalt şi capotul lunecă de pe umerii catifelaţi. Nu făcu niciun efort pentru a se acoperi. Şedea mişcându-şi piciorul înainte şi înapoi. Era nervoasă şi atrăgătoare. Încerca să se concentreze. La fiecare mişcare a piciorului capotul aluneca în mod provocator.

— Să ştii că va fi mai bine pentru tine să spui adevărul decât să născoceşti iarăşi vreo minciună. Mai ai la dispoziţie o singură repetiţie, ş-apoi ai să stai de vorbă cu poliţia.

— Nu cu poliţia, Donald.

— Ba cu poliţia, am insistat eu.

— Dar ce-am făcut ca poliţia să se ocupe de mine?

— De pildă, o crimă.

— Crimă? exclamă ea.

Şi dându-şi seama că ţipase, îşi duse brusc mâinile la gură, ca şi cum ar fi vrut să împingă înapoi cuvântul rostit.

— Donald, eşti nebun?

— M-ai lăsat acolo, la motel. Ai ieşit afară şi ai cercetat locurile până când ai dat de camera pe care o căutai. Ai bătut la uşă. Ai intrat înăuntru şi ai făcut o scenă. Dover Fulton şi-a scos pistolul şi a tras în tine. Tu…

— Donald, eşti nebun! Nebun de legat!

— Să zicem că da. Atunci spune tu cum a fost!

— Bine, o să spun. O să-ţi spun adevărul. Ai să mă urăşti, dar eu nu vreau ca tu să mă urăşti, Donald, eu… te… îmi placi. Eu…

— Da, ştiu. O altă scenă de seducţie bine modulată. Ai un trup frumos. Ţi-a adus o mulţime de servicii. Obţii cu ajutorul lui ce doreşti, pe măsură ce te strecori prin viaţă. Mi-ai dat o reprezentaţie de vino-ncoa’ aseară. Hai să încercăm acum adevărul.

M-am aplecat peste trupul aproape dezgolit şi am apucat capătul capotului. Stătea nemişcată, fără să opună rezistenţă. Aştepta. Am ridicat capotul de jos şi i-am învelit picioarele.

Fata râse.

— Nu poţi să rezişti.
— Nu, am răspuns.
— Eşti un tip ciudat.
— Cred că da. Sunt ridicol. Sunt demodat. Din când în când îmi place să mi se spună adevărul, iar picioarele astea încurcă treaba.
— Bine, am să-ţi spun adevărul pentru că… pentru că… la naiba, pentru că în momentul ăsta nu-mi vine în minte nicio minciună convingătoare. Prezenţa ta îmi tulbură echilibrul în aceeaşi măsură în care picioarele mele ţi-l tulbură pe al tău.
— Dă-i drumul. Descarcă-ţi sufletul cât eşti dispusă s-o faci.
— Am să-ţi spun toată povestea. Lucille Hollister e numele meu adevărat. Am fost măritată, dar căsătoria n-a mers bine. Când ne-am despărţit, soţul meu mi-a făcut un act de proprietate. Aveam bani şi…
— Lasă detaliile biografice. Rezumă-te la ce s-a întâmplat azi-noapte. Cauţi să câştigi timp şi asta mă face din ce în ce mai bănuitor. Dac-ai voi să spui adevărul, n-ai mai bâjbâi atâta.
— Dar, Donald, spun adevărul. Aş vrea însă să mă înţelegi, aş vrea să… îmi placi cum nu mi-a mai plăcut nimeni de multă vreme. Tu… vezi, tu ştii să te porţi frumos cu o fată. Ai fost minunat aseară.
— Nu mai bate pasul pe loc şi spune ce ai de spus.
— Dar nu bat pasul pe loc, ci încerc să explic…
Fata îşi schimbă uşor poziţia pe pat. Mâna ei se afla pe umărul meu. Ochii mă priveau rugători.
— Te rog, Donald, te rog, crede-mă.
— Spune ceva ca să te cred, dar fă-o repede. Poliţia e pe drum, vine încoace.
— *Poliţia! Aici!*
Am încuviinţat.
— Donald, dar nu se poate… N-ai să-mi faci una ca asta.
— Nu e vorba de ce fac eu, e vorba de ceea ce-ai făcut tu.
— Bine, Donald, dar ce pot să fac?
— În primul rând, să-mi spui adevărul. Apoi, *poate* am să te ajut.
— O să crezi că sunt o ticăloasă, zise ea.
N-am răspuns nimic.
— Bine, atunci iată povestea, în linii mari. Sora mea n-a fost niciodată căsătorită. O cheamă Rosalind Hart. Suntem din Colorado. Ne aflăm aici de vreo trei sau patru săptămâni. Sora mea e mai tânără ca mine cu patru ani. E o fată dulce. Ea nu se… vreau să spun că e fată cuminte. E romantică, sensibilă şi s-a îndrăgostit de Stanwick Carlton din prima clipă. E absolut nebună după el. La un moment dat s-au logodit. El fusese primul bărbat din viaţa ei, primul care a făcut-o să-şi dea seama că crescuse şi devenise femeie. Îl iubeşte, îl iubeşte prea mult. Donald, ştii cum e. Când o fată se îndrăgosteşte până peste cap, bărbatul începe

la un moment dat să se plictisească. Capătă prea multă siguranţă. Bărbatul vrea să cucerească femeia. Vrea să fie obligat să facă un târg şi nu să capete marfa împachetată şi oferită de fiecare dată când face o mişcare. Vrea să simtă că *el* e cel care vinde. O fată isteaţă, una care să cunoască mai bine bărbaţii decât Rosalind, l-ar fi fermecat complet pe Stanwick Carlton. Ce-i drept, şi el a fost fermecat mult timp, dar până la urmă ea era prea accesibilă, prea facilă. Am încercat s-o previn, dar mi-a râs în nas, spunând că se vor căsători şi vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi ştii ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— După câtva timp el s-a săturat. Ea era întotdeauna prezentă, întotdeauna în adoraţie, întotdeauna gata să-i îndeplinească cea mai mică dorinţă. Nu se uita la niciun alt bărbat şi nici nu-i lăsa pe bărbaţi să se uite la ea. N-a avut destulă minte să facă pe inaccesibila.

— Şi şi-a făcut apariţia Minerva?

— Ai dreptate. Minerva avea fler, era iute şi pasionată. Nu vorbesc prostii, ştiu ce spun. O femeie se pricepe la femei.

— Bine, să zicem că i-a dat târcoale. Şi-apoi?

— A venit în Colorado. Şi-a dat seama într-o clipă cum stau lucrurile şi a început să facă pe inaccesibila.

— Şi atunci Stanwick Carlton a luat-o imediat de soţie?

— Nu fi prost, lucrurile s-au petrecut cu totul altfel. A început să-l intereseze, dar ea umbla eu nasul pe sus, îl privea distant şi trecea mai departe. El a ridicat mănuşa. Cred că intenţiona să-i demonstreze că, dacă vrea, poate să-i găurească armura. Pe urmă avea de gând să se întoarcă la Rosalind. Dar până să se dezmeticească a fost prins în capcană şi s-a trezit însurat. Cred că bietul băiat nici nu şi-a dat seama ce i se întâmplă până când s-a pomenit căsătorit de-a binelea, după ceea ce numesc ziarele o curte vertiginoasă. Curte vertiginoasă, repetă ea cu ciudă. Şi ce vertiginoasă. Numai că nu el a pornit vârtejul.

— Continuă, am îndemnat-o.

— Erau căsătoriţi de doi ani. Ştiam că Minerva o să facă o prostie. De aceea n-o slăbeam din ochi. A venit aici, în vizită la o prietenă de-a ei pe care o cheamă Bushnell. Şi-au petrecut vacanţa pe plajă şi şi-au făcut de cap. Apoi Minerva s-a întors la Colorado. Când am aflat că are de gând să revină în California, m-am aranjat s-o pot urmări.

— Să faci pe detectiva, da?

— Ai dreptate, şi era atât de simplu. Cum a sosit în oraş, a luat legătura cu Dover Fulton. În prima seară însă a luat masa cu altul. Apoi s-a întâlnit de câteva ori cu Fulton. Săptămâna trecută s-au dus la motelul acela şi s-au înscris ca soţ şi soţie. Au stat acolo până după miezul nopţii. Ea l-a dus înapoi în oraş cu maşina, iar Fulton şi-a luat-o pe a lui de la locul de parcaj şi s-a dus acasă.

— Îmi închipui că atâta infidelitate îţi făcea greaţă.

— Nu fi stupid, răspunse ea. Îmi plăcea grozav. Ţineam în mână toate atuurile jocului. Nu voiam decât să le joc cu pricepere.

— Şi atunci?

— Şi atunci, noaptea trecută, când am aflat că se duc la acelaşi motel unde mai fuseseră, eu… eu… m-am hotărât să-i prind cu mâţa-n sac şi să fac ca numele lor să ajungă în ziare.

— Şi ce-ai făcut?

— Te-am agăţat pe tine. Te-am făcut să mă duci la motel, să te înscrii ca Dover Fulton cu soţia şi am avut grijă să conduci maşina lui Fulton. Apoi m-am furişat afară şi am telefonat la poliţie că maşina ar fi fost furată. Ştiam că în aceste cazuri poliţia verifică în primul rând motelurile, fiindcă acestea ţin un registru în care se trece marca maşinii şi numărul permisului de circulaţie. Ştiam că poliţia va avea informaţii cu privire la maşina lui Dover Fulton înainte de miezul nopţii.

— Şi ţi-ai închipuit c-o să mă umfle ca pe un fraier?

— Nu fi copil! Nu voiam să apari deloc. Voiam să pun mâna pe cineva destul de deştept şi de bănuitor, care să simtă că ceva e putred la mijloc de îndată ce-am şters-o şi să plece şi el. Am văzut când ai ieşit şi ai luat-o înainte. Poliţia urma să găsească maşina furată la motelul Kozy Dell. Aveam de gând să-i telefonez doamnei Fulton şi să-i spun că bărbatul ei o înşală, că toată povestea cu maşina furată fusese o păcăleală şi că, de fapt, el se afla la motel, unde venea regulat cu femeia aceea, de două săptămâni. Faptul că maşina lui fusese găsită acolo ar îndemna-o să facă cercetări şi desigur că patroana motelului l-ar fi identificat pe Dover Fulton ca persoana ce se înscrisese sub numele de Stanwick Carlton.

— Şi bineînţeles că aveai de gând să-l anunţi pe Stanwick Carlton de aventurile neveste-sii?

— Cred şi eu.

— Eşti o fetiţă dulce, nu-i aşa?

— Nu-s dulce, răspunse ea. Sunt o tigroaică, am gheare şi lupt pentru Rosalind. De fapt, Stanwick a iubit-o întotdeauna şi o mai iubeşte şi acum. Minerva n-a făcut decât să-şi taie doar o felie de tortă. A găsit un bărbat potrivit pe care a pus mâna, folosind niţică psihologie aplicată. Da, niţică psihologie, iar Rosalind nu era decât un miel blând şi nevinovat, fără nicio şansă de reuşită. Să ştii că Minerva era o femeie care ştia să se descurce.

— Şi după ce ai ieşit afară, şi m-ai plantat acolo, ai auzit nişte împuşcături.

Am zărit o şovăială în ochii Lucillei.

— Ai auzit? am repetat întrebarea.

Degetele i se înfipseră în braţul meu.

— Ai auzit?

— Da.

— Unde erai?

— Într-unul din garaje. Am aşteptat până te-am văzut ieşind din cabină. Apoi am hotărât să fac semn vreunei maşini care trecea şi… şi atunci am auzit împuşcăturile.

— Ai înţeles despre ce era vorba?

— Păi… am crezut că sunt împuşcături, dar dacă aş fi ştiut din ce cameră veneau, atunci… cred că aş fi… da, cred că… nu…

— Nu, am întrerupt-o eu, cred că nu. Câte focuri ai auzit?

— Trei.

— Eşti sigură?

— Da.

— Cât era ceasul?

— Era exact zece şi şapte minute.

M-am uitat la ceas şi am întrebat-o:

— Şi apoi ce-ai făcut?

— Să-ţi spun drept, Donald, mi-a fost frică şi m-am ascuns. Am stat la pândă. Am văzut mişcare în camera aceea după ce s-au tras focurile şi am văzut o maşină care pleca. Atunci am şters-o. Abia mai puteam să merg. Îmi tremurau picioarele.

— Şi apoi?

— Am oprit o maşină. Am spus povestea obişnuită, că fusesem cu un bărbat care mă părăsise în drum. Omul de la volan a fost cavaler.

— Te-a adus până aici.

— Nu fi prost. N-am vrut să las nicio urmă. L-am rugat să mă ducă până la un hotel din partea de jos a oraşului. I-am spus că locuiam acolo. După ce-a plecat, am luat un taxi şi-am venit aici.

— Îmi închipui că i-ai plasat omului o poveste ornamentală cu detalii sinistre.

— Bineînţeles. Când un bărbat ia o fată în maşină la ora asta se aşteaptă cel puţin la o poveste interesantă.

— Cel puţin? am stăruit eu.

Fata râse.

— Donald, eşti dulce şi naiv.

— Individul s-a dat la tine?

— Evident, Donald, nu face pe prostul. Sunt drăguţă şi a crezut că pornisem în căutare de aventuri şi că pur şi simplu nu-mi plăcuse celălalt cu care fusesem.

— Şi atunci, cum de s-a potrivit că ai scris pe dosul meniului adresa motelului Kozy Dell şi cum de…

— Donald, n-am făcut eu asta.

— N-ai făcut ce?

— N-am scris-o eu.

— Era totuşi în pachetul de ţigări pe care…

— Ştiu că era acolo, dar n-am scris-o eu.

— Atunci cine?
— Dac-aş şti asta, aş şti şi altele. Caut să aflu. Vezi, Donald… Nu, n-am să ţi-o spun până… nu te cunosc mai bine.
— Eşti o pisicuţă care se ţine de intrigi, da?
Se întoarse pe pat şi-şi aţinti ochii asupra mea.
— Da, răspunse scurt şi, punându-şi mâinile pe obraji, mă atrase spre ea şi mă sărută.
Un sărut lung, de care merită să-ţi aminteşti. Apoi, brusc, mă respinse.
— Acum le ştii pe toate, nu-i aşa?
Mă privi provocator.
— Da, am zis, ridicându-mă de pe pat şi pornind spre uşă.
— Unde te duci?
— Mai întâi, am să telefonez unui prieten de-al meu – sergentului Sellers. Lucrează la Brigada Criminală şi mă crede mincinos. Ai să vorbeşti cu el.
— Donald, nu poţi ieşi pe-acolo.
— Bine, am să ies pe-aici.
— Nu, Donald, nici pe-aici nu se poate. În camera din faţă e sora mea.
— Unde-i doamna Arthur Marbury?
— Nu-i acasă. Dragă Donald, te rog, lasă-mă să răsuflu. Voi merge… oriunde.
— Cum adică, oriunde?
— Chiar aşa. Hai să dăm înapoi acele ceasornicului cu douăzeci şi patru de ore… n-am nimic împotrivă.
— Vrei să spui…
— Doamne Dumnezeule, chiar să te-nvăţ eu ce să faci?
— Îmbracă-te, i-am poruncit.
— Am să mă îmbrac în grabă, iar tu, Donald, du-te în dormitorul care dă în camera de zi şi aşteaptă-mă. Mă îmbrac şi vin imediat. Pe urmă, intrăm împreună la soră-mea şi te prezint. O să creadă că ai venit să mă iei şi că ţi-am dat drumul prin uşa laterală care dă în curte. Ea citeşte un roman şi…
— Şi dacă nu mai citeşte romanul şi…
— Nu, nu, Donald. O să-ţi placă, e o fată dulce şi nevinovată. Are inima zdrobită şi citeşte tot timpul. Nu face decât să citească. Nu iese nicăieri şi se frământă întruna. E ceva înduioşător. Când ai s-o vezi, Donald, ai să-ţi dai seama că nu te-am minţit. N-ai să-mi porţi pică pentru tot ce-am făcut. Şi am să-ţi… dovedesc că ştiu să mă ţin de cuvânt. Serios. N-am putut să dorm noaptea trecută şi m-am tot gândit la tine. N-am vrut să te folosesc drept… ştii tu… n-am vrut să mă port aşa.
Mă luă de braţ şi mă împinse spre ieşire, arătându-mi uşa de pe coridor.
— Stai acolo, Donald şi aşteaptă-mă. N-o să dureze, vin îndată.
Am făcut câţiva paşi, aşteptând să închidă uşa. Apoi m-am furişat în vârful

picioarelor până la capătul coridorului, am coborât câteva trepte şi, dând la o parte draperia ce acoperea o arcadă, mi-am aruncat privirea într-o cameră de zi mobilată în stil sudist.

Pe un şezlong sta tolănită o fată brunetă, cu o carte într-o mână, cu o ţigară în cealaltă. Era atât de cufundată în lectură, încât ochii păreau să găurească paginile. După cât mi-am putut da seama, în casă nu se mai afla nimeni.

M-am îndreptat spre dormitorul din fund de care vorbise Lucille. Semăna leit cu primul, cu singura deosebire că geamurile dădeau spre curtea vecină. Draperiile erau trase, acoperind geamurile.

Mă aflam într-un dormitor de tânără fată, cu obiecte de toaletă risipite pe măsuţa din faţa oglinzii, cu un pat frumos şi un fotoliu adânc şi confortabil, în spatele căruia era o lampă cu picior. Alături, pe o masă, fuseseră aşezate câteva reviste şi o carte.

M-am instalat în fotoliu, apoi mi-am amintit că aveam urme de ruj pe faţă. M-am dus la oglindă, am scos batista şi am frecat pata roşie şi grasă din jurul gurii.

Am căutat un telefon, dar aşa ceva nu se găsea în dormitor.

M-am cufundat din nou în fotoliu, mi-am aruncat privirea asupra unei reviste, apoi am luat cartea.

Era povestea unor tineri îndrăgostiţi. Am răsfoit puţin romanul, apoi am prins gust şi m-am apucat să citesc.

Începea cu o descriere dulceagă. Apoi intra în scenă o femeie rea şi lipsită de scrupule. Băiatul se zăpăcea. Femeia avea de-a face cu un puşti care nu cunoştea viaţa şi-i venea uşor să-l influenţeze. Sentimentul pentru cealaltă fată era atât de platonic, încât devenea chiar plictisitor.

Cartea fusese atât de citită încât coperta era ferfeniţă. Romanul era învelit în celofan. Ai fi crezut că e *Biblia* surioarei.

Mi-am umezit buzele şi o nelinişte nedefinită se furişă în minte. Nu-mi puteam da seama ce era. Apoi am înţeles că era gustul rujului Lucillei care se menţinea pe buze.

Mi-am scos batista şi mi-am frecat cu putere gura, apoi m-am cufundat din nou în carte.

Îmi dădeam vag seama de scurgerea timpului. Lucille se îmbrăca mult prea încet. Deodată îmi trecu prin cap că ar fi putut să iasă în curtea interioară prin uşa cu geamuri. Aceasta însă nu i-ar fi servit la nimic, acum când ştiam cine e şi unde s-o găsesc. Soră-sa şedea în camera din faţă şi citea un roman. N-aveam decât să intru şi să mă prezint, sau puteam să ies pe dincolo, prin dormitor.

Cineva deschise uşa şi se opri în prag.

— În sfârşit, era şi timpul, am exclamat.

Se auzi un strigăt înăbuşit. Ridicând ochii, am văzut că în prag nu era Lucille, ci sora cea brunetă.

Privindu-i faţa speriată şi palidă, ochii mari negri şi obrajii supţi, mi-am dat

seama de asemănarea dintre ele. Era într-adevăr sora Lucillei, cu câţiva ani mai tânără, fragedă şi sensibilă. Avea o privire profundă. Fata era gata să mai scoată un ţipăt.

M-am ridicat.

— O aştept pe Lucille, am încercat s-o liniştesc. Se îmbracă şi mi-a spus s-o aştept aici.

Vocea mea o calmă.

— Dar cum aţi intrat?

— Lucille mi-a dat drumul prin uşa laterală.

— Prin uşa laterală?

Am încuviinţat.

— N-am auzit nimic.

— Citeaţi o carte şi păreaţi cu totul fermecată, i-am explicat.

— Într-adevăr citeam, dar nu eram… ci…

— Lucille mi-a recomandat să nu fac gălăgie şi m-a instalat aici. Spunea că vrea să se schimbe.

— Nu înţeleg de ce v-a instalat aici. Acesta e dormitorul meu.

— Cred că Lucille a terminat cu îmbrăcatul şi vă va da ea toate explicaţiile.

— Unde e?

— Pe undeva, în partea cealaltă a coridorului, am spus, arătând nehotărât într-o parte a casei. Cred că odaia ei e pe acolo.

Rosalind mă privea cu ochii mari în care se citea spaima. Nu ştia dacă s-o ia la fugă ţipând, sau să pornească liniştită pe coridor.

Am făcut un pas în direcţia ei, ceea ce declanşă reacţia. Se avântă pe coridor strigând: „Lucille! Lucille!”

Se aruncă spre uşa dormitorului Lucillei, o deschise şi rămase încremenită în prag.

I-am zâmbit încurajator.

— E-n regulă, Rosalind! în curând o să mă cunoşti mai bine.

Fata făcu un pas, apoi scoase un ţipăt, un ţipăt de groază, ascuţit şi pătrunzător. Apoi începu să strige cât o ţinea gura:

— Ajutor! Poliţia! Poliţia!

Vocea ei răsuna în tot cartierul.

M-am apropiat, ca să pot vedea peste umărul fetei. Lucille îşi scosese capotul şi celelalte obiecte vaporoase pe care le purtase când am zărit-o prima dată. Era în sutien şi chiloţi negri.

Fusese sugrumată cu propriul ei ciorap. Era înnodat în jurul gâtului. Moarta zăcea întinsă pe jos. Corpul rămăsese delicat şi graţios, dar faţa era schimonosită şi desfigurată.

— Poliţia! Poliţia! Au omorât-o!

Un bărbat din casa de peste drum întrebă:

— Ce s-a întâmplat?
— Ajutor, poliţia! Au omorât-o! ţipa Rosalind.
Se auzi o uşă trântită şi paşii unui bărbat răsunară grăbiţi pe asfalt.
M-am întors brusc şi am pornit pe coridor, am coborât cele câteva trepte care duceau în camera de zi, am traversat-o şi m-am strecurat în curtea interioară, pe uşa laterală. Am ajuns pe trotuarul cufundat în întuneric.
Aveam nevoie de timp ca să chibzuiesc şi nu puteam rămâne în casa aceea, în orice caz nu cu justificarea neverosimilă pe care o aveam la îndemână.

CAPITOLUL 12.

UN CEC FĂRĂ ACOPERIRE

În ziare povestea a apărut senzaţională, pe baza unor informaţii ameţitoare.

Fata stătea în faţa oglinzii, gătindu-se cu grijă pentru o întâlnire pe care urma s-o aibă în seara aceea. Era cald. Uşile dinspre curtea interioară rămăseseră deschise şi, cum ferestrele erau ferite de orice privire indiscretă, fata neglijase să mai tragă jaluzelele.

Un maniac sexual, un fel de Jack Spintecătorul, dădea târcoale prin curte. Aruncându-şi ochii pe fereastră, ar fi zărit în faţa oglinzii fata pe jumătate îmbrăcată.

O luase spre dormitor de-a dreptul prin curte, dar călcase pe gazonul moale, semănat de curând. Pământul era bine udat de grădinar şi individul se cufundase în el până la glezne. După primii paşi se întorsese şi refăcuse drumul pe asfalt. Apoi se îndreptase direct spre dormitor. Pe asfalt dăinuiau urmele lăsate de noroiul de pe pantofii lui. Omul urcase pe scară în vârful picioarelor.

Fata stătea în faţa oglinzii, fardându-se şi gândindu-se ce rochie să-şi pună. Îşi aplicase creme, se pudrase şi se rujase. Îşi făcea sprâncenele şi genele.

Deodată avusese o senzaţie neplăcută, îşi dăduse seama că cineva era în spatele ei. Dăduse să fugă, dar era prea târziu.

Unul din propriii ei ciorapi îi fusese aruncat peste cap şi în jurul gâtului. Nodul, fusese strâns cu putere, iar un genunchi necruţător îi apăsase spatele. Fata încercase în zadar să strige.

Ciorapul de mătase se strângea tot mai tare, tot mai mult.

Lupta ei fusese slabă şi inutilă.

Sufocându-se, fata mai încercase să dea din mâini şi din picioare, dar genunchiul criminal o împinsese la pământ.

Mâini musculoase şi puternice răsuceau tot mai mult ciorapul de mătase. Câteva mişcări convulsive, şi apoi linişte deplină. Liniştea morţii.

După aceea criminalul o întorsese cu faţa în sus, se aplecase asupra ei şi o

sărutase. Rujul şters de pe buzele ei vorbea de acest ultim sărut. Sărutul morţii.

Un articol obişnuit pentru o foaie de senzaţie. Era însoţit de portretul moartei, de fotografia cadavrului puţin acoperit, întins pe podea.

Dar ziarele nu se opreau aici.

Bănuitul criminal se dusese apoi în camera de alături, care era dormitorul surorii victimei. Intrase în cameră, poate în căutarea unei noi jertfe, poate ca să aştepte momentul când sora cea mică s-ar fi dus la culcare.

În timp ce se afla în acest dormitor, începuse să citească o carte.

Ce bandit cu gusturi literare!

Şi aceasta era ceva obişnuit în reportajele de senzaţie.

Cartea se întâmplase să fie romanul preferat al Rosalindei Hart, cartea ei de căpătâi. Fusese învelită în celofan şi poliţia, ştiind că banditul pusese mâna pe ea, o cercetase imediat după ce sosise la locul crimei, obţinând nu numai amprente digitale perfecte, dar şi forma mâinii criminalului.

Sora victimei a relatat că atunci când intrase în dormitor, omul citea şi în timpul acesta îşi ştergea gura cu batista, căutând probabil să îndepărteze urmele de ruj de pe buzele fetei ucise, care l-ar fi putut trăda. Criminalul fusese atât de uimit de apariţia surorii, încât sărise în picioare lăsând să-i cadă batista. Poliţia, analizând urmele de ruj de pe batistă, a constatat fără putinţă de îndoială că rujul provenea de pe buzele victimei. Batista purta şi marca, ce-i drept cam ştearsă, a unei spălătorii. Deocamdată n-au dat de urmele ei, dar sperau să reconstituie marca şi s-o utilizeze pentru dezlegarea crimei.

În timp ce citeam ziarele, simţeam că mă aflam pe marginea unei prăpăstii, că stau pe o stâncă pe jumătate desprinsă, privind într-o genune fără fund.

Îmi veni în minte vizita pe care o făcusem cu ani în urmă la o închisoare. Mi se arătase şi camera de execuţie, trapa pătrată a eşafodului, un mic mecanism pe care la prima vedere nu-l deosebeai de podea, dar care avea un echilibru atât de precar, încât la cea mai uşoară atingere lăsa să cadă o uşă grea cu un zgomot atât de grăitor şi de hidos, încât nu putea fi uitat de nimeni. Zgomotul acesta cu ecouri profunde este în aşa fel sincronizat, încât cei de faţă la execuţie să nu audă trosnetul oribil al oaselor condamnatului în momentul când cade întinzând funia, iar ştreangul îi dislocă vertebrele cervicale desprinzându-le de şira spinării şi lungindu-i gâtul ca un braţ subţiat, în timp ce frânghia pătrunde în carnea tremurătoare.

Aveam impresia că mă aflu pe una din aceste platforme nesigure, în timp ce călăul îmi pune peste cap o cagulă neagră şi-mi fixează în jurul gâtului o frânghie.

Am cercetat de formă locul de parcaj al agenţiei. Automobilul nr. 2 al agenţiei, în care fusesem când cu povestea cu benzina şi pe care-l abandonasem luând cealaltă maşină, era la locul lui obişnuit.

Am făcut contactul şi am constatat că rezervorul de benzină era plin.

Supraveghetorul parcajului nu văzuse când maşina fusese parcată. Probabil că fusese adusă în timpul nopţii, căci la venirea lui maşina se afla la locul obişnuit.

N-am mai întrebat nimic.

M-am îndreptat spre agenţie cu ziarul de dimineaţă sub braţ, încercând să par cât mai nepăsător.

Secretara mea, Elsie Brand, îşi ridică ochii de pe maşina de scris.

— Ai avut o duminică plăcută? mă întrebă ea zâmbind.

— Foarte plăcută.

— Arăţi foarte vioi.

— Mă simt de minune, am asigurat-o eu, iar tu arăţi ca o vedetă de cinema. Bertha a venit?

Încuviinţă din cap.

— Vrea să te vadă.

— Dacă mă caută cineva, sunt la ea, am zis şi am intrat în biroul particular al Berthei.

Aceasta mă străpunse cu ochişorii ei strălucitori, apoi se răsuci bine în scaunul pivotant. Scaunul scârţâi în chip de protest. Bertha mă invită pe scaunul din colţul camerei destinat clienţilor.

— Dă un picior uşii, iubitule.

Am închis uşa.

— Cum stau lucrurile? Donald, ai făcut ceva ca să căpătăm şi noi o părticică din cei optzeci de mii de dolari?

— Ce-i cu valiza?

— Straşnică idee ai avut! Cu valiza a fost uşor. Când îi spui Berthei ce să facă, Bertha o face.

— Unde-i valiza? am insistat.

Bertha împinse înapoi scaunul pivotant şi scoase de sub birou o valijoară.

— Cum ai pus mâna pe ea?

— M-am dus la Stanwick Carlton şi i-am spus că încerc să fac nişte cercetări cu privire la cazul în chestiune şi că, după părerea mea, teoriile poliţiei sunt greşite. I-am spus că s-ar putea să fie vorba de o înscenare sub care se ascund lucruri mai grave.

— Ce lucruri?

— Dumnezeule, nu i-am spus nimic. L-am zăpăcit cu tot felul de generalităţi ameţitoare. Bietul de el avea inima frântă şi a plâns pe umărul meu. Apoi i-am strecurat povestea. Era deja pregătit. Când i-am spus că-mi trebuie valiza, mi-a dat-o şi m-a şi sărutat. Pe cinstea mea, iubitule, nemernicul ăsta m-a sărutat!

— În schimb, ai pus mâna pe valiză, i-am reamintit eu ca s-o calmez.

Bertha îşi şterse gura cu dosul palmei.

— Ai dreptate, am pus mâna pe ea.

M-am aplecat deasupra valizei, examinând-o.

— Oare o fi umblat cineva la ea de când…?
— De unde naiba să ştiu? îi cunoşti doar pe ăia de la poliţie. L-am întrebat pe Stanwick Carlton dacă a deschis-o. Mi-a răspuns că nu se simţise în stare s-o facă.
Am deschis valiza.
— O fi scos glonţul, bineînţeles. Vezi dacă-ţi spune ceva.
— Ce să-mi spună? Nu-i decât o afurisită de valiză.
— Nu cred că avem prea mult timp să ne ocupăm de ea. Trebuie să descoperim şi altceva în afară de faptul că e o simplă valiză. Cum de-o fi nimerit-o glonţul?
— Bărbatul a tras în femeie, dar n-a lovit-o şi glonţul a intrat în valiză.
M-am apucat să scot din valiză lucrurile împăturite, aşezându-le cu grijă pe biroul Berthei, în aşa fel încât gaura făcută de glonţ să se potrivească. Am folosit apoi tocul de pe birou ea să marchez găurile.
O bluză fusese împăturită cu grijă. Găurile făcute de glonţ nu se suprapuneau, ci formau un zigzag printre pliuri.
— Cineva a împăturit-o din nou, am constatat.
— Poate copoii.
— E prea bine împăturită.
— Hm, s-ar putea.
— Să încercăm s-o împăturim încă o dată, în aşa fel încât găurile să se potrivească.
Am încercat de vreo şase ori. Găurile nu se potriveau nicicum.
Bertha devenea tot mai interesată.
— Cum se mai poate împături? Cum ar face o femeie? am întrebat eu.
— Dracu' ştie! Eu de obicei le arunc de-a valma, apoi le presez cu cele şaptezeci şi cinci de kilograme ale mele şi închid valiza. Ştii, iubitule, am depăşit vârsta cochetăriei. Nu dau doi bani pe cum arăt, să am niscaiva boarfe pe mine şi gata.
— Bertha, nu putem pierde mult timp cu valiza.
— Ai mai îndrugat asta. Ce are a face timpul?
— Poate am să lipsesc o bucată de vreme.
— Lucrezi la ceva?
Am încuviinţat din cap.
— Vezi să aduci biştarii acasă. Mă cunoşti, iubitule, şi ştii ce gândesc. Cu cei optzeci de mii de dolari în aer, ar trebui să jucăm un joc subtil ca să…
— Ca să plătim statului optzeci la sută din ei.
Ştiam că fusese o observaţie bine plasată.
Bertha se cutremură de furie şi nu-şi găsi cuvintele.
Eu însă am aşezat lucrurile la loc în valiză, am închis-o şi am plecat în biroul meu.

Elsie Brand se opri din bătutul la maşină şi examina valiza cu multă curiozitate.

— Pleci undeva?

— Nu-i exclus.

— Arată ca o valiză de femeie.

— Aşa-i. Elsie, vino puţin în biroul meu.

Fata se ridică de la maşina de scris şi mă urmă în birou. Am închis uşa.

— Ascultă, Elsie, n-avem timp de pierdut. Trebuie să ne mişcăm repede. Pune-te în pielea unei femei care se duce la motel cu iubitul ei. Uşa e închisă. Sunteţi singuri. Ce-ai face?

Fata roşi.

— Lasă astea. Ai începe să te dezbraci. Ce-ai face cu lucrurile?

— Le-aş atârna undeva, desigur.

— Deschide valiza. Nu se poate spune cum a fost împachetată fiindcă s-a umblat cu lucrurile astea, dar să le luăm la rând. Unele sunt străpunse de glonţ. Iată lenjerie şi ciorapi cu găuri în ei. Uite şi batiste. Şi acum ajungem la bluza care mă interesează. Vezi dacă poţi s-o împătureşti în aşa fel încât găurile să se potrivească. Glonţul ăsta a trecut prin bluză de vreo patru sau cinci ori.

— Fiindcă a fost împăturită.

— Încearcă s-o împătureşti aşa cum era când a trecut glonţul prin ea.

Elsie întinse bluza pe birou şi încercă s-o strângă în toate felurile. Dar în zadar, găurile nu se potriveau.

Elsie studie bluza îndeaproape, o mirosi, o puse jos, mai încercă o dată s-o împăturească şi până la urmă clătină din cap.

— Bluza asta n-a fost împăturită. A fost trântită, uite-aşa.

Fata mototoli bluza într-o grămăjoară şi, folosind tocul de pe birou, la fel cum procedasem şi eu la Bertha, o aranjă în aşa fel încât găurile în sfârşit se suprapuseră.

— O femeie şi-ar fi aruncat bluza în felul ăsta?

Clătină din cap.

— Desigur, bluza asta nu era curată, fusese purtată. Totuşi n-ar fi aruncat-o chiar aşa…

— Stai puţin. Zici că bluza a fost purtată?

— Vreau să spun că nu era curată. Fusese purtată.

— Dacă te-ai fi dus la un motel să te întâlneşti cu bărbatul pe care-l iubeşti, dacă ţi-ai fi înşelat soţul, ai fi dus cu tine haine murdare?

— Bineînţeles că nu. Vrei să spui că n-avea cu ea decât această valiză?

— Da.

— Dar bărbatul ce-avea cu el?

— Nimic.

Elsie cercetă lucrurile din valiză, făcând inventarul lor.

— Şi acum întoarce-te puţin. E vorba de ceva intim.

M-am întors cu spatele, remarcând însă:

— N-ai de ce să fii atât de delicată. Poliţia a răscolit toate boarfele.

— Da, dar nu eram eu de faţă.

M-am dus la fereastră şi mi-am aprins o ţigară.

— Hai, întoarce-te. Cred că purta bluza asta în momentul când… ştii, când s-a dus la motel.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, dar n-am cum s-o dovedesc.

— Şi când a scos-o, a strâns-o uite-aşa.

M-am uitat cum o împăturise. De data asta găurile se suprapuneau. Bluza era pe jumătate împăturită, pe jumătate făcută sul şi vârâtă într-un spaţiu strâmt.

— Tu ai fi pus-o aşa?

Elsie clătină din cap.

— OK., cred c-am înţeles. Acum vreau să te previn că s-ar putea să se îngroaşe gluma.

— Adică?

— Chiar foarte prost. Mă ocup de un caz. E ceva atât de important, încât n-am să-ţi spun nici ţie pe unde am să fiu. Să ai însă grijă să spui tuturor c-am fost dimineaţa la birou, că nu păream prea grăbit şi c-am plecat ca să mă ocup de un caz. Ai să…

Uşa se deschise cu violenţă. În uşă stătea Bertha Cool bâlbâindu-se de indignare.

— Ce s-a întâmplat?

— A naibii bancă! Am să le arăt eu lor! Ai… ce dracu' cred că fac?

— Care bancă şi despre ce e vorba?

— Cecul ăla pe care ni l-a dat Claire Bushnell. Au tupeul să-mi spună că-l vor deduce din contul meu şi că au acceptat cecul ei numai pe baza unui alt cec care fusese depus pe numele ei şi pe care atunci l-au considerat bun.

— Deci cecul ăla n-a mai fost bun?

— Aşa zic ei!

— Cine a semnat cecul depus pe numele Claire Bushnell?

— Nu vor să spună.

— Bine, Bertha, am încercat s-o liniştesc, am să mă ocup de asta.

— Ce dracu-şi închipuie tipii de la bancă?

— Încearcă şi ei.

— Atunci, au nimerit-o prost. Latră degeaba. Am să… am să…

— Banii-s la tine, da?

— Au fost!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Ei încearcă să oblige banca mea să-i retragă de pe contul meu, pe baza teoriei că toată afacerea a fost tratată ca un transfer de la un cec la altul.

— Unde ai depus cecul? Te-ai dus la banca care l-a emis şi ţi-ai ridicat banii?

— Nu fi prost! M-am dus la banca noastră şi i-am pus pe ei să verifice dacă cecul era în regulă. Au telefonat şi li s-a spus că e bun. L-am depus şi, pe baza acelui telefon, banca noastră ne-a făcut plata.

— Păi atunci?

— Da, dar azi-dimineaţă s-a constatat că cecul a fost debitat în contul lui Claire Bushnell pe baza unui alt cec depus de ea şi care nu e bun. Donald, scumpule, nu pot să ne facă una ca asta!

— Dacă ai trimis cecul pentru încasare la banca noastră, să ştii că au dreptate. Nu sunt obligaţi să plătească dacă nu-s fonduri suficiente în contul respectiv.

— Bine, dar la telefon au spus că cecul e bun.

— O fi fost bun sâmbătă dimineaţa. Dar azi e luni şi se vede că situaţia s-a schimbat.

— Drăcia dracului! Şi am şi făcut toată treaba pentru ticăloasa aia mică.

— Să văd ce se poate face. Să nu spui la nimeni cu ce mă ocup. Nu lăsa să se înţeleagă unde pot fi găsit. Treaba asta e cam explozivă şi trebuie să fiu foarte, foarte prudent.

— N-am să spun nimănui nimic, promise Bertha. Dar să pui mâna pe Claire Bushnell. Trebuie să aibă ceva bani, sau inele sau alte obiecte de amanetat. Are şi o mătuşă bogată. S-o stoarcă de niscaiva bani.

— Vrei ca mătuşa să plătească pentru urmărirea amicului ei? am întrebat-o zâmbind.

— Fă ce ştii, nu-mi pasă! Vreau să încasăm cecul. Nu putem lăsa să ne scape printre degete două sute de dolari!

— Mai am şi alte treburi înainte de asta. Să le spui la toţi că mă ocup de o investigaţie obişnuită şi că mă aştepţi dintr-un moment în altul.

— De ce eşti atât de nervos azi-dimineaţă?

— Nu-s nervos. Încerc să te fac să înţelegi înainte ca…

— Înainte ca ce?

— Înainte ca poliţia să studieze drumul parcurs de glonţ prin valiză.

— Ţi-ai ieşit din minţi. Treaba aceea e complet lămurită, în afară de chestia cu asigurarea. Să nu dai greş, Donald. Optzeci de mii de dolari, Donald!

— Gândeşte-te bine la aceşti optzeci de mii, s-ar putea să ajute. Nu uita că asigurarea asta e ceva important.

— Bine, atunci nu-ţi mai bate capul cu cecul ăla de două sute. Nu vreau ca băncile astea să ne ducă de nas, scumpule. Sunt aşa de furioasă, încât îmi vine să-mi smulg părul din cap. Vezi ce faci, scumpule, şi nu te lăsa sedus de căţeaua aia.

— Nu? am făcut zâmbind.

— Nu, urlă Bertha. Şi nu-i de glumit. Ştii bine că nicio femeie din lume nu face două sute de dolari.

Şi Bertha ieşi trântind uşa cu zgomot.

— S-ar putea ca Bertha şi Claire Bushnell să aibă concepţii diferite despre valoarea sexului.

Elsie îşi lăsă ochii în jos! Am adăugat:

— Dar dumneata?

— Nu sunt în măsură să-mi dau eu părerea.

Rămăsese eu ochii plecaţi şi părea că ezită. După o pauză întrebă:

— Domnule Lam, ai citit ziarele de dimineaţă?

Am dat din cap.

— …despre moartea frumoasei blonde care a fost strangulată cu un ciorap?

— Da. Dar de ce mă întrebi?

— Ştii, întotdeauna m-am întrebat cum ar putea fi găsit cineva după descrierile poliţiei?

— Ce vrei să spui?

— Ştii, poliţia l-a descris pe bărbatul pe care-l caută în legătură cu crima. Ar trebui să citeşti.

— De ce?

— Pe cuvânt, zise Elsie râzând, parcă te-ar fi descris pe dumneata. Pe cinstea mea, când am citit descrierea mi s-a părut oarecum familiară şi m-am gândit că-l cunosc pe ucigaş, apoi am mai citit o dată şi mi-am dat seama că descrierea ţi se potriveşte de minune. Asta m-a făcut să râd şi mi-a dovedit cât de puţin demne de încredere sunt lucrurile astea.

— Fireşte, am zis în timp ce o porneam spre uşă.

— Ai să te întorci?

— Bineînţeles c-am să mă întorc, i-am aruncat din mers.

Am luat taxiul până la o drogherie situată la nr. 2000 pe Veronica Way. Apoi am mers pe jos înapoi până la 1624.

Am apăsat pe butonul soneriei în acelaşi fel ca şi ieri când reuşisem atât de bine.

Vocea Clairei Bushnell răsună în tubul acustic:

— Cine-i?

— Lam.

— Oh… nu te pot primi acum.

— De ce?

— Abia m-am sculat. Am dormit mult.

— Pune-ţi capotul şi lasă-mă să intru. E ceva important.

După un moment de ezitare se auzi un bâzâit. Am deschis uşa blocului şi am urcat la etajul ei.

Uşa apartamentului era întredeschisă. Am împins-o şi am intrat înăuntru.

Claire era în dormitor, de unde-mi strigă:

— Stai jos şi fă-te comod. Vin îndată.

— Nu fi atât de ruşinoasă. Pune-ţi capotul şi vino. Vreau să stăm de vorbă.

Întredeschise uşa.

— Cine-i ruşinos? încerc doar să mă fac prezentabilă. Nu ştii ce mizerabil arată o femeie dimineaţa când se trezeşte?

— De unde să ştiu?

— De ce nu te înscrii la un curs prin corespondenţă? zise ea trântind uşa care ducea spre dormitor.

M-am aşezat şi am aşteptat. Fata apăru abia după vreun sfert de oră. Era în papuci şi purta un halat spumos, dar îşi pieptănase părul, se fardase şi-şi pictase cu grijă buzele.

— Dumneata apari în momentele cele mai nepotrivite.

Am examinat-o cu atenţie.

— Ai poleit un crin.

— Cum adică?

— Nu era nevoie de atâta găteală. Ai fi câştigat un premiu de frumuseţe chiar dacă apăreai de-a dreptul din pat.

— Ei, multe mai ştii. Bei o cafea?

— Bineînţeles.

Deschise uşa spre o chicinetă amenajată într-un dulap din perete, în care se găseau câteva rafturi cu vase, o plită cu gaz şi un frigider mititel.

— Altceva n-am. Nu obişnuiesc să mănânc mult la micul dejun.

— E-n regulă. Eu am mâncat. Voiam doar să-ţi ţin companie.

— Ce te-a adus la ora asta?

— Cecul pe care ni l-ai dat.

— Ăla de două sute?

— Da.

— Ce-i cu el?

— Nu e valabil.

Claire tocmai punea cafea într-un filtru electric. Se întoarse brusc, ţinând cutia de cafea în mână.

— Ce tot spui?

— Nu e valabil.

— Nu se poale, cecul e tot atât de sigur ca o bucată de aur.

— Se pare că există o divergenţă de păreri. Banca nu e de acord. Se pare că ai depus un cec şi, pe baza lui, ai emis cecul pe care ni l-ai dat. Şi cecul pe care-l depuseseşi nu e bun.

— Dar, Donald, asta-i absurd. Cecul e absolut perfect.

— Ştii ceva, dacă ai îndoieli, telefonează la bancă.

Puse încet cutia jos. Părea uluită.

— Doamne, nu mi-am putut închipui aşa ceva.

Am aşteptat puţin şi apoi am spus:

— Bertha Cool e furioasă.
— Are şi de ce.
— Poţi să faci ceva?
Mă privi cu atenţie.
— Cred că nu, în orice caz nu acum.
— N-ai de unde să faci rost de bani?
— Nu.
— Trebuie să ai ceva depuneri la bancă.
— Ei şi?
— Şi ceva bijuterii de amanetat.
— Dar n-am de gând s-o fac.
— Mătuşica cea scumpă nu mai pare a fi la fel de importantă ca şi sâmbătă. Sau poate greşesc?
— Taci din gură. Stai liniştit şi aşteaptă-ţi cafeaua.
— De la cine ai avut cecul? Ăla care s-a dovedit a nu fi valabil.
— Ce-ai de gând? Vrei să bei o cafea sau să fii dat afară?
— Să beau o cafea.
Turnă apă în filtru, aprinse plita, luă aparatul de prăjit pâine, o jumătate de franzelă şi scoase din frigider un pachet de margarina.
— Ai văzut ziarele? am întrebat-o.
— Nu.
I-am întins ziarul de dimineaţă.
— Informează-te până fierbe cafeaua.
— Prefer să stau de vorbă cu dumneata. Pot citi ziarul mai târziu. Ştii… eşti interesant. Cred că vrei să scoţi ceva de la mine, nu-i aşa?
— Am şi făcut-o.
Claire despături totuşi ziarul, îşi aruncă ochii asupra titlurilor, alunecă cu privirea peste prima pagină, oprindu-se un moment la articolul cu crima. Apoi întoarse ziarul la ultima pagină şi examină fotografiile care arătau cadavrul în chiloţi şi sutien, întins pe jos în dormitor.
— Îngrozitor.
— Ce?
— O fată să fie sugrumată în felul ăsta!
Nu i-am răspuns nimic.
— Probabil vreun maniac sexual, spuse fata cutremurându-se. Am oroare de asemenea chestii.
Am scos portţigaretul din buzunar.
— Fumezi?
— Mulţumesc.
Luă o ţigară, şi îmi ţinu mâna cu vârful degetelor ca să i-o aprind. Mi-am aprins şi eu una. M-am dus la geam şi am rămas acolo cu spatele spre Claire. M-

am întors brusc şi am văzut că deschisese ziarul la pagina sportivă şi că se cufundase în rezultatele curselor.

M-am întors din nou cu faţa la geam. Ziarul foşni în timp ce-l împăturea.

— Îţi place priveliştea?

— Îhî!

— Mă bucur pentru dumneata. Alţii preferă natura vie.

— Azi eşti mult mai prietenoasă ca ieri.

— Poate că-mi placi mai mult.

— Poate.

— Poate că mă simt mai bine.

— Poate.

— Poate că doar ţi se pare că-s mai prietenoasă.

— Poate.

— Doamne, n-ai de gând să mă contrazici?

— Nu, o las pe Bertha.

— Bine, am să mă ocup şi de Bertha.

— S-ar putea să ciripeşti pe alt ton când Bertha va depune o plângere că i-ai dat un cec fără acoperire.

— Am avut acoperirea în momentul acela. Nu-s eu vinovată dacă s-a întâmplat aşa.

— Banca e de altă părere. Ei zic că n-au făcut decât oficiul de a păstra cecul pe care-l depuseseşi şi că n-aveai dreptul să-l încasezi decât după ce s-ar fi dovedit că suma există intactă.

— Nu mi s-a spus asta când am depus cecul. L-au primit şi m-au creditat în cont. Suma a fost trecută şi în carnet, pot să-ţi arăt.

— Arată-mi.

După o clipă de ezitare, se ridică şi intră în dormitor. Se întoarse unduindu-se în mers, astfel încât halatul vaporos plutea în jurul ei. Îmi întinse un mic carnet de bancă, îl deschise şi-mi arătă cu o unghie roşie ultima depunere de cinci sute de dolari, purtând iniţialele funcţionarului care făcuse operaţia.

I-am împins uşor degetul şi mi-am aruncat ochii în susul paginii, unde erau trecute depuneri de două sute cincizeci de dolari făcute regulat în fiecare lună.

Deodată îşi dădu seama ce făceam şi-mi smulse carnetul.

— Pensie alimentară, am constatat eu. Îmi închipui c-o pierzi dacă te recăsătoreşti.

Ochii ei scăpărau scântei.

— Eşti cel mai băgăreţ şi mai obraznic om pe care l-am întâlnit vreodată!

— Această pensie, am continuat netulburat, poate să-ţi ajungă numai dacă strângi bine cureaua. N-ar fi rău să mai încerci o căsătorie. Poate că data viitoare ai să capeţi o pensie mai mare.

— Într-o zi am să-ţi trag o palmă, Donald Lam.

— Să nu încerci. S-ar putea să trezeşti pe omul primitiv care zace în mine şi să încasezi o mamă de bătaie.

— Omul primitiv! spuse ea în derâdere. N-ai nimic primitiv.

— Tot te mai gândeşti la pariul ăla de zece dolari? Dacă m-ai face să mă dau la dumneata, ai căpăta încă zece dolari pe care i-ai trece la credit.

Se schimbă la faţă.

— Am uitat de pariu, zise ea.

Într-un târziu adăugă:

— Îmi pare rău că l-am făcut.

— Şi mie.

— Donald, n-ai vrea să-l anulăm? întrebă ea cu voce gâtuită. Hai să uităm de el!

— Nu, am nevoie de zece dolari.

Faţa i se înroşi de mânie.

— Oh… şi începu să râdă. Joci tare, nu? Adevărat?

— Nu joc deloc. Lucrez.

— Şi nu amesteci niciodată lucrul cu plăcerile. Aşa cred.

— Exact.

— Nu ştiu dacă-mi plac oameni de felul ăsta.

— Poţi să mă dai afară după ce-mi beau cafeaua.

— Să ştii c-am s-o şi fac.

Cafeaua începu să fiarbă. Introduse şi două felii de pâine în aparatul de prăjit. Am refuzat pâinea, dar am băut două cafele în intimitatea micuţei camere de zi. În timp ce mânca, Claire mă studia cu atenţie.

— Aş vrea să cunosc adevărul, Claire.

— Nu te-am minţit.

— Mi-ai spus că tânărul acela încearcă să-i vândă mătuşii dumitale nişte acţiuni, sau aşa ceva.

— Mi-e teamă că aşa e.

— Şi mi-ai mai spus că te temi că intenţionează să se căsătorească cu mătuşa şi să intre în bani.

— Aşa e.

— Dar nu te-ai privat de două sute de dolari numai pentru atâta lucru.

Fata tăcu.

— Claire, nu mai umbla cu fofârlica.

— Dumneata eşti acela care umbli… faci tot felul de presupuneri aiurite, încerci să afli ceva din trecut, îţi forţezi imaginaţia şi…

— Stai puţin, Claire, hai să fim cinstiţi unul cu celălalt. S-ar putea să moşteneşti ceva bani de la mătuşa dumitale. Dar nu cred că ai şansele atât de mari pe cât ai încercat să ne convingi; şi, pe deasupra, mă îndoiesc c-ar fi vorba de atâţia bani de câţi i-ai vorbit Berthei Cool.

— Ei şi? Mă priveşte.

— Numai până la un punct. Când ai venit la agenţie, ai cerut să urmărim un bărbat ca să afli cine e. Bărbatul îţi vizita mătuşa. Ai îndrugat o poveste întreagă, ca să explici de ce voiai să fie urmărit. Povestea nu ţine. Bertha ţi-a cerut două sute de dolari. E o sumă mare pentru o fată în situaţia dumitale. Nici n-ai încercat să te tocmeşti, nici n-ai protestat. Ai fost de acord imediat. Iar acum reiese că n-ai la bancă banii pe care contai. Există un cec de cinci sute de dolari, de care erai sigură că fusese depus sâmbătă. Asta se întâmplase probabil înainte de vizita la Bertha Cool, fiindcă Bertha s-a grăbit să trimită cecul la banca noastră înainte de închidere. S-a telefonat de la banca noastră şi li s-a răspuns de la banca dumitale că cecul are acoperire, că în momentul acela aveai depuneri suficiente. Banca dumitale afirmă acum că primise un cec pentru plată şi că a creditat temporar contul dumitale, dar când au descoperit că cecul nu e valabil, te-a debitat în cont cu suma de cinci sute de dolari, ceea ce face ca cecul de două sute de dolari să nu mai fie bun.

— Doamne Dumnezeule, exclamă fata, te tot întorci la povestea asta. Şi dacă-i adevărat, ce?

— Concluzia e limpede. Cecul de care spuneai că face cât o bucată de aur, dar pe care vezi bine că nu-l mai poţi încasa acum, nu era un cec obişnuit. Şi nici nu era o tranzacţie obişnuită. Dac-ai fi crezut că cecul de cinci sute depus în cont era în regulă şi ţi-aş fi spus azi-dimineaţă că nu e bun, în mod normal ai fi insistat că vei lua martori, că vei încasa cei cinci sute de dolari şi că astfel cecul nostru de două sute va avea acoperire. Dar n-o faci fiindcă ţi-ai dat seama că, dintr-un motiv sau altul, nu mai e nicio speranţă să încasezi cei cinci sute de dolari.

— Să zicem că-i aşa? Şi mai departe? Multora li se întâmplă să accepte cecuri şi să descopere. că nu-s valabile, că au fost traşi pe sfoară.

— Dumneata n-ai fost. Ai luat un cec, care era într-adevăr bun, iar astăzi nu mai este nu pentru că n-are acoperire. Motivul este că banca a aflat că persoana care l-a semnat nu mai este în viaţă.

În timp ce vorbeam, Claire îşi duse ceaşca la gură, dar o puse înapoi pe farfurioară şi mă privi înmărmurită.

— Cu alte cuvinte, mi-am urmat expunerea, cecul de cinci sute de dolari, ţi l-a dat Minerva Carlton, Cu ea te-ai întâlnit sâmbătă dimineaţa, înainte de a veni la agenţie. Minerva Carlton ţi-a spus că se interesează de bărbatul care o vizitează pe mătuşa Amelia. Tot ea ţi-a spus că-ţi dă un cec în valoare de cinci sute de dolari pentru cheltuieli, te-a trimis la agenţie cu o poveste pe care s-o îndrugi în legătură cu interesul dumitale faţă de bărbatul acela şi ţi-a şi dat cecul pentru respectivele cheltuieli. Doamna Carlton ştia prea bine că nu poate veni la agenţie cu poveşti care să nu trezească bănuieli. Dar ştia că dumneata ai putea-o face. După toate probabilităţile, mătuşa Amelia nici nu intenţionează să-ţi lase un ban şi nici dumneata nu speri să capeţi ceva. Dar ai ticluit o istorie plauzibilă, ca noi

să ne ocupăm de cazul ăsta. Cecul de două sute de dolari nu te-a deranjat deloc, pentru că cheltuielile erau plătite de Minerva. Şi acum, cred că vei spune restul.

— Ai o imaginaţie turbată, spuse Claire dispreţuitoare.

— Mai bine-ar fi să-mi spui totul. În caz contrar, mă adresez poliţiei.

— Şi ce poate să facă poliţia? întrebă ea cu acelaşi dispreţ în glas.

— Poliţia poate să se intereseze la bancă şi să afle totul despre cecul de cinci sute; vor afla cine ţi l-a dat şi-ţi vor trimite o citaţie. Vei fi invitată să apari în faţa tribunalului.

Claire stătea cu ochii plecaţi, iar degetele-i se jucau cu ceaşca de cafea.

— Nu pot să-mi pierd toată ziua, am prevenit-o eu.

Ea oftă, apoi spuse:

— Dă-mi o ţigară, Donald.

I-am întins o ţigară şi i-am aprins-o. Trase fumul în piept, îl dădu afară şi examină cu atenţie capătul ţigării, sperând parcă să găsească o scăpare. În sfârşit spuse:

— Bine, Donald, ai învins.

— Dă-i drumul!

Minerva şi cu mine eram prietene bune. Ieşeam mult împreună, ne distram împreună. Ne înţelegeam de minune şi petreceam grozav. Minerva nu prea se dădea în vânt după bărbaţi, dar ne distram splendid şi ne amuza să vedem cum se desfăşoară lucrările. Ne plăcea aventura.

— Astea toate pe vremea când Minerva locuia aici şi lucra la Dover Fulton.

— Da, era secretara lui.

— Mai departe.

— Pe urmă Minerva a plecat în Colorado, unde avea nişte rude înstărite. Acolo l-a întâlnit pe Stanwick Carlton. S-a gândit să pună mâna pe el. Minerva nu ţinea prea mult la el, dacă-i vorba de dragoste, dar l-a considerat o partidă bună. Şi-a pus în joc toate atuurile şi a câştigat.

— Şi mai departe?

— Minerva s-a săturat repede de rolul ei de nevastă onorabilă. Era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că nu mai era cazul să zburde din floare-n floare, dar îi plăcea să-şi amintească cu cineva de aventurile din trecut. Venea să mă vadă şi şedeam de vorbă până-n zori, depănând amintiri despre întâmplările de odinioară. Peste câtva timp Minerva a avut o vacanţă şi a hotărât s-o petrecem împreună pe litoral. Voia să vină într-o regiune mai joasă, pentru că altitudinea din Colorado îi măcina nervii. A venit aici şi ne-am dus împreună la plajă.

— Şi aţi început cu aventurile?

— Nu fi mărginit! Am flirtat pe ici-colo, dar atât. Minerva era căsătorită şi avea de toate: poziţie socială, bani, o casă frumoasă, servitori, tot ce-ţi doreşte inima. Dar nu cred că era prea fericită. Îi plăcea râsul, mişcarea, strălucirea şi-i plăcea ca lumea să-i dea importanţă. Nu suporta monotonia, dar înţelegea că

odată şi odată trebuia să se fixeze. Ceea ce a şi făcut.

— Dar bărbaţii dădeau târcoale?

— Când?

— Acolo, pe plajă.

— Dacă-mi dădeau târcoale mie?

— Nu, dacă vă dădeau târcoale la amândouă?

— Bineînţeles că da. N-am cunoscut încă un bărbat care să nu se dea la mine, mai devreme sau mai târziu.

— Dar Minerva cum reacţiona?

— Se mai juca niţel, îi ducea de nas. Aveam însoţitori, tovarăşi de baie. Un individ îşi pierduse complet capul, vreau să spun se îndrăgostise de Minerva, dar asta nu i-a servit la nimic.

— Minerva s-a fotografiat cu capul pe pieptul lui gol.

— De unde ştii?

— Am văzut poza.

— Donald Lam, nu cumva ai şterpelit filmele alea? Le-am căutat peste tot şi nu-mi puteam aminti unde le pusesem. Eu… adică… dumneata…

— Desigur, eu am luat filmele. Pentru că-mi ascundeai adevărul.

— Nu-mi place treaba asta.

— E o chestiune încheiată. Să nu ne abatem de la subiect. Oare Stanwick Carlton bănuia ce se petrece în timpul vacanţei pe litoral?

— Îţi spun doar că nu se petrecea nimic. Duceam de nas o serie de fraieri, şi atât.

— Unul din ei se numea Tom Durham?

— Nu l-am văzut niciodată pe acest Tom Durham până-n ziua când am fost la mătuşa Amelia. Atunci a intrat el, dar după cum ţi-am mai spus, mătuşa nu mi l-a prezentat.

— Dar de ce voia Minerva ca omul să fie urmărit?

— Nu voia asta. Voia doar să afle cine e şi care-s relaţiile lui cu mătuşa Amelia.

— De unde ştia că o cunoştea pe mătuşa dumitale?

— Habar n-am, Donald, pe cuvânt că nu ştiu. Minerva a venit la mine sâmbătă dimineaţa. De când sosise aici ne-am văzut de două sau trei ori. Sâmbătă părea triumfătoare ca şi cum era pe cale să scape de un lucru supărător. Era emoţionată. Mi-a dat un cec de cinci sute de dolari şi mi-a spus să mă duc la agenţie şi să caut să aflu cine era bărbatul şi totul despre el, dar că el nu trebuia să-şi dea seama că e urmărit. Mi-a spus mai întâi că el o cunoaşte pa mătuşa Amelia. După ce mi l-a descris, am înţeles că e vorba de bărbatul pe care l-am întâlnit la mătuşa mea.

Şi chiar nu ştii ce treabă avea el cu mătuşa Amelia?

— De unde? Minerva mi-a spus că va fi şi el acolo la patru.

— Nu ştii dacă voia să-i vândă acţiuni sau încerca s-o ia de nevastă sau…

— Nu ştiu. În ceea ce mă priveşte, putea fi şi un agent de la vreo societate de asigurare. Ţi-am servit o istorie completă ca să te pun la treabă. Dacă s-ar fi întâmplat vreo încurcătură, nicio urmă nu trebuia să ducă la Minerva. Avea mare grijă să nu se afle nimic. Mi-a spus că dacă va interveni ceva care să încurce lucrurile, nicio urmă nu trebuia să ducă la ea.

— Şi tot timpul ăsta Minerva se ascundea de dumneata.

— Ce vrei să spui?

— Era în mare amor cu Dover Fulton şi nu ţi-a spus nimic.

— Donald, aici e ceva ce nu pot înţelege. Sunt aproape sigură că Minerva mi-ar fi spus dacă ar fi fost ceva serios. Nu era nevoie să se ascundă de mine. O ştia prea bine. Pur şi simplu nu înţeleg combinaţia asta cu Dover Fulton.

— Unde erai sâmbătă seara pe la zece?

— Eu? Eram… în oraş.

— Cu vreo prietenă?

— Nu te priveşte.

— Cu un prieten?

— Lasă-mă-n pace!

— Sper că ai un alibi.

— Un alibi? Pentru ce?

— Asta-i ora când s-a comis crima.

— Care crimă? Ce tot îndrugi? Crima aceea s-a comis aseară.

— Te referi la crima cu ciorapul?

— Da.

— Eu nu.

— Cum adică „nu”?

— Mă refer la asasinarea Minervei Carlton.

— Te aşteptai să fiu mirată?

— Nu.

— Sunt convinsă că nu s-a sinucis. Minerva nu era genul ăsta. Ea nu s-ar fi sinucis niciodată şi nu cred că Dover Fulton o interesa din punct de vedere sentimental. Ştiu că-l admira şi-l respecta mult şi ştiu precis că în afară de glumele obişnuite de la birou, Dover Fulton nu şi-a manifestat niciun interes faţă de ea în timpul când lucrau împreună.

— Crezi că Dover era nebun după ea?

— Nu înţeleg nimic. Cred că nu. Minerva şi cu mine eram prietene bune. Cred că nu-mi ascundea nimic.

— Pretinzi c-o cunoşteai chiar aşa de bine?

— Bineînţeles.

— Dacă mă caută cineva aici, spune e-am fost şi c-am plecat.

— O să te caute cineva aici?

— S-ar putea.
— De la agenţie?
— Probabil.
— Ce-o să facă asociata dumitale cu cecul acela?
— Cred că o să ţi-l scoată pe nas.
— Bine, Donald, dar ţi-am explicat! Vezi bine că n-am nicio vină.
— Dacă-ţi închipui că vei găsi o explicaţie care s-o convingă pe Bertha Cool să piardă două sute de dolari înseamnă că poţi să transformi explozia unei bombe atomice în sughiţ.

Lăsând-o să rumege această idee, am plecat să mă ocup de necazurile mele personale.

CAPITOLUL 13.

CRIMĂ LA MICUL DEJUN

Mai aveam de verificat o urmă. Bob Elgin telefonase la numărul Waverly 9-8765. Permisul de circulaţie de la maşina care mă urmărise cu o noapte înainte era pe numele Sam Lowry, Rippling Avenue nr. 968.

Şansele erau minime, dar am avut noroc.

Întâi am căutat în cartea de telefon numărul lui Lowry, dar nu figura în carte. Am căutat apoi numărul Waverly 9-8765. Era un telefon public într-un bloc situat pe Rippling Avenue, la numărul 968.

M-am dus până acolo. Era o ultimă încercare disperată, iar timpul trecea repede. Când cele două fotografe se vor trezi şi vor citi ziarele, îşi vor aminti cu siguranţă de adresa pe care mi-o dăduseră. După aceea nu-mi va rămâne mai mult timp decât i-ar trebui lui Frank Sellers ca să arunce năvodul.

Blocul din Rippling Avenue era o clădire din cele mai obişnuite. Lista locatarilor îmi arăta că Lowry ocupă un apartament la etajul doi. Am sunat.

Urmă o tăcere lungă. În sfârşit o voce de bărbat strigă din capul scării.

— Cine-i?

— Aveţi o scrisoare.

Mecanismul electric bâzâi şi uşa se deschise. Am intrat şi am urcat scările.

Bărbatul care stătea în capul scărilor era un individ bine făcut, cu umerii largi, de vreo douăzeci şi opt sau douăzeci şi nouă de ani. Avea aerul că ştie să se apere în orice împrejurare. Gâtul gros te ducea cu gândul la un boxer sau la un luptător. În cap avea o claie de păr nepieptănat. Era în chiloţi, papuci şi haina de pijama. Nasu-i fusese rupt şi aplatizat, ceea ce-i dădea un aer asiatic, dar zâmbetul vădea o fire leneşă şi destul de blândă.

— Ce doreşti? întrebă omul.

Am închis uşa în urma mea.

— Îmi pare rău că te-am sculat din somn.

— Nu face nimic. Mă scol de obicei pe la ora asta. Dar ce s-a întâmplat? De la

cine-i scrisoarea?

— Scrisoarea-i de la mine.

Zâmbetul binevoitor îi dispăru de pe buze. Stătea cu picioarele desfăcute, blocând trecerea. Umerii lui luară o atitudine agresivă.

— Nu prea-mi place chestia asta, puişorule.

— Mă cheamă Donald Lam.

Îşi scărpină ceafa, încercând vădit să-şi amintească unde auzise numele ăsta.

M-am grăbit să-l ajut.

— Te-ai jucat de-a prinselea cu mine aseară.

Faţa i se lumină. Zâmbetul dezvălui gaura lăsată, în locul unde doi dinţi din falca de sus îi fuseseră scoşi în urma unei lovituri.

— Ca să vezi, zise el. Deci, asta-i! Haide, vino sus şi ia loc.

Îmi făcu loc şi întinse mâna. Îmi strânse mâna atât de tare că-mi strivi degetele.

— Ţi-ai recăpătat maşina?

— E-n regulă.

— Am pus nişte benzină în rablă şi-am aflat unde o ţii. Am tras-o la locul obişnuit ca s-o găseşti dimineaţa. Am lăsat cheile înăuntru, dar nu cred c-a şterpelit-o cineva.

— Nu, am găsit-o.

— Şi ce-ai făcut cu maşina mea?

— Am parcat-o lângă o linie de tramvai. Mi-am închipuit c-ai să anunţi că a fost furată.

Se încruntă niţel, apoi spuse:

— Ai fi crezut că nu-s om de treabă. Pe dracu, nu-mi venea să-ţi fac una ca asta.

Mă conduse până în apartament.

— Am încercat să te chem la telefon, dar n-a răspuns nimeni. Am aflat şi numărul: Waverly 9-8765.

— Cum naiba?

— Ehei! Ştiu eu să obţin informaţii de felul ăsta.

Omul râse.

— E un telefon public la capătul coridorului. Poţi să suni în general, dacă nu cumva e cineva în cabină. Intendenta blocului are locuinţa chiar alături şi e fată bună. Dacă e sculată şi-i acasă, răspunde şi cheamă pe cine trebuie. Dacă doarme, îl lasă să sune.

— Ce-ai fi făcut aseară dacă puneai mâna pe mine?

— Ţi-aş fi făcut cu pumnul un mic masaj pe faţă. Poate că i-aş fi modificat niţel conturul. Desigur, asta depinde dacă te arătai sau nu înţelegător.

— Şi azi-dimineaţă ce-ai de gând să faci?

— Am să-ţi dau o cafea. Nu vrei? Am citit ziarele în pat şi-acum mi-e o

foame de lup.

— Am mâncat de trei ori până acum şi-am mai băut şi două cafele pe deasupra.

— Atunci stai aici şi simte-te ca acasă. Trebuie să cer autorizaţie, ca să te las să pleci. Pari însă băiat de treabă.

— Despre ce era vorba aseară?

— Parcă nu ştii?

— Nu, nu ştiu.

Ar fi cazul să ştii.

Se mişcă prin cameră cu agilitate. Puse la foc o cană de cafea, îşi băgă capul pe uşa dormitorului şi strigă:

— Hei, scumpo!

O voce somnoroasă de femeie îi răspunse:

— Cine-i?

— N-ai să ghiceşti niciodată. Fă-te frumoasă şi vino aici.

Am auzit zgomot de paşi. Uşa dormitorului se deschise şi în prag apăru o roşcată nostimă. Era îmbrăcată cu un halat de baie, aparţinând pesemne lui Lowry. Mânecile erau răsucite cu vreo douăzeci de centimetri. Halatul era înfăşurat în jurul ei aproape de două ori, şi atârna până la pământ. Asta o făcea să pară neobişnuit de mică.

— Ia uită-te la el, o lămuri Lowry. Ăsta-i tipul care a şters-o atât de repede aseară, şi pe care l-am pierdut printre vagoane.

— Asta-i tare. Şi acuma vine aici?

— Vezi bine.

— Ce vrea?

— Să mă ia dracu dacă ştiu. Spală-te pe dinţi, iubito, şi limpezeşte-ţi ochii. Vom lua micul dejun şi vom sta de vorbă.

— O.K.! zise fata trântind uşa.

Imediat după aceea am auzit apa curgând în baie.

— Fată bună, zise Lowry.

— Într-adevăr.

— Stai, că n-ai văzut-o bine. Aşteaptă să-şi scoată halatul. Are şi-o fire blândă. O drăcoaică drăguţă. Nici că se poate mai drăguţă. Cum preferi ouăle?

— Mulţumesc, am luat până acum trei dejunuri.

— Uitasem, mi-ai mai spus. Eu trebuie să mănânc bine de dimineaţă. Mâncarea îmi dă putere. E fată bună, dar nu ştie să gătească.

— De ce n-o înveţi?

— Am s-o învăţ cândva, da' acum nu-mi pasă.

Scoase ambalajul de pe şunca tăiată felii şi o trânti în tigaia pe care o aşeză pe plita de gaz.

— Trebuie să recunosc că-ţi funcţionează bine capul.

— Nu chiar atât. de bine, dar am avut noroc.

— M-am lăsat descoperit, admise el. Am fost tare tâmpit. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap c-ai s-o iei la fugă. Unde erai? Pe sub vagoane?

— Exact, pe sub fiarele unui vagon de marfă.

— Zău, dar repede mai gândeşti! Numai felul cum ai observat. În retrovizor farurile mele în clipa când ai rămas fără benzină, şi-arată cât eşti de deştept. Cred c-ai sărit chiar în momentul când s-a oprit maşina.

— Ce voiai de la mine?

— Ei, drăcia dracului. Ştii ce voiam. Voiam pozele, şi să te aranjez un pic. Numai ca să te învăţ să nu-ţi bagi nasul în chestii care nu te privesc deloc.

— De ce?

— Ştii ceva, zise el potrivind flacăra de sub tigaie, e o chestie de etică profesională. Mai bine să stai de vorbă cu altcineva.

— Ba vreau să stau de vorbă cu dumneata. De ce ţi-a spus Bob Elgin să-mi tragi o bătaie bună?

— Nu-mi împuia capul, puişorule. E prea de dimineaţă, n-am luat încă micul dejun şi mi-ar displace să-ţi ard câteva pe stomacul gol.

— E-n regulă. Am obţinut ce-am vrut.

— Mi-am închipuit eu. Altfel nu te arătai p-aici. Nu eşti atât de prost. De fapt, eşti deştept. La ce-ţi trebuiau chestiile alea?

— Fac cercetări într-o problemă de asigurări.

— Şi ce legătură are cu asigurările poza a doi amorezi?

— S-ar putea să aibă, şi încă cum!

— N-ai decât să-mi povesteşti în timp ce mănânc.

Şunca începu să sfârâie şi Sam o întoarse cu furculiţa.

Uşa băii se deschise şi apăru roşcata. Era îmbrăcată într-un pulover şi pantaloni strâmţi.

— Vezi, ţi-am spus eu! se mândri Lowry.

Am aprobat din cap.

— Preia şunca, scumpo, să mă duc şi eu puţin până la baie.

Fata merse până la plită, îmi zâmbi, apoi se întoarse cu spatele şi se apucă să potrivească flacăra de sub tigaie.

Lowry îi strigă ieşind din cameră:

— Nu te atinge de foc! E tocmai bine potrivit.

Dar ea nu-i acordă nicio atenţie şi se aplecă pentru a vedea mai bine flacăra.

— Ce ţi-am spus? strigă Lowry din baie. Are un corp a-ntâia! Uită-te la ea când se apleacă!

— Taci din gură!

În vocea fetei răsună o notă de plăcere:

Potrivi flacăra, se întoarse şi-mi zâmbi:

— Eşti simpatic.

— Caut să fiu.
— Îmi pare bine că aseară nu te-am găsit. Uneori Sam devine cam dur. Nici nu-şi dă seama cât e de puternic.
— Îmi închipui.
Îşi aranjă puloverul, îmi surprinse privirea şi zâmbi din nou.
— Cum e afară?
— Plăcut.
— Soare?
— Nici urmă de nor.
— O să fie cald?
— N-aş crede.
— Ia uită-te la masa asta, zise ea arătându-mi o masă frumoasă, bine lustruită, care părea deplasată în acest apartament, nu-i aşa că-i grozavă?
— Da, într-adevăr!
— Mi-a dăruit-o Sam de ziua mea. E lemn de mirt din Oregon. Pariez că n-ai văzut ceva mai frumos.
— Niciodată.
Fata aşeză o pătură pe masă, deasupra căreia întinse faţa de masă.
— Eşti invitatul nostru, explică cu un surâs pe buze. Ai să iei dejunul cu noi la masa asta…
— Cu plăcere, dar am mâncat…
— Ştiu, ai să bei totuşi o cafea cu noi.
O urmăream din ochi. Era o bucăţică bine făcută şi o ştia prea bine. Îi plăcea să fie admirată.
— Prin urmare, ai căpătat ce-ai vrut?
— Îhî!
— Ai fost tare isteţ. L-a apucat un râs pe Sam… când a înţeles cum l-ai dus.
Mai întoarse o dată şunca în tigaie.
— Cum vrei ouăle?
— Nu, mulţumesc, nu vreau. Nu mai pot să pun nimic în gură.
— Ce-ar fi să aflăm ultimele ştiri? întrebă roşcata.
— Pot să-ţi dau un ziar de dimineaţă şi…
— Pfui! E prea multă bătaie de cap să citeşti. Hai să le ascultăm.
Traversă camera şi deschise radioul, probabil pe la începutul unei emisiuni.
— Am să-l pun mai tare, ca s-audă şi Sam din dormitor, explică ea întorcând butonul.
Crainicul, care tocmai terminase eu ştirile externe, făcu câteva comentarii asupra problemelor muncitoreşti curente şi se lansă în ştirile locale.
Aparatul era mic, dar avea o recepţie bună şi vocea crainicului suna clar:
„Transmitem ultimul buletin cu privire la asasinarea Lucillei Hollister, care a fost strangulată aseară de un maniac sexual. Este un elogiu la adresa sergentului

Frank Sellers de la Brigada Criminală.

Detectivul Sellers, bazându-se pe o presupunere, a controlat activitatea unui detectiv particular, despre care ştia că se ocupase de un caz faţă de care Lucille Hollister manifestase un interes misterios.

Acum câteva minute, poliţia a putut să comunice cu certitudine că criminalul căutat nu este altul decât detectivul particular cu numele de Donald Lam, care împreună cu asociata sa, B. Cool, lucrează ca detectivi particulari la firma Cool şi Lam. În primul rând, sora victimei a identificat fără niciun dubiu fotografia lui Donald Lam, ca aparţinând persoanei pe care a văzut-o aseară în propriul său dormitor, imediat după săvârşirea crimei. În al doilea rând, s-a stabilit că amprentele digitale lăsate pe învelitoarea de celofan a cărţii pe care o citise individul aparţin aceluiaşi Donald Lam.

Mai mult decât atât, proprietăreasa unui motel de la marginea oraşului a identificat-o pe moartă ca fiind tânără care venise la motel împreună cu Donald Lam. Acesta se înscrisese sub numele de Dover Fulton cu soţia şi închiriase o cameră.

Sergentul Sellers declină cu modestie meritul de a fi făcut această descoperire neobişnuită. Ideea, afirmă el, i-a venit atunci când a constatat că semnalmentele victimei se potriveau aproape întru totul cu descrierea pe care a făcut-o proprietăreasa motelului fetei ce se înregistrase sub numele de doamna Dover Fulton. Ştiind că tânără avusese de-a face cu detectivul respectiv, sergentul Sellers s-a repezit la motel şi a dus-o la morgă pe proprietăreasă. Aceasta a identificat cu certitudine cadavrul. Atunci Sellers s-a adresat Rosalindei Hart, sora victimei, pentru a controla dacă nu cumva Donald Lam era intrusul pe care-l găsise aşteptând în dormitor.

Comentând mobilul crimei, sergentul Sellers a declarat astăzi că Lam se dovedise întotdeauna excepţional de inteligent, dar îl bănuise că n-ar fi fost cu totul normal. Asociata sa a arătat, la rândul ei, că, deşi femeile păreau să-l placă pe Lam şi-i făceau mereu avansuri, acesta rămânea indiferent şi rece.

Poliţia n-a pregătit încă semnalmentele lui pentru a fi radiodifuzate, dar peste o oră, în următoarea noastră emisiune, vom sprijini poliţia dând o descriere detaliată a suspectului. Între timp poliţia a alarmat prin radio toate patrulele auto şi păzeşte ieşirile din oraş. Sellers e convins că Lam va fi prins în următoarele câteva ore. Totuşi anunţă crainicul cu o voce gravă – citez cuvintele sergentului: „E limpede că omul a ajuns la disperare şi, dacă nu e luat prin surprindere şi înconjurat de o forţă mare, s-ar putea să opună rezistenţă în momentul arestării.”

Crainicul trecu la un alt subiect. Roşcata se duse calm până la aparatul de radio şi-l închise.

Sam Lowry ieşi din baie ştergând cu prosopul săpunul de bărbierit de pe faţă.

— Ce să zic, asta-i bună! zise el.

Am aprins o ţigară.

— Ce facem? se interesă roşcata.
— Ai revolver? mă întrebă Sam.
— Nu.
— Ai comis crima?
— Nu.
— Atunci, cum de ţi-ai lăsat acolo amprentele?
— Am să explic asta la momentul potrivit.
— Fir-ar a dracului de treabă, acum e momentul potrivit.
Se plasă între mine şi uşă.
— Sam Lowry, ţipă ascuţit fata, nu mă lăsa descoperită! Unde ţi-e pistolul?
— N-am nevoie, zise el.
Am continuat să pufăi din ţigară.
— Mă duc să telefonez la poliţie, spuse fata.
— Stai, scumpo, stai puţin. Vino-ţi în fire.
— Da de ce?
— Dacă nu pun mâna pe individ până mâine dimineaţă, e sigur că vor anunţa o recompensă! Ce-ar fi să dispară pur şi simplu? Ştii cum e cu crimele astea sexuale. Poliţia începe să bată toba, iar administraţia oraşului fixează un premiu.
Roşcata mă privi cu scârbă.
— Pari un tip normal. Cum de-ai putut să faci aşa ceva unei femei? Ce plăcere poţi găsi într-un lucru ca ăsta…?
— Taci din gură, o întrerupse Lowry. Am o idee, Lam, ridică-te!
Veni spre mine, cu genunchii uşor îndoiţi şi mişcându-şi umerii.
— Nu face nicio mişcare, puişorule. Nu încerca nimic. Ridică-te şi întoarce-te cu spatele.
M-am ridicat în picioare şi m-am întors cu spatele. Lowry îmi cercetă cu grijă hainele.
— Ce părere ai, scumpo? N-a minţit! Să ştii că n-are revolver.
M-am aşezat înapoi pe scaun.
— Să nu-l laşi singur cu mine niciun moment, îl rugă fata.
Dădu din cap, supraveghindu-mă atent, cu ochi strălucitori pe deasupra unor pometi de multe ori tumefiaţi de nenumăraţi pumni de-a lungul carierei sale de pugilist.
— N-am ucis-o eu.
— Ştiu, încuviinţă Lowry şi rânji. Fata te-a sărutat şi deodată a apucat-o un impuls mai tare ca ea, şi atunci a pus mâna pe un ciorap de-al ei, şi l-a înfăşurat în jurul gâtului şi s-a sugrumat singură. Iar tu ai privit-o îngrozit, vrăjit şi neputincios în faţa ei. Ştiu prea bine, puişorule…
— Sam, te omor dacă-l laşi pe individul ăsta să se apropie de mine, se tângui din nou roşcata.
— Lasă, iubito, n-ai grijă, n-o să se apropie de tine. Dar vezi că ţi se arde

şunca.

— Găteşte-ţi singur, eu nu pot.

— Dă-i drumu' şi vezi de şuncă! Mă ocup eu de individ. Dacă nu te ocupi de mâncare, ies pe uşă afară şi vă las singuri.

Ameninţarea îşi făcu efectul. Roşcata apucă o furculiţă şi luă şunca din tigaie.

— Acum, fă bine şi ia puţină apă, puţin lapte şi făină şi pregăteşte sosul.

— Las' că mă pricep. Dumnezeu ştie de câte ori am făcut-o.

— O.K. N-am de gând să mă cert cu tine. Dar apucă-te odată de treabă!

Fata pregăti sosul. Lowry îşi linse buzele groase.

— Lam, cred c-o să-mi pice ceva de-aici!

— Mă ţii cu forţa şi când ai să mă predai ca să-ţi încasezi banii, am să le spun cum m-ai reţinut aici.

Râse dispreţuitor.

— Cuvântul tău nu mai face două parale. Vei încerca să spui la poliţie că n-ai ucis-o pe fată, dar amprentele tale. sunt pe coperta cărţii, iar urmele ei de ruj pe batista ta. Poţi să le spui ce vrei, tot n-o să te ajute la nimic. Voi face o afacere bună şi cred c-am să încasez biştarii.

— Să nu-ţi închipui c-ai să mă laşi singură cu el, eu…

— Tacă-ţi gura, scumpo! Trebuie să mă gândesc la chestii serioase. La ce ţi-au trebuit pozele alea, Lam?

— Lucram la un caz.

— Ce fel de caz?

— O afacere din alea pasionale. Crimă şi sinucidere.

— Cea de la motel? se interesă fata.

Am încuviinţat. Roşcata mă privi cu ochi mari, rotunzi.

— Fata aceea s-a dus cu tine la motel şi v-aţi înscris că soţ şi soţie? întrebă ea.

— Aşa zice poliţia.

— Ai vrut s-o aduci acolo ca s-o… Ai vrut s-o iei cu tine şi să-i pui ciorapul în jurul gâtului şi…

— Gura, scumpo! Scoate sosul şi spală tigaia, apoi pune la prăjit nişte ouă. Lam, eşti sigur că nu vrei şi tu?

Am clătinat din cap.

— O. K. Atunci, scumpo, pregăteşte numai patru ouă.

— Nu-mi mai e foame. Îmi vine rău de la stomac.

— Pune ouăle în tigaie, porunci Lowry făcând un pas ameninţător spre ea.

Fata amuţi şi se ocupă mai departe de gătit.

— Asta cere chibzuire, nu glumă, spuse Lowry visător.

— Eşti nebun, dacă vrei să faci un singur pas afară, cât timp e el aici.

— La asta mă gândesc şi eu, recunoscu el. Vreau să dau de Bob Elgin, dar nu-mi convine să te găsească aici.

Tăcu câteva clipe, apoi continuă:

— Aş putea să-ţi dau pistolul, scumpo, ca să-l ţii sub ameninţarea armei. Adică să şezi colea şi…

— Ţi-am mai zis că nu rămân singură cu el în cameră, chiar de mi-ai da toate armele din lume.

Lowry făcea eforturi vizibile de gândire.

— Ai putea să mă ajuţi, Lowry, m-am amestecat eu, şi să câştigi bani.

— Cum vine asta?

— Nu fi prost! Vrei să rămâi toată viaţa bătăuş la baruri de noapte?

— În viaţa asta mănânci ce ai şi nu ce vrei.

— Poate c-am putea să ne gândim la ceva, noi doi?

Fata puse mâncarea pe masă şi Lowry începu să înfulece.

— Ai grijă, îi spuse ea indignată. Ăsta-i şmecher. Dacă faci vreun aranjament cu el, te părăsesc cât ai zice peşte!

— Ce afacere-mi propui? mă întrebă Lowry.

— În joc e o asigurare de optzeci de mii de dolari. Societatea de asigurări vrea să restituie prima pe un an şi să scape cu atât. Aş fi tare amărât să pierd banii ăştia.

— Cred şi eu, exclamă Lowry meşterind şunca.

— Am să-i oblig să plătească. Mă ocupam de acest aspect al problemei şi m-am dus la fata aceea, dar ea tocmai se îmbrăca. Mi-a spus s-o aştept în camera de alături. Cineva mă urmărise şi cred că erai tu.

— Nu era el, interveni roşcata. Nu poţi să-i pui asta în cârcă. Am fost împreună clipă de clipă, de când ai luat maşina noastră. Am semnalizat unui automobilist, am pus benzină în maşina ta, am adus-o în oraş, am parcat-o şi ne-am întors cu taxiul.

— Cineva mai cunoştea adresa, am spus eu.

— Care adresă?

— Adresa fetei ucise.

Lowry rânji:

— Ai ticluit o poveste interesantă. Hai să vedem! Ai intrat în dormitorul fetei în timp ce ca se îmbrăca. Da?

— Aşa e.

— Şi te-a sărutat aşa cum era, dezbrăcată?

Am confirmat din cap.

— Da! Şi pe urmă deveniseşi prea timid ca să rămâi în cameră când se îmbrăca, iar ea prea ruşinoasă ca s-o facă în faţa ta şi te-a trimis în dormitorul soră-sii.

— Crede, nu crede, dar aşa a fost.

— Ce-ai zice tu, scumpo, de-o fată ca asta? o întrebă râzând pe roşcată.

— Nu mă băga în aşa ceva. Când mă gândesc la primejdiile prin care trece o fată! Zău, când te gândeşti la biata fetişcană!

— Cred că m-am răzgândit şi mi s-a făcut poftă de nişte ouă. Nu vă deranjaţi, mi le pregătesc singur.

Am dat să mă ridic de pe scaun.

— Stai jos şi nu te mişca. Dacă i s-a făcut poftă, pregăteşte tu, scumpo, două ouă.

Fata se bosumflă:

— N-am să gătesc pentr-un maniac sexual. De ce nu-l laşi să şi le pregătească singur?

— Prea i s-a făcut foame deodată, zise el privindu-mă cu viclenie. Vrea să-şi prăjească ouăle? Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă punea mâna pe o tigaie cu untură încinsă? Ar fi putut să mi-o arunce în ochi, şi-atunci ce se alegea de tine?

— Oho! făcu ea.

— Eşti cam bănuitor, am constatat.

— Bineînţeles că-s bănuitor, rânji Lowry. Am mai avut o experienţă cu tine, eşti tare şmecher.

Roşcata se ridică şi-mi prăji ouăle. Priveam cum fierb în grăsimea din tigaie. Nu mi le prepară bine. Erau arse la fund, se scurseseră prin tigaie, şi arătau ca o masă neapetisantă înotând în grăsime.

— Ia piperul de pe masă, scumpo, porunci Lowry.

— Dar vreau puţin piper.

— Lasă că te servesc eu. Ai să pui mâna pe piper şi ai să găseşti o cale ca să-ţi umpli pumnul cu el. Şi nu te atinge nici de cafea, mă opri el văzând că întind mâna spre cana fierbinte. Am să-ţi torn eu cafeaua. Nu, n-am s-o fac. Să-ţi toarne ea nişte cafea.

Lowry îşi împinse înapoi scaunul cu vreun metru.

— Să nu te mişti, Lam. Nu face pe deşteptul. Mă-ntorc imediat.

Intră în camera de alături lăsând uşa deschisă şi se întoarse imediat cu un revolver în mână.

— Asta o să te potolească, dac-oi fi vrând să-mi arunci cafea fierbinte în ochi.

Am înghiţit în silă ouăle greţoase, am luat pâine prăjită şi am băut cafeaua. Era destul de bună, dar mâncarea îmi rămânea în gât.

Lowry se uita la mine şi izbucni deodată în râs.

— Trebuie să înghiţi de fiecare dată de două ori.

— Ce-ţi veni? Încerci să critici ouăle gătite de ea? Se vede că nu mă placi, orice-aş face.

Continuă să mă supravegheze până am terminat ouăle şi am băut şi a doua ceaşcă.

— Stai pe scaunul tău. Orice s-ar întâmplă, nu te mişti. Ai înţeles?

— Îmi convine. Voiam să-ţi ajut nevasta la spălatul vaselor.

— Nevasta! spuse roşcata râzând.

— OK., scumpo. Las-o baltă.

— Lowry, de ce crezi c-am venit atât de dimineaţă la tine.

— Să mă ia dracu dacă ştiu.

— M-am înţeles cu Elgin. În joc sunt optzeci de mii de dolari. Nu luăm decât o parte, dar nu e mică. Cred că Elgin e pe drum… doar dacă nu cumva are de gând să te ducă. E-n stare, ce zici?

Lowry mă privi cu o bănuială rece.

— Cum adică să mă ducă?

— Te-am întrebat doar aşa, într-o doară.

— De unde naiba să ştiu ce are de gând?

Tăcusem. Roşcata turnă apă într-un lighean. Îi urmăream amândoi mişcările suple în timp ce scotea vasele din apa cu detergent, le clătea şi le aşeza la scurs.

M-am uitat la ceas.

— Ciudat că Elgin nu ţi-a dat nicio veste. Credeam că-l găsesc aici.

— A zis el că vine la mine?

— I-am servit toată povestea şi i-am spus că s-ar putea să avem nevoie de cineva care să se ocupe de un anumit aspect, dacă treaba s-ar încurca. Mi-a dat atunci numele tău şi adresa. I-am spus că mi-ai aţinut o dată calea, dar el a râs şi mi-a zis că „oamenii pe care vrei să-i întâlneşti nu sunt întotdeauna de acord să te întâlnească”, sau aşa ceva, nu-mi mai amintesc prea bine. L-am anunţat că vin la tine şi eram convins că-l voi găsi aici sau că-ţi va da de veste.

Tăcerea se aşternu din nou.

— Nu cumva crezi că ne duce de nas pe amândoi?

— Drace, dar eu nu-s asociat cu el, nu-s decât bătăuşul lui.

— Era vorba c-ai să fii părtaş.

— Ce sumă e-n joc?

— Optzeci de mii.

— Adică… cum?

— Citeşte ziarul de ieri şi gândeşte-te singur. Dover Fulton a fost găsit mort. Dacă s-a sinucis, asigurările nu plătesc pentru că poliţele n-au vechimea de un an. Nu restituie decât suma depusă pentru primul an. Dacă însă nu s-a sinucis, asigurările trebuie să plătească dublu. Pe poliţă e trecută suma de patruzeci de mii, dublată face optzeci.

— Optzeci de miare! exclamă Lowry, lingându-şi buzele.

— Partea noastră s-ar ridica la vreo douăzeci de mii. Tu ai primi destul ca să-ţi deschizi un local şi să-i cumperi fetei nişte boarfe ca lumea. Dac-ar avea ce-i trebuie, ar putea să facă film.

— Crezi c-aş putea? se interesă roşcata.

Lowry se înfurie.

— Despre asta să discuţi cu mine, Lam. Nu dispune tu de banii mei. Ştiu s-o fac şi singur.

Roşcata interveni, supărată:

— Îmi închipui că m-ai lăsa pe dinafară dacă…

— Destul! porunci el, vreau să mă gândesc.

Se făcu linişte. Doar tic-tac-ul deşteptătorului ieftin de metal se mai auzea în cameră.

Roşcata termină cu vasele şi puse în cui prosopul. Am întins ceaşca şi fata mi-o umplu cu cafeaua groasă de pe fundul cănii.

— Încălzeşte-i cafeaua, scumpo!

— Nu-i nimic, îmi place şi rece, l-am asigurat eu. Ţineam ceaşca deasupra mesei. Deodată Lowry luă o hotărâre.

— Trebuie să-l sun pe Bob Elgin.

— N-ai să mă laşi singură cu el!

— Uite ce-i, fetiţo, îţi las arma. Tu stai în faţa lui de partea cealaltă. Dacă face o mişcare, trage. Ai tot dreptul. E un criminal căutat de poliţie care încearcă să spele putina. Dacă intervine ceva şi trebuie să tragi, să nu uiţi că eu tocmai plecasem să telefonez la poliţie.

— Nu vreau să rămân singură eu el!

— N-ai altă ieşire. Trebuie să telefonez.

— Lasă-mă pe mine.

Râse cu poftă.

— Ştii bine ce-ar zice Bob dac-ar şti că eşti cu mine.

— Şi ce-ai să faci dacă vine încoace?

— Ai s-o ştergi pe din dos.

— Mai bine mă car acum.

— Aşteaptă să telefonez. Trebuie să-l păzeşti pe tipul ăsta.

— Ţi-am spus că nu vreau să rămân singură cu el!

— Fii cuminte, scumpo. Uite, stai aici lângă uşa ce dă-n coridor. Dacă face o mişcare, tragi. Şi apoi, eu n-am să fiu departe. Nu merg decât până-n capătul coridorului. Aud dacă tragi! Aud chiar dacă strigi şi vin într-o secundă. Dacă tragi, trage bine. Lichidează-l!

— Mi-ar place să-l lichidez. Când mă gândesc la fetişcana aceea cu corp frumos şi… mi-e greaţă, îţi spun drept.

M-am întors spre Lowry:

— S-ar putea ca Bob să nu fi vrut să te păcălească, dar eu totuşi cred că asta e.

— S-ar putea, răspunse Lowry.

— Mi-am făcut socoteala că Bob Elgin ştia destule atunci la motel ca să fie lămurit şi cu asigurarea. Ştia şi cine ieşise şi…

— Stai puţin, mă întrerupse Lowry. Nu cumva îl judeci greşit pe Bob? Ţine un local onorabil. Nu permite gangsterilor să se aciuieze acolo. S-ar putea ca din când în când, câte o muieruşcă să facă vreo combinaţie, dar atât.

— Nu ştiu, dar părea bine informat şi mi-a propus să lucrăm împreună. Poate că i-am dezvăluit mai mult decât era cazul.

— Ia pistolul, iubito. Mă duc să-i telefonez lui Elgin.
— N-ai ce să-i spui, îl întrerupse fata, până acum n-am auzit decât vorbe şi iar vorbe.
Am văzut că afirmaţia fetei făcuse impresie asupra lui. Se instală din nou pe scaun.
— Da, cred că individul e un mare mincinos.
— Dar ce-ai fi vrut să-ţi spun ca să mă crezi? Ţi-am spus-o destul de clar.
— Şi ce vrei să mai îndrugi? De ce nu treci la miezul chestiunii?
— Bine, am s-o fac. Tom Durham şi Bob Elgin sunt părtaşi la o escrocherie. Nu ştiu ce rol joacă fiecare din ei şi nici nu mă interesează. Nu-mi dau seama ce făcea Durham în încurcătura aceea care s-a terminat cu aşa-numita sinucidere din dragoste de sâmbătă seara. Dar ştiu că sunt amândoi amestecaţi în afacerea asta. Am o şansă să scap basma curată şi să-mi iau partea mea din cei optzeci de mii. Bob Elgin era interesat şi mi-a spus să vin aici. La naiba, s-ar putea să ne tragă pe sfoară pe toţi. Nu-mi place să stau închis aici şi să mă ard.
— Ai să stai închis multă vreme prin diferite locuri, spuse Lowry.
— N-am să stau, dacă mă descurc. O să pun mâna pe o parte din cele optzeci de mii şi o să mă dezvinovăţesc de omorul Lucillei Hollister.
— Vrei să te credem că n-ai comis tu crima?
— Bineînţeles că n-am comis-o eu.
— Uite ce, am să-l sun pe Bob şi basta! Ţine arma, scumpo.
Lowry îi întinse revolverul, iar roşcata se postă între mine şi uşă.
— Las uşa deschisă, zise Lowry examinând camera.
Apoi îi făcu semn fetei şi ieşi pe coridor.
Roşcata se instală la locul indicat, cu pistolul îndreptat spre mine. Uşa rămăsese întredeschisă. Strângea arma cu atâta putere, încât pielea de pe articulaţiile mâinii era întinsă şi albă.
— Nu te mişca. Cred că într-adevăr mi-ar place să apăs pe trăgaci, bestie murdară ce eşti. Şi păreai atât de cumsecade!
— Ţi-am mai explicat că n-am niciun amestec. În orice caz, nu e vorba de o crimă sexuală!
— Ai avut urme de ruj pe batistă!
— Mă sărutase.
— Ce căutai în dormitorul ei?
— Stăteam de vorbă.
— Dar nu era îmbrăcată.
— Mă poftise înăuntru.
— Pare verosimil.
Am întins mâna spre ceaşca de cafea, am făcut o mişcare greşită şi am răsturnat cafeaua peste faţa de masă.
Reacţia instinctivă fu mai tare decât frica. Roşcata sări de pe scaun ca arsă.

— Neghiobule, neîndemânaticule! Pune ceva dedesubt ca să n-ajungă la lemn.

Am scos batista din buzunar şi am încercat fără succes să şterg faţa de masă.

— Nu, nu, strigă ea, dedesubt! Repede! Să n-ajungă la lemn.

Fata traversă în fugă camera şi, în clipa când ajunse de partea cealaltă a mesei, am răsturnat totul peste ea. M-am întins repede peste masa întoarsă, am apucat-o de mână pe roşcată şi i-am smuls revolverul.

— Niciun cuvânt! Ieşi pe din dos, repede! Devenise atât de palidă, încât pudra desena pe obraji pete colorate.

— Coboară prin dos, am grăbit-o eu, adăugând cu răutate: Sau preferi un ciorap în jurul gâtului, care să te sufoce? Cred c-ai arăta frumos gâfâind înaintea morţii şi…

Asta era prea mult. Fata deschise gura gata să urle. I-am astupat gura cu mâna.

— Dacă scoţi un sunet, îţi pun ciorapul pe după gât. Hai, prin dos!

Tremura puternic. Am luat mâna de pe gura ei şi-am bătut-o amical pe umăr:

— Haide, scumpo. N-am inimă să te chinuiesc. Scoate-mă pe din dos. N-am niciun amestec cu crima aia.

— Nu. Nu mă sugruma. Am să… fac orice… Orice vrei, eu…

— Nu fi proastă. N-am sugrumat niciodată pe nimeni, dar vreau să ies repede şi te iau cu mine ca să nu fugi pe coridor după Sam. Hai!

Mă conduse pe o uşă care ducea la o verandă acoperită. Coborârăm împreună câteva trepte. Paşii noştri răsunau pe scara de lemn.

— Acum poţi să te întorci, i-am spus la jumătatea, drumului. Regret c-a trebuit să procedez aşa, dar altfel n-aveam cum să ies. Nu mi-am închipuit c-o să se transmită tocmai atunci ştirile la radio.

— Şi n-ai să… mă iei cu tine… ca să-mi faci… ca să mă sugrumi?

Am râs liniştitor.

— Lasă asta! Ia arma!

Am descărcat revolverul şi i-am întins atât arma cât şi gloanţele.

— Nu trage, că n-ai gloanţe. Până le pui înapoi s-ar putea să te răzgândeşti. N-ai niciun interes să atragi atenţia ca să-ţi apară numele în gazetă. S-ar putea ca lui Bob Elgin să nu-i convină c-ai fost pe-aici. Salut, scumpo!

Fata avu un moment de ezitare, apoi buzele-i schiţară, un fel de zâmbet.

— Salut, cred că eşti… tare isteţ şi, la urma urmei, băiat de treabă.

Am coborât fugind restul treptelor. Când am aruncat o privire în urmă, roşcata ţinea revolverul în mână, nefăcând însă niciun efort ca să-l încarce.

CAPITOLUL 14.

BERTHA INTRĂ ÎN ACŢIUNE

O jumătate de oră după ce scăpasem de la Lowry, cântam o melodie la soneria Clairei Bushnell. Mă lăsă să intru.

— Iată-mă.

— Văd. Ce să zic, intri şi ieşi tot timpul!

— Îhî. Ai citit ultimele ziare?

Clătină din cap.

— Ai stat de vorbă cu cineva?

— Nu. Îmi făceam unghiile.

— OK., Claire. Lucrez pentru dumneata, iar dumneata mă ascunzi.

— Ce tot spui?

— Mă caută cineva. Nu vreau să văd pe nimeni. Am să stau aici.

— Cât timp?

— În orice caz până diseară, poate şi la noapte.

— Dumnezeule, văd că te-ai mutat de-a binelea!

— Nu-i aşa?

— Nu poţi să rămâi la noapte.

— Şi de ce nu?

— Mai sunt locatari. O să pară nu ştiu cum.

— N-o să pară nimic dacă nu mă vede nimeni.

Nu mai ştiu ce să răspundă. Se duse până la fereastră, privi o clipă afară şi se întoarse iar spre mine.

— Donald, ştiu tot.

— Ce anume?

— Am auzit ştirile.

Am făcut o mişcare ca să mă plasez între ca şi uşă.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Se îndreptă spre mine, privindu-mă drept în ochi.

— N-ai făcut-o dumneata.
— Mulţumesc.
— De ce vrei să te ascunzi, Donald?
— Trebuie să lămuresc lucrurile înainte ca poliţia să pună mâna pe mine. Dacă mă găsesc acum, mă bagă în închisoare fără să pot ieşi pe cauţiune. Iar din celulă nu pot să acţionez.
— Şi ce faci dacă nu pun mâna pe dumneata?
— S-ar putea să fiu în stare să descurc situaţia.
— Nu poţi descurca nimic dacă rămâi aici.
— Aş putea să încerc şi, dacă am norocul să descopăr unele lucruri, aş putea să mă mişc. Din celulă ar fi imposibil.
— Şi de unde ştiu că n-am să mă trezesc cu un ciorap în jurul gâtului?
— N-ai nicio grijă.
Se apropie şi mai mult şi-mi puse mâinile pe umeri.
— Donald, uită-te la mine.
Am privit-o în ochi.
— Spune-mi ce s-a întâmplat cu… cu fata aceea.
— Am cercetat mai întâi casa ei pe dinafară. Pe ea am găsit-o în dormitorul din fund. Jaluzelele nu fuseseră lăsate, iar uşile erau deschise. Era o noapte caldă. Fata se îmbrăca. Când m-a zărit, am intrat. Cred că era cam speriată.
— De dumneata.
— Nu, se băgase într-o combinaţie şi era înspăimântată. Ştia ceva şi nu voia să aflu eu.
— Şi ce-a mai făcut?
— A încercat să facă pe vampa. Mai ştii, poate că era sinceră. Mi-a spus apoi să merg în camera de alături şi s-o aştept. Ceea ce am şi făcut. Şi camera aceea s-a dovedit a fi dormitorul soră-sii.
— De ce n-ai aşteptat poliţia?
— Fiindcă m-ar fi dus direct la zdup şi nu mi-ar fi rămas nicio posibilitate să lămuresc lucrurile.
— Poliţia nu le-ar fi putut lămuri?
— Nu cred.
— Înţelegi că fuga te pune într-o situaţie fără ieşire?
— Oricum n-am nicio ieşire. Ori lămuresc toată afacerea, ori voi fi condamnat la moarte ca asasin. Mai mult decât atât, îmi vor atârna de gât toate crimele nerezolvate din ultimii cinci ani. Vor încerca să soluţioneze toate cazurile rămase în suspensie făcând din mine un monstru.
— Şi crezi că poţi lămuri ceva dacă ţi se dă o şansă?
— Se poate miza pe asta. Dacă mi se oferă o şansă, pun mâna pe ea. Şi de fapt e singura.
— Totuşi, cum poţi să descurci povestea asta?

Am luat un scaun şi m-am aşezat. După o ezitare, Claire se aşeză în faţa mea.

— Îmi placi. Am să-ţi ofer această şansă. Adică aşa cred, dar e cazul să-mi spui totul. Vreau fapte.

— Totul a început cu Tom Durham. Ai cerut informaţii despre el. Ai venit la agenţie cu o poveste frumoasă. Dar povestea nu era adevărată. Ai vrut să-l filăm, deoarece Minerva Carlton era interesată să obţină informaţii.

— Ţi-am spus-o chiar eu.

— De unde ştia Minerva că Durham o vizitează pe mătuşa dumitale?

— Nu-mi dau seama.

— Eu personal nu cred că Tom Durham intenţiona s-o ia de nevastă pe mătuşa dumitale.

— Ar fi fost smintit s-o facă.

— Şi nici nu cred că voia să-i vândă acţiuni.

— Totuşi voia ceva.

— Desigur. Cred că Durham e un şantagist şi cred c-o şantajează pe mătuşa dumitale. Pune-ţi capul la contribuţie şi gândeşte-te cu ce-ar putea s-o şantajeze.

— S-o şantajeze? Pe tanti Amelia?

— Da.

A clătinat din cap.

— Nu s-ar putea.

— Atunci individul încerca doar.

— Ar fi chemat poliţia.

— N-aş crede. Totul pare să indice că ştia ceva, sau credea că ştie.

— Habar n-am ce-ar fi putut să fie.

— Nu e deloc vulnerabilă?

— Nu văd de ce ar fi. Nu răspunde faţă de nimeni pentru acţiunile ei.

— Dar în trecut?

— Nu văd nimic.

— Cumva soţul defunct?

— Nu, amintirea lui nu înseamnă nimic.

— A moştenit ceva bani de la ultimul soţ?

— La drept vorbind, nu ştiu. Ţinea întotdeauna secretă situaţia ei materială. Cred că au fost nişte bani, dar nu cunosc câţi. Se pare că e vorba mai ales de o asigurare.

— Cum a murit unchiul?

— Brusc, în urma unei intoxicaţii alimentare, pare-mi-se.

— Asta *ar putea* să fie, ceva.

— Donald, ce spui?

— Gândesc cu glas tare. Explorez toate posibilităţile. Când a murit?

— Acum trei sau patru ani.

— Cred că cineva o şantajează pe mătuşa Amelia. De când o are pe femeia

aceea?

— Pe Susie?

— Da.

— De ani de zile.

— O avea şi când trăia unchiul dumitale?

— Da, desigur.

— Susie ţinea la el?

— Susie a fost întotdeauna extrem de devotată faţă de tanti Amelia. E o legătură ciudată între ele.

— Dar mariajul mătuşii n-a fost prea reuşit, nu?

— Nu pot afirma nimic. Nu ne vedeam prea des. Mă scotea din sărite şi… ei, cam aşa stăteau lucrurile. Ştiu însă că toată viaţa a dorit să fie liberă. Era în căutarea unui amor romantic.

M-am ridicat, am aruncat o privire afară pe geam, mi-am aprins o ţigară şi timp de câteva minute am măsurat camera în lung şi-n lat.

— De ce socoteşti că mătuşă-mea e victima unui şantaj? mă întrebă Claire.

— Deoarece cred că Tom Durham e un şantagist.

— Nu ştiu cum am putea afla asta. Desigur… dacă stau să mă gândesc, moartea unchiului a fost cam ciudată. S-a întâmplat brusc, iar tanti Amelia nu a arătat niciun simptom de intoxicaţie. Îmi amintesc că mi-a spus ceva, că i-ar fi fost cam rău şi ei. La drept vorbind, nu am dat prea multă atenţie.

— Minerva Carlton era şantajată. Cineva făcea presiuni asupra ei şi bănuiesc că acel cineva era Tom Durham. Cred că Minerva aflase că Tom avea intenţii asemănătoare şi faţa de mătuşa Amelia şi dorea să ştie cât mai mult despre el. Faptul că încerca să stoarcă bani şi de la mătuşa dumitale i-a permis Minervei să se adreseze prin dumneata unei agenţii de detectivi particulari.

— Ce te face să crezi că Minerva era şantajată?

— Totul o indică. Eu…

Mă întrerupse soneria de la uşă.

— Lasă să sune. Încearcă să nu deschizi.

Persoana de jos continua să sune cu insistenţă.

— Bine, află cine e. Dacă e poliţia, va trebui să-i laşi înăuntru. Eşti în stare să spui o minciună despre prezenţa mea aici?

— Pot să mint să-ngheţe apele, mă linişti Claire.

Luă mucurile mele din scrumieră şi le murdări cu puţin ruj.

— Probabil c-ai mai căzut în cursa asta.

— Care cursă?

— Cu mucuri de ţigară fără urme de ruj pe ele.

— E frumos din partea dumitale? se bosumflă ea.

— Nu, desigur.

Se îndreptă fluierând spre tubul acustic.

— Cine e?
Prin tub răsună puternic vocea Berthei:
— Bertha Cool, şi trebuie să te văd imediat!
Claire mă privi întrebător.
— Stai puţin. Spune-i că… Ba nu, e-n regulă. Să vină sus.
Claire apăsă pe butonul electric ce deschidea uşa de jos.
— Şi ce-ai de gând să faci acum? Vrei să te ascunzi?
— Da, în dulapul cu patul pliant. Spune-i că nu m-ai văzut.
— O.K.
M-am îndreptat spre uşa dulapului care adăpostea patul pliant, am deschis-o şi m-am înghesuit înăuntru. Claire închise uşa şi am auzit zgomotul zăvorului.
Câteva clipe mai târziu îmi răsună în urechi vocea Berthei:
— Salut, domnişoară Bushnell!
— Bună ziua, doamnă. Ce vânt vă aduce?
— Poate că-ţi aminteşti că lucrăm pentru dumneata?
— Bineînţeles. Intraţi şi luaţi loc.
Podeaua scârţâi sub kilogramele Berthei, iar scaunul gemu când se aşeză pe el.
— Cecul dumitale, drăguţo, n-are acoperire.
— Ce vreţi să spuneţi?
— Cecul ăla de două sute de dolari pe care ni l-ai dat nu e bun. Să-l ia naiba pe Donald, i-am spus doar sa te anunţe. Credeam că-l găsesc aici.
— Dar… dar… cecul trebuia să fie valabil. Aveam bani la bancă.
— Banca e de altă părere. Mi s-a spus că cecul depus la ei fusese emis de o bancă din altă localitate. Când au constatat că nu e în regulă, te-au debitat în cont.
— Ce mai e şi asta? Cecul de care vorbiţi era tot aşa de bun ca şi aurul.
— Al cui era?
— Îmi pare rău, doamnă Cool, dar nu pot să vă spun. Am să vă însoţesc însă cu plăcere la bancă.
Nu puteam să văd expresia de pe faţa fetei, dar tonul vocii era perfect. Se dovedea a fi o actriţă bună. Gândindu-mă la îndemânarea cu care mânjise mucurile cu ruj, am început să cred că simpatica noastră clientă avea oarecare experienţă în arta înşelăciunii.
— Vrem ca cecul ăsta să devină valabil, zise Bertha.
— Dar, doamnă Cool, cecul este valabil.
— Banca zice că nu e.
— Bine, am să discut cu banca.
— Nu dau doi bani cu cine sau ce ai să discuţi, interveni Bertha cu vehemenţă, dar să ştii că nu plec de-aici până nu-mi dai ceva care să compenseze cele două sute de dolari cu care a fost debitat contul nostru la bancă, fiindcă am

fost de bună-credinţă când am primit cecul dumitale.

— Bine, sigur că eu… dacă persoana care mi-a dat cecul… asta… m-ar pune într-o situaţie cam dificilă.

— O să fie şi mai dificilă dacă nu achiţi, afirmă grav Bertha.

— Îmi pare rău, doamnă Cool, dar n-am alţi bani.

— N-ai pe naiba!

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu fi copil, drăguţo. Du-te la prietenul dumitale şi…

— N-am niciun prieten.

— Atunci ia-ţi unul.

— Eu, eu… să vedeţi… eu…

— Nu cumva l-ai văzut azi pe Donald Lam?

— Nu.

— Dumnezeule, ce încurcătură! Poliţia difuzează în toată ţara c-ar fi comis o crimă de maniac sexual. Nenorocitul!

— Crimă de maniac sexual! exclamă Claire.

— Da, da. Fata aceea care-a fost sugrumată cu propriul ei ciorap, întinsă pe jumătate goală în dormitor.

— Se poate? Domnul Lam părea… Vai! nu mi-aş fi putut închipui aşa ceva despre el.

— Nu ştiu ce să cred, zise Bertha gânditoare. Am ţinut întotdeauna la el, dar ceva nu era în regulă. Femeile i se aruncă de gât, dar el nu reacţionează. Dacă stau să mă gândesc… dacă-mi amintesc de toate, încep să am îndoieli.

— Vai, doamnă Cool! Cum puteţi vorbi astfel despre asociatul dumneavoastră?

— Dracu ştie, vorbesc şi eu.

— N-aţi lucrat împreună la nenumărate cazuri?

— Ba da!

— Şi nu v-a frapat nimic în felul lui de a fi?

— Tranca-fleanca, replică Bertha. Eram asociaţi de afaceri, nu mă culcam cu el.

— Nu m-am referit la aşa ceva.

— Am vrut să te previn, fiindcă ştiam c-ai să ajungi acolo. Prin urmare, nu l-ai văzut?

— Nu… Aţi fost la agenţie?

— Am fost şi am plecat şi iar am fost. Trebuia să mă duc la San Robles cu o treabă. Radioul era deschis în maşină şi-am auzit ştirile cu privire la Donald. M-am întors la birou, unde toţi erau la curent. Fetele deveniseră isterice.

— Care fete?

— Secretarele. Elsie Brand, secretara particulară a lui Donald, părea înnebunită. Era albă ca varul şi spumega afirmând că ar face orice ca să-i

dovedească nevinovăţia. Zicea că o să cumpere o duzină de ciorapi şi că o să rămână cu el pe-ntuneric.

Claire Bushnell profită de ocazie ca să se răzbune pe mine:

— Da, desigur, e cam ciudat, făcu ea gânditoare. Am stat de vorbă ieri cu domnul Lam. A venit aici şi m-a găsit cam neîmbrăcată.

În momentul acesta soneria sună prelung, cu insistenţă. Claire întrebă în tubul acustic:

— Cine e?

Urmară câteva lungi clipe de tăcere.

— Dar cine e? întrebă Bertha. Dumnezeule, de ce eşti aşa de palidă?

— Cineva cu numele de Sellers, sergentul Sellers de la poliţie.

— E Frank, explică Bertha. Băiat de treabă. De la Brigada Criminală. Ce-o fi căutând aici?

Încremenisem. Puţin mai târziu, pumnul autoritar al sergentului bătu în uşă. Claire deschise.

— Dumneata eşti Claire Bushnell?

— Da.

— Salut, Frank.

— Să trăieşti, Bertha! exclamă Sellers. Îmi pare rău, Bertha, dar aşa e jocul.

— Nu te mai scuza. Dacă cele anunţate la radio sunt adevărate, nenorocitul a intrat mesa. Cred că ăsta a fost baiul cu el. Unul din creierele alea supradezvoltate. Întotdeauna s-a ţinut cam deoparte.

— N-a avut niciodată relaţii normale cu femeile? o întrebă Sellers.

— De unde să ştiu eu? se răsti Bertha. Femeile cădeau ca muştele în jurul lui… Uită-te la secretara lui. E nebună după el, iar Donald se poartă cu ea de parcă i-ar fi o soră mai mică. De câte ori intră în cameră, ochii fetei se aprind ca nişte faruri de automobil şi-l urmăresc tot timpul. Donald însă nu observă nimic. S-a purtat întotdeauna frumos cu ea şi a ajutat-o cât a putut. A căutat să-i mărească salariul şi să-i uşureze munca.

— Astea-s simptome tipice, declară sentenţios Sellers, cu aerul unui psihanalist amator. Trebuia să-mi fi dat seama de mult.

— Pot să vă întreb despre cine vorbiţi?

— Despre Donald Lam, asociatul ei. E un criminal, un maniac sexual. Ce ştii dumneata despre el?

— Păi, am avut prilejul să-l cunosc.

— Nu mai umbla cu fofârlica. Unde e?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Ştii prea bine ce vreau să spun. L-ai ascuns aici.

— Dar, cum vă permiteţi! exclamă Claire indignată.

— Eh, făcu Sellers. Am ştiut că Donald e prea deştept ca să apară la agenţie după buletinul ăla de ştiri. S-a dus undeva unde-şi închipuie că nu-l va căuta

nimeni şi de unde să-i telefoneze Berthei. Eu n-am făcut altceva decât s-o filez pe Bertha. Am urmărit-o până aici. Eram sigur că vine să se întâlnească cu Lam. Ori e aici, ori o să vină mai târziu ca să se întâlnească cu Bertha.

— Eşti nebun, Frank. N-am vorbit cu nenorocitul ăsta şi habar n-am unde se ascunde.

— Pe mine nu mă duci, Bertha. Poate că-l crezi criminal, poate că nu, dar sunteţi asociaţi şi sunt convins că nu vrei să fie închis până ce nu scoţi de la el tot ce ştie despre cazul respectiv, ca să poţi să preiei tu frânele şi să storci ceva parale.

— N-ar fi fost o idee rea şi, dacă ştiam unde să-l găsesc, fii sigur că o făceam. Aici am venit pentru că această domnişoară ne-a dat un cec de două sute de dolari, care s-a dovedit a fi fără acoperire.

— Bine, bine, dar mai întâi să-l caut.

— Caută-l. Dar pun rămăşag că nu-l găseşti, pentru că nu-i aici!

— Pe cât? întrebă Sellers.

— Cincizeci de dolari, anunţă repede Bertha. De acord?

Simţeam că suma îl tulburase pe sergent.

— Nu pariez, spuse ei după un moment de ezitare. Nu pariez, dar am să cercetez casa.

— N-aveţi dreptul să faceţi percheziţie, îl apostrofă Claire.

— Ho! Ho! făcu Sellers. Asta-i culmea!

— Nu puteţi. N-aveţi mandat de percheziţie şi nu puteţi să daţi buzna aici. De unde ştiu că sunteţi de la poliţie?

— Bertha mă cunoaşte. Şi de ce nu vrei, domnişoară, să-ţi percheziţionez apartamentul?

— Fiindcă-i locuinţa mea. Nu-mi convine ca poliţia să dea buzna şi să-mi umble prin lucruri ori de câte ori i se năzare.

— Mai pui rămăşag? o întrebă Sellers pe Bertha.

Urmă o pauză lungă, apoi Bertha spuse cu îndoială în glas:

— Pe zece dolari.

— Douăzeci şi cinci nu-i bine?

— Nu, zece, spuse Bertha, mai mult nu dau.

— Ai redus deci cu patruzeci de dolari.

— Ai schimbat tonul.

— Bine, făcu Sellers, atunci pe zece dolari. Dă-te la o parte, domnişoară. Ce-i după uşa asta?

Auzeam cum ea încerca să i se împotrivească şi râsul lui Sellers.

— Afurisitule, gâfâi Claire. N-ai dreptul să…

— La o parte, domnişoară, dă-te la o parte.

Zăvorul fu împins, uşa se deschise şi patul montat în perete mă împinse într-o parte.

— Ce să vezi, ce să vezi, spuse Sellers. Jucăria a ieşit din cutie. Hai afară, Lam.

Am păşit în cameră. Bertha sări în sus ca arsă, scăpărând scântei.

— Ticălosule, blestematule! urlă ea. M-ai făcut să pierd zece dolari!

Frank Sellers îşi dădu rapid pe spate şi izbucni într-un hohot de râs.

— Asta-i bună, bună de tot!

— Ingratule, tu… încercă să mai spună ceva Bertha, dar vocea i se sugrumă de emoţie.

Claire mă privea neputincioasă.

— Nu face nimic, Claire. Îmi pare rău. Am urcat scările şi am găsit uşa deschisă. Ieşiseşi probabil să dai un telefon. Am intrat înăuntru şi te-am aşteptat să te întorci. Atunci soneria a început să zbârnâie. Nu ştiam cine poate să fie, aşa că m-am furişat înăuntru şi-am tras uşa după mine.

— Cred c-ai venit aici cu puţin înainte de Bertha, zise Sellers.

— Exact.

Sellers nu mai râdea. Se ridică de pe canapea şi înainta spre uşă.

— Ia să-mi arăţi cum ai tras după tine zăvorul.

Ştiam că o încurcasem. Pe dinăuntru uşa n-avea clanţă. Sellers rânji.

— Frumos, n-am ce zice. Întinde mâinile, Donald.

— Aşteaptă puţin, Frank. Vreau să-ţi spun…

— Întinde mâinile, spuse el cu autoritate brutală în glas.

Cunoşteam tonul. Cunoşteam şi licărirea din ochi. Am întins mâinile şi Sellers îmi puse cătuşele, apoi mă percheziţiona să vadă dacă n-am armă.

— Şi acum, stai jos. Dacă ai ceva de spus, grăbeşte-te. Eşti arestat şi acuzat de asasinarea Lucillei Hollister. Orice spui va fi folosit împotriva ta. Şi acum, dacă-ţi place, vorbeşte cât vrei.

— N-am ucis-o eu.

— Da, da, înţeleg. Ai venit la ea, ai găsit-o moartă, ţi-ai mânjit buzele cu rujul ei, apoi te-ai dus în dormitorul soră-sii ca s-o aştepţi. N-aş fi crezut aşa ceva despre tine, Donald. Am ştiut întotdeauna că eşti un individ ciudat, dar nu în felul ăsta.

— Sellers, hai s-o luăm de la început.

— Prostii! exclamă el.

Dar îndată adăugă:

— Dă-i drumu'! Vorbeşte.

— Nu mă asculţi decât în speranţa că voi spune ceva care să mă acuze. Fii om! Goleşte-ţi mintea de idei preconcepute. Uită că eşti poliţist şi vezi despre ce e vorba.

— Poftim! Tu dai petrecerea. Dă-i drumu' şi serveşte gustările.

— Să analizăm întâmplările. Lucille Hollister o iubea mult pe soră-sa cea mică Rosalind, care era îndrăgostită de Stanwick Carlton. Nevasta acestuia se

cam ţinea de prostii, sau cel puţin aşa credea Lucille. Şi s-a gândit să le strice căsătoria.

— Cine ţi-a spus?

— Lucille.

— Când?

— Cu puţin timp înainte de a muri.

Ochii lui Sellers se aprinseră, ca la un vânător care descoperă o urmă proaspătă.

— Prin urmare, recunoşti că ai fost la ea în dormitor cu puţin înainte de a muri?

L-am privit drept în ochi.

— Da.

— De ce ai ucis-o, Donald? A fost o crimă sexuală?

— Nu fi prost. În primul rând n-am ucis-o eu, şi în al doilea rând n-a fost o crimă sexuală. A fost ucisă ca să nu vorbească.

— Despre ce?

— Tocmai încercam să-ţi explic că asta vreau să descopăr.

— Continuă, zise el.

Şi apoi se întoarse spre Claire:

— Ai auzit? Recunoaşte c-a fost cu ea înainte de a muri.

Fata încuviinţă din cap. Era palidă şi încordată.

— Deci, asta e ceea ce credea Lucille şi de aceea o urmărea pe Minerva Carlton. Dar de data asta Minerva nu se ţinea de aventuri.

— Deci, interveni Sellers cu ironie, s-a dus la motel împreună cu Dover Fulton ca s-o înveţe să joace ţurca… şi şi-a scos bluza ca să nu-şi şifoneze mânecile.

— Minerva Carlton s-a băgat într-o încurcătură serioasă. A venit aici, la Claire Bushnell, şi i-a dat un cec de cinci sute de dolari şi nişte instrucţiuni. Claire trebuia să apeleze la Bertha Cool ca să se informeze despre un bărbat care o vizita pe mătuşa ei.

Sellers o privi întrebător pe Claire. Ea dădu din cap. Acum sergentul părea interesat.

— Continuă, Lam. Mai departe!

— M-am apucat de treabă. L-am urmărit pe individ până la hotelul Westchester Arms unde locuia. Era înscris sub numele de Tom Durham. De ce-ţi închipui că Minerva voia să-l filăm?

— Dracu' ştie. Nu-s cititor în stele.

— Când Lucille Hollister a venit cu mine la motel, şi-a deschis poşeta şi a scos un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri. Atât ţigările cât şi chibriturile au rămas pe masă. Cele din urmă purtau pe ele reclama barului Cabanita.

— Ei şi? întrebă Sellers.

— Când şi-a scos ţigările, pesemne că a uitat că ascunsese în pachet o bucăţică de hârtie. Fusese ruptă dintr-un meniu al aceluiaşi bar Cabanita şi pe ea era scris numele motelului Kozy Dell.

— Ăsta-i locul unde te-a dus Lucille Hollister?

— Exact.

— Locul unde s-au sinucis Dover Fulton şi Minerva Carlton?

— Locul unde au fost ucişi, l-am corectat eu.

— Văd că le cam înfloreşti. Vrei să spui c-au fost omorâţi cu uşa închisă pe dinăuntru?

— Exact.

— Dă-i drumu'! Poate că te avem la mână cu încă două crime, în cazul când n-ai să fii condamnat pentru prima.

— E adevărat că uşa era încuiată pe dinăuntru, dar cine ştie *când* a fost încuiată?

— Nu înţeleg.

— Au fost trase mai multe focuri.

— Aşa-i. Unul în valiză, unul în Dover Fulton şi unul în Minerva Carlton.

— Au fost trase patru.

— Patru! protestă Sellers. Nu ţi-e bine? Trei.

— Ba patru.

— Vrei acum să ne certăm pe chestia asta?

— Câte gloanţe au fost trase din revolverul lui Dover Fulton?

— Trei.

— Dar în butoiaş au mai rămas doar două cartuşe.

— Pentru că obişnuia să poarte arma cu un locaş gol Multe persoane procedează la fel, pentru că e mai puţin primejdios.

— Vasăzică, în revolverul lui Fulton era un locaş gol, trei gloanţe trase şi două cartuşe pline.

— Exact.

— Au fost trase patru gloanţe.

Sellers mă privi cu o umbră de respect.

— Desigur, Lam, *s-ar putea* să ai dreptate. Ce ştii despre asta?

— Caut să adun doi şi cu doi.

— Şi să-ţi dea patru, spuse Sellers rânjind, încântat de gluma făcută.

— Da, şi să-mi dea patru. Dacă Dover Fulton s-ar fi hotărât să se omoare împreună cu iubita lui, cum de a nimerit valiza?

— Ar fi putut să tragă în fată şi să n-o nimerească din primul foc.

— Să greşească atât de mult? Doar valiza era pe podea.

— Ei, drăcia dracului, poate că ea tocmai se aplecase asupra valizei ca să pună ceva înăuntru şi el s-a hotărât s-o ia prin surprindere.

— Să zicem! E în genunchi în faţa valizei, gata s-o deschidă. Dover Fulton

ocheşte în ceafă, ca s-o ia prin surprindere.

— Mda, lucrurile *s-ar fi putut* întâmpla precum spui.

— Bine, să luăm în consideraţie elementul surpriză. Ce-ar fi făcut ea după aceea?

— Ar fi sărit desigur în picioare.

— Şi s-ar fi întors cu faţa la el, am subliniat.

— Şi atunci?

— Atunci, cel de-al doilea foc ar fi nimerit-o drept în mijlocul frunţii.

— Nu, nu neapărat. Ar fi putut să se întoarcă spre el, să-şi dea seama de intenţiile lui şi s-o ia la fugă.

— Şi atunci, el a nimerit-o drept în ceafă?

— Exact.

— Cu alte cuvinte, Sellers, bărbatul greşeşte ţinta când femeia stă în genunchi chiar în faţa lui, dar când ea sare şi o ia la fugă, ţinteşte cu precizie!

Sellers se scărpină în cap.

— Hm! Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar asta ar fi o explicaţie.

— E o explicaţie care nu explică nimic. Am să-ţi spun eu ce s-a petrecut: în cameră au fost trase trei focuri. Cea de-a treia persoană care se afla acolo ştia că cele trei focuri vor trebui să fie justificate. N-avea cum s-o facă. De aceea a luat revolverul şi valiza şi le-a dus undeva de unde să nu se audă împuşcătura. A tras apoi un foc în valiză şi a adus-o înapoi în cameră. A pus revolverul în mâna lui Fulton, a încuiat camera pe dinăuntru şi a ieşit pe fereastră afară.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. Ce rost avea să complice atât de mult lucrurile? La ce bun?

— Fiindcă voia să justifice al treilea glonţ şi deci trebuia să tragă un foc în valiză.

— Dar atunci înseamnă c-au fost trase patru focuri.

— Exact.

— Şi ce nevoie era să tragă al patrulea glonţ ca să-l justifice pe al treilea?

— Pentru că, i-am explicat eu, al treilea glonţ îl nimerise pe făptaş.

Sellers mă privi câteva momente clipind din ochi, căutând parcă să rumege această posibilitate.

— E o teorie, spuse el în sfârşit. Nu e decât o teorie. Şi totuşi… e o teorie.

— E mai mult decât atât. Unde se aflau hainele femeii în momentul când aţi descoperit cadavrele?

— O parte erau pe ea şi restul… stai un pic… restul cred că era în valiză.

— Vezi, aici e aici. O femeie care are o aventură şi se dezbracă într-un motel nu-şi răsuceşte bluza şi n-o înghesuie în valiză. În momentul împuşcăturilor, valiza era deschisă. Bluza ei se afla pe un scaun, lângă valiză. Criminalul a intrat în panică, a făcut bluza ghem, a băgat-o în valiză şi apoi a închis-o.

— Mi se pare că ştii prea multe, spuse Sellers.

Şi adăugă cu subînţeles:
— E natural, fiindcă erai acolo, la motel, în timpul evenimentelor.
Sergentul Sellers se cufundă în gânduri, apoi brusc exclamă:
— Sigur, acum începem să lămurim câte ceva! Să ţineţi minte voi două tot ce spune individul. A stat acolo tot timpul. Dacă e crimă, atunci el e criminalul.
— N-am făcut-o eu, fiindcă al treilea glonţ nu m-a nimerit pe mine. Ia uită-te la fotografiile camerei unde s-a comis crima. Uită-te la prosoapele de pe suport.
— Ce-i cu ele?
— Un prosop de baie, două de mâini.
— Şi?
— Garnitura obişnuită se compune din două prosoape de mâini şi două de baie. Ce s-a întâmplat cu cel de-al doilea prosop de baie?
— Dracu' ştie, nu e treaba noastră să controlăm.
— Criminalul a fost rănit, am continuat eu, şi s-a înfăşurat în prosop ca să nu sângereze. Probabil că rana nu sângera prea tare, totuşi i-a trebuit un prosop.
— E o teorie fantezistă, Lam. O teorie fantezistă, şi gata.
— S-ar putea, dar merită să fie cercetată.
— Are dreptate, interveni Bertha, merită să fie cercetată. Gândeşte-te numai ce-ar însemna asta pentru societatea de asigurări.
— Cum adică? se interesă Sellers.
— Dacă în termen de un an de la întocmirea poliţei intervine o sinucidere, societatea nu plăteşte nimic, explică Bertha cu o figură care trăda lăcomie. Dacă nu e însă sinucidere, societatea plăteşte patruzeci de mii de dolari. În caz că moartea e provocată de vreun accident, societatea e obligată să plătească o sumă dublă, adică optzeci de mii.
Sellers scoase un fluierat.
— Noi ne ocupăm de asta, adică eu… se corectă Bertha.
— Continuă. Lam. Vorbeşte!
— Povestea de la motel n-avea nimic amoros în ea. Minerva Carlton fusese şantajată. Şantagistul cerea o sumă mare, mult prea mare pentru ea. El o ameninţase că dacă nu-i plăteşte, va divulga totul soţului.
— *Dacă* era şantajată, atunci probabil că aşa ar fi procedat.
— Minerva hotărî să-l ducă de nas pe şantagist. Se adresă lui Dover Fulton, care-i fusese şef. Ţinea la el. Poate că fusese drăguţă cu el pe vremuri, asta nu ştiu. În orice caz, s-a dus la el şi au hotărât ca Dover Fulton să treacă drept soţul ei. Lucrul nu era greu de înfăptuit fiindcă şantagistul nu-l cunoştea pe Stanwick Carlton. Fulton în rolul soţului spusese probabil: „Ei şi? Soţia mea a greşit, dar eu o iert.” Şi s-au împăcat în faţa şantagistului, iar Fulton, care poza drept Stanwick Carlton, i-a zis: „Şi acum du-te dracului!”
— S-ar putea, spuse Sellers după un moment de gândire, dar e nevoie de dovezi.

— Încercam tocmai să obţin dovezi când mi-ai pus jucăriile astea, am zis întinzând mâinile cu cătuşe.

— Bineînţeles că ţi le-am pus. Eşti vinovat de o crimă.

— Nu-s eu criminalul.

— Atunci nu trebuia să fugi, băiete. Ştii ce se întâmplă când încerci s-o ştergi. Credeai că poţi să pleci şi să ieşi basma curată. Nu ţi-ai închipuit că cineva ar fi putut să te recunoască. Dar mie mi-a venit o mică inspiraţie. Mi-am amintit de felul cum mi-ai descris-o pe fata aia blondă, iar semnalmentele date de tine s-au potrivit cu blonda. Am…

— Da, cunosc. Am auzit la radio.

Sellers mă privi furios.

— Şi tot întâmplător am cercetat cartea. Amprentele tale sunt peste tot pe învelitoarea aia de celofan.

— Se înţelege, doar fusesem acolo.

— Ai recunoscut pentru a doua oară. Să nu uitaţi, sublinie el întorcându-se spre Bertha şi Claire.

— Oricare ar fi fost motivul şantajului, am continuat eu, acesta porneşte de la barul Cabanita. Ştii ce se petrece în jurul acestor localuri. Băieţi de viaţă care-şi fac de cap. Din când în când câte un individ deştept, înzestrat cu o bună memorie vizuală, dă târcoale pe-acolo şi obţine vreo informaţie asupra persoanelor care-o fac lată. Dacă găseşte vreun bărbat căsătorit venit din altă localitate sau pe cineva din oraş care se amuză la sfârşit de săptămână, şantagistul studiază cazul. Aproape în toate aceste localuri mişună şantagiştii, sau mai bine zis o mulţime de şantagişti vin după pradă, examinează publicul, îşi notează câte un număr de maşină sau ceva care să le aducă gologani. E vorba, de obicei, de chestiuni mărunte, dar şantajul de care vorbesc îşi are sediul chiar la personalul barului Cabanita. Cred că Tom Durham e amestecat în treaba asta şi că Bob Elgin îl cunoaşte pe Durham şi ştie unde poate fi găsit. Durham locuia la hotelul Westchester Arms. L-a părăsit imediat după crimă. Atunci mi-am închipuit că se simţise filat. Acum însă cred că plecase din cauză că aflase cele întâmplate. Tare mi-ar place să-l găsesc. S-ar putea să constatăm că un glonţ de calibrul 8 s-a rătăcit undeva prin anatomia lui.

— Bine, încuviinţă Sellers, să văd ce pot să fac.

— Aseară am dat târcoale pe la Cabanita. Am făcut rost şi de nişte fotografii, dar pe unii i-a deranjat. Au încercat să pună mâna pe mine şi era cât p-aci să fiu stâlcit în bătaie. Aveam nişte poze şi o adresă – toate ale blondei care a fost omorâtă aseară. M-am dus să cercetez şi să văd ce-i cu adresa. Am aflat, dar cineva mă urmărise sau ştiuse dinainte că mă va găsi acolo.

— Asta o spui tu, mă întrerupse Sellers.

— Vreau să lămuresc lucrurile, e singura mea şansă de a scăpa. Propun să mergem la mătuşa Clairei Bushnell înainte ca dumneaei să poată inventa ceva.

Îmi închipui să şantagistul va ţine legătura cu ea, probabil telefonic. Tom Durham nu se prea poate deplasa astăzi, deoarece cred că e găurit de un glonţ de calibru 8. Nu-ţi cer decât ca, în drum spre poliţie, să te opreşti la Amelia Jasper şi să-i iei un interogatoriu.

— Hm, şi să-mi pierd insigna de sergent. Drept cine mă iei? Un tâmpit care va apare în faţa unei mătuşi înstărite şi-o va întreba: „Ascultă, cucoană, te şantajează cineva?”

— Lasă-mă pe mine. Nici nu vreau s-o întrebi dumneata. Trebuie doar să fii de faţă şi să asculţi.

Sellers stătu un moment pe gânduri, apoi clătină din cap.

— E un truc. Mai bine te duc la poliţie.

— Dar între timp urma se va pierde şi n-ai să mai afli nimic.

— Am pus mâna pe un criminal, rânji Sellers mulţumit de sine. Mi-ajunge pentru o zi. Haide, vino!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Frank, fă-mi mie un bine, îl rugă Bertha. Îmi distrugi asociaţia şi-mi strici totul cu o publicitate care o să mă coste mulţi bani. Sunt pe urmele unei asigurări de optzeci de mii de dolari. Dacă ceea ce spune Donald e adevărat, am posibilitatea să arunc harponul la societatea de asigurări şi s-o sărăcesc de ceva parale.

Frank Sellers şovăia, Până la urmă mă privi lung.

— Dacă mă tragi pe sfoară cu chestia asta, am să…

— Şi de când, mă rog, te poate trage cineva pe sfoară? îl întrebă Bertha.

Sellers se uită încruntat la mine.

— Nu e vorba de tine, Bertha, ci de individul ăsta. Nu ştii niciodată ce plănuieşte.

Mi-am întins mâinile încătuşate şi am spus sarcastic:

— Mda, se pare că într-adevăr sunt deştept.

— Am putea să-ţi dăm şi ţie o parte din…

— Fii cuminte, Bertha, am întrerupt-o repede, Frank nu se gândeşte la bani.

Acesta îmi aruncă o privire recunoscătoare.

— Sellers, am spus eu, ai ocazia să lămureşti crima de la motelul Kozy Dell. Ai ocazia să iei tot caimacul. Ai ocazia să distrugi o reţea de şantagişti şi să arăţi cum, de cine şi pentru ce a fost ucisă Lucille Hollister.

— Mulţi o să spună că la această ultimă întrebare am avut răspuns chiar aici şi chiar acum, spuse Sellers, dar vocea lui trăda mai puţină convingere ca înainte.

— Şi mai e şi văduva din San Robles cu cei doi copii mici. Doi copii care trebuie să crească şi să înveţe, să meargă la şcoală dacă vor să-şi facă un rost în lume. Viaţa cere învăţătură, iar învăţătura costă bani. Femeia aceea nu ştie de unde să ia un ban. Dacă însă ai vrea să mă asculţi şi dacă ar căpăta cei optzeci de mii de dolari…

— Ai câştigat, hai să mergem.

Ne ridicarăm cu toţii.

— Dar cătuşele? l-am întrebat pe sergent.

— Lasă-le în pace, că nu te deranjează, rânji el. Poţi să mergi perfect dacă ţii mâinile în faţă, sprijinite de curea.

— Aş putea fi mult mai util fără ele.

— Util cui? făcu el.

— Necazul cu dumneata e că ai o minte de copoi. Ei, hai să mergem.

Ne înghesuirăm cu. toţii în liftul care ne scutură până la parter şi ne urcarăm în maşina poliţiei cu care venise sergentul.

— Unde mergem? întrebă Sellers.

— Strada Korreander, nr. 226, răspunse Claire Bushnell.

Sellers apăsă pe accelerator.

— Ai face bine să nu foloseşti sirena, l-am îndemnat eu.

Sellers îmi aruncă o privire furioasă şi-şi concentra toată atenţia la condus. Înainte de colţul străzii încetini până la o viteză rezonabilă de 50 km pe oră şi trase în faţa casei albe de stuc.

Ne dădurăm jos şi urcarăm scara. Sellers sună.

Susie, servitoarea cea deşirată, se apropie de uşă cu o încetineală deliberată. Deschise uşa, şi o clipă am avut impresia că s-a crispat la vederea lui Frank Sellers. Dar imediat faţa i se pietrifică în cute de o indiferenţă totală.

— Bună, Susie, o salută Claire. Tanti Amelia e acasă?

Femeia ezită. Atunci Frank îşi desfăcu pardesiul arătându-i insigna.

— E acasă? întrebă el.

— Da.

— Haide, zise Sellers şi trecu înainte fără a mai aştepta vreo invitaţie.

Susie îl fulgeră din ochi, dar rămase neputincioasă acolo unde o împinsese. Înainte însă ca să ajungem în salon, îşi reveni în fire şi începu să strige cu o voce ascuţită:

— Oh, doamnă Jasper! Claire a venit cu poliţia!

Ţinându-mă de braţ cu o mână, Sellers împinse uşa cu cealaltă şi intră în salon.

Amelia Jasper şedea în scaunul cu rotile şi ne fixa cu zâmbetul ei cel mai atrăgător.

— Bună ziua, spuse ea. Luaţi loc, vă rog! Bună, Claire dragă. Cum te mai simţi?

— Bine, mulţumesc.

— Deoarece nu mă pot ridica, Claire, ai să faci tu pe gazda. Am iarăşi o criză de sciatică, urmarea accidentului aceluia oribil. Ce n-aş da să-mi treacă durerea! Am înghiţit la aspirine de mi s-a făcut rău… Dar, vă rog, luaţi loc. Iertaţi-mă dacă par cam ameţită. Am luat atâtea medicamente…

Ochii i se închideau, dar se stăpâni şi-i redeschise. Tocmai ne aşezam, când

zări cătuşele.

— Vai, domnule Lam! Desigur că nu sunteţi… Dar…

Susie Irwin, care stătea în uşă, termină fraza:

— Am auzit la radio, doamnă. N-am vrut să vă spun nimic. El a ucis-o aseară pe Lucille Hollister. Ţineţi minte, aţi citit în ziar, crima aceea cu ciorapul.

— Donald Lam a ucis-o! exclamă Amelia Jasper cu neîncredere. Şi eu care ziceam că-i simpatic. Dar… Şi mi-l aduceţi aici?

— Ca să încerc să lămuresc unele aspecte ale cazului, se scuză Sellers.

— Nu vreau să rămână aici, nu vreau să-l văd. Am citit despre crima asta în ziare. Şi toate amănuntele alea oribile, dezgustătoare. Îmi pare rău, dar nu…

— Numai câteva întrebări, tanti Amelia, interveni Claire. Câteva lucruri pe care poliţia ar vrea să le lămurească. Cu cât vei răspunde mai repede, cu atât vor pleca mai repede de aici.

— Nu vreau să-i văd aici, ţipă Amelia Jasper. Nu vreau! Şi ce-aş putea să răspund? Nu l-am văzut pe omul ăsta decât o singură dată, când…

— Vrem să aflăm câte ceva despre un oarecare Durham, o întrerupse Sellers.

— Ce-i cu el? întrebă Amelia pe un ton agresiv.

— Credeam c-ar putea să existe o legătură între el şi Lam.

— Nu există nicio legătură. Domnul Durham este un tânăr foarte simpatic.

— De când nu l-aţi mai văzut? am întrebat-o eu.

Amelia Jasper mă străpunse cu privirea.

— Nu am de gând să-ţi răspund.

— Întreb, deoarece cred că Durham are un amestec în afacerea de la motelul Kozy Dell.

Amelia Jasper îşi ridică bărbia şi mă ignoră.

— Şi, am continuat netulburat, cred că e un şantajist.

— Şantajist! repetă ea, dispreţuitoare.

— Aţi fost victima lui? am întrebat-o.

Nu-mi răspunse.

— Aţi fost? o întrebă Sellers, brusc.

— Nu văd de ce trebuie să răspund la tot felul de întrebări care mă privesc personal – în faţa celui mai josnic criminal, un tip care a intrat în casa mea prefăcându-se că e publicist, şi că avea să mă ajute să-mi capăt, drepturile de la o societate de asigurări. Doamne sfinte, e o minune că nu zac pe jos cu un ciorap în jurul gâtului!

— Durham a încercat să vă şantajeze? am repetat întrebarea.

Nu răspunse nici de data aceasta.

— A încercat sau nu? insistă Sellers.

— Nu ştiu de unde v-a venit această idee.

— Dacă nu era vorba de şantaj, atunci ce voia? Haide, să nu batem pasul pe loc. Răspundeţi cinstit! Ce căuta aici?

— Aveam o afacere de discutat.
— Ce fel de afacere?
— Cu o mină.
— Ce fel de mină?
— O mină de plumb.
— Situată unde?
— În Colorado.
— Sunteţi sigură că era o mină de plumb? am întrebat-o cu un zâmbet triumfător care o deranjă vizibil, făcând-o să creadă că nimerise într-o cursă.
— Adică, era vorba de plumb amestecat cu aur.
— Şi din ce voiaţi să scoateţi bani, din plumb sau din aur?
— Nu ştiu, N-am ajuns atât de departe. N-am aprofundat problema.
— Înseamnă că nu doreaţi să investiţi bani?
— Nu.
— Atunci, de ce-l vedeaţi atât de des pe Durham? De ce tot venea pe aici? De ce?
— Nu permit să fiu interogată de el în propria mea casă. E jignitor! Sergent, am să mă plâng de dumneata.
Sellers se suci jenat pe scaun.
— Eşti o bestie îngrozitoare! se răsti Amelia la mine.
Şi, întorcându-se spre Sellers, continuă cu tremur în glas;
— O fetiţă atât de dulce, şi tocmai în clipa când îşi punea mâinile pe obrajii lui ca să-l atragă spre ea şi să-l sărute, el…
— Stai puţin, am întrerupt-o, de unde ştii că mi-a pus mâinile pe obraji ca să mă sărute?
— Au spus la radio.
— Nu, n-au spus. De unde ştii? N-a fost nici în ziar.
M-am aplecat şi am privit-o ţintă în ochi. Părea încurcată.
— Nu ştiu, am înghiţit atâtea medicamente încât…
— V-am spus *eu,* interveni Susie Irwin, am auzit *eu* la radio.
— Şi cum de-ai auzit la radio? Unde fusese crainicul de ştia cum ne-am sărutat?
— Cred că anunţul fusese făcut de poliţie. Nu ştiu. Poate că au fost martori.
— Exact, afirmă Amelia Jasper, mi-a spus Susie.
M-am lăsat pe speteaza scaunului.
— Asta e! Tâmpit mai sunt.
— Ce vrei să spui? întrebă Sellers iritat. Iar în ceea ce priveşte tâmpenia, eu am fost acela care şi-a băgat capul în laţ.
— Nu înţelegi nici acum?
— Ce să înţeleg?
— Că Durham era într-adevăr şantagist, dar că nu el se găsea în fruntea

afacerii, şi n-a şantajat-o pe această femeie. Cheamă un medic şi vezi ce-i cu sciatica ei. Ai să constaţi că a fost provocată de un glonţ de calibrul 8.

Amelia Jasper începu să urle de furie:

— Luaţi omul ăsta de aici! Luaţi-l!

— Haide, am insistat, cheamă medicul.

— Eşti nebun, Lam, spuse Sellers după o clipă de ezitare. Nu poţi să le potriveşti pe toate cum îţi convine ţie. Vorbeşti ca să găseşti o scăpare.

— Nu fi prost, am replicat. Poţi să vezi acum toată schema. Acest subit acces de sciatică se datorează faptului că primul glonţ care fusese tras la motelul Kozy Dell a nimerit-o în coapsă.

— Sergent Sellers, spuse Amelia Jasper cu faţa schimonosită de furie, cer să părăsiţi cu toţii casa mea. Am auzit destule insulte. Susie, du-te la telefon şi telefonează la poliţie că…

— Îmi pare rău, se scuză Sellers.

Întinse mâna, mă apucă de guler şi mă ridică în sus.

— Haide, Lam. M-ai băgat într-o ciorbă îngrozitoare. Haide! Aşa se întâmplă dacă mă iau după tine şi după Bertha.

Mă îmbrânci de era să cad şi-mi ridicai mâinile ca să nu-mi pierd echilibrul. Fierul cătuşelor îmi intră adânc în carne, provocând o durere vie.

— Vă rog să ne scuzaţi, doamnă. Încercam doar să lămuresc unele lucruri. Acest individ a încercat să-mi vândă gogoşi.

— Deschide-le uşa, Susie, porunci doamna Jasper.

Femeia ne precedă în coridor. M-am întors spre Sellers:

— Nu fi prost! Nu vezi ce s-a petrecut? Ea…

Sellers mă lovi peste gură.

— Tu să taci, strigă el împingându-mă pe coridor.

Claire Bushnell plângea încetişor.

Bertha Cool mergea în urma noastră. Susie stătea triumfătoare în pragul uşii, ţinând-o deschisă.

Am întors capul şi am spus pe un ton rugător:

— Bertha.

Sellers mă lovi cu atâta putere, încât aproape că-mi rupse gâtul, dar în clipa cât am apucat să mă uit în urmă, am văzut că Bertha se întorcea.

Parcurserăm vreo jumătate din coridor când un ţipăt răsună din dormitor. Apoi se auzi zgomotul unui scaun răsturnat, o luptă, încă un ţipăt şi, în sfârşit, vocea Ameliei Jasper strigând după ajutor.

— Ajunge, mincinoasă blestemată! striga la rândul ei Bertha. Stai liniştită, că de nu îţi frâng gâtul!.. Frank, ia vino încoace!

Sellers ezită doar o clipă, apoi mă răsuci şi o luă la fugă înapoi pe coridor, împingându-mă în faţa lui.

Scaunul cu rotile se rostogolise în alt capăt al camerei, răsturnat pe o parte. Pe

jos era trântit un bandaj pătat de sânge. Cu mult calm, Bertha şedea pe umerii Ameliei Jasper şi-i ţintuia cu forţa un picior, în timp ce Amelia dădea din celălalt şi ţipa cât o ţinea gura.

— Bertha, nu se poate să faci una ca asta! Nu se poate! strigă Sellers.

— Pe naiba nu se poate! Am făcut-o. Priveşte-i rana provocată de glonţ.

Sellers o apucă pe Bertha de umeri.

— Las-o, Bertha, n-ai dreptul să faci aşa ceva!

— Ţi-am spus că am făcut-o!

Sellers o apucă pe Bertha încercând s-o ridice, dar ea îl împinse atât de tare, încât el îşi pierdu echilibrul şi se clătină un moment încercând să şi-l recapete.

În prag stătea Susie Irwin, posomorâtă şi gravă, cu un revolver strălucitor în mână.

— Mâinile sus, toată lumea! porunci ea.

Sensul sinistru ai cuvintelor rostite pătrunse ca un pumnal în mintea fiecăruia dintre noi.

— Asta se referă şi la dumneata, copoiule! Sus mâinile!

Sellers se întoarse prea repede, şi Susie Irwin apăsă pe trăgaci. Camera se umplu de zgomot iar Sellers, complet ameţit, se uita la mâna sa dreaptă din care sângele curgea şiroaie.

Ne dădurăm cu toţii seama de situaţia gravă în care ne găseam. Cu Susie nu era de glumit.

Amelia Jasper făcea eforturi să se ridice.

— Haide, vino, Amelia, comandă Susie.

Şi Amelia o luă la fugă, sărind într-un picior. Se vedea că fiecare pas îi provoca dureri puternice.

Sellers încercă în zadar să-şi scoată cu stânga pistolul. Atunci Bertha Cool se scutură şi se năpusti pe coridor ca un tanc pornind la atac.

Susie Irwin se opri în faţa uşii de la intrare şi ochi. Am întins piciorul şi i-am pus piedică Berthei. Asociata mea se prăbuşi cu un bubuit care zgudui întreaga casă, Susie apăsă pe trăgaci şi glonţul trecu vâjâind prin aer, chiar în regiunea unde cu câteva clipe înainte se aflase pieptul opulent al Berthei.

Uşa de la intrare se închise cu zgomot. Apoi se auzi zgomot de motor.

— Scoate pistolul din teacă şi pune-mi-l în mâna stângă, urlă sergentul către Bertha.

Claire Bushnell se repezi şi-i dădu ea revolverul. Sellers, cu arma în mână, se năpusti spre uşă în clipa când automobilul său cotea în viteză pe după colţ.

Rămase în prag înjurând, ameţit şi furios. Apoi se întoarse spre mine.

— Tu eşti vinovat de toate astea. Am să ajung de râsul lumii…

— Taci din gură, m-am răstit la el. Scoate-mi cătuşele şi dă alarma. Eşti la un pas de avansare, dar eşti prea tâmpit ca să înţelegi!

CAPITOLUL 15.

UN NĂTĂRĂU DE PROFESIE

Frank mă fulgeră din ochi şi-şi înfăşură cu stângăcie batista în jurul încheieturii mâinii drepte, strângând-o cât putea mai tare ca să oprească hemoragia.

— Asta-i răsplata mea că te-am ascultat, spuse el furios.

— Care adică?

— O muiere m-a luat prin surprindere şi a şters-o cu maşina poliţiei. Sunt demn de admirat.

— Ia vezi, Bertha, dacă nu găseşti un prosop ca să-i bandajăm braţul, am zis eu făcând un semn Berthei.

— Nu te ocupa de mine. Am eu grijă. Cheamă un taxi, Bertha, şi să mergem la poliţie. Fir-ar al dracului, am să ajung de râsul întregului departament. Să tragă în mine o femeie!

— Bertha, caută un prosop de *baie,* am insistat.

— Un prosop de *baie?* N-are nevoie de aşa ceva. E bine cum s-a legat el. Batista ajunge. O să oprească sângerarea şi…

— Văd că trebuie să silabisesc ca să înţelegi. Du-te de caută prosopul de baie cu marca motelului Kozy Dell.

— De ce naiba nu spui aşa de la început?

— Îţi spun acum.

— Chemaţi-mi un taxi, se răsti Sellers. Oh, văd că trebuie s-o fac singur.

Merse până la telefon, ridică receptorul din furcă, îl aşeză pe masă şi formă numărul cu mâna stângă. Apoi duse receptorul la ureche.

— Alo, aici e sergentul Frank Sellers. Sunt pe strada Korreander la nr. 226 şi am nevoie urgent de un taxi. Trimiteţi-l imediat!

Aşteptă un moment confirmarea, mârâi şi puse receptorul la loc cu zgomot.

Bertha umbla prin casă trântind uşile în urma ei. Claire Bushnell, speriată şi înduioşată, se tot învârtea în jurul sergentului.

— Pot să văd ce aveţi la mână?

— Din fericire, cred că oasele au scăpat neatinse, în afara degetului mare care e făcut harcea-parcea. Pentru asta o să trageţi voi consecinţele. Tu şi cui Bertha, spuse Sellers întorcându-se spre mine. Bertha m-a făcut să-mi pierd echilibrul şi de aceea…

— Cred că Bertha ţi-a salvat viaţa, l-am întrerupt eu.

Îmi aruncă o privire de parcă era gata să mă muşte.

Paşii Berthei răsunară grăbiţi pe coridor. Apăru triumfătoare, cu un prosop de baie pătat de sânge. Numele motelului Kozy Dell se vedea clar, brodat cu aţă roşie.

— Ia te uită, iubitule! L-am găsit în baie, într-un coş cu rufe murdare. Femeia n-avea nicio grijă. L-a aruncat pur şi simplu printre rufe murdare.

— Era sigură că n-o să-l caute nimeni. Înveleşte-l în hârtie, Bertha, dar mai întâi ia un stilou şi pune-ţi iniţialele într-un colţ, ca să poţi dovedi că tu l-ai găsit.

— Nu te agita. Dacă există ceva dovezi, mă ocup eu de ele, spuse Sellers.

— Nu vrem să pătăm prosopul cu alt sânge. Nu vezi că mâna îţi sângerează? Sângele de pe prosop o să ne servească drept probă.

— Uite ce e, Donald, se răsti Sellers din nou, nu se mai prinde. Vii cu mine la poliţie şi ai să fii închis. Ar fi trebuit s-o fac de la bun început! Pe urmă am să mă socotesc eu cu cele două muieri!

— Sigur, ziariştii or să năvălească pe tine ca muştele. Vor dori să ştie toată povestea şi mai ales cum de s-a tras în tine.

— OK. Am să le spun.

— Bertha ţi-a salvat viaţa. Te-a dat la o parte din calea glonţului.

— Ce tot îndrugi?

— Zic că Bertha ţi-a salvat viaţa. Şi dacă crezi că asta o să arate frumos pe paginile ziarelor…

— Bertha nu mi-a salvat viaţa, urlă el, în schimb m-a îmbrâncit şi mi-am pierdut echilibrul în timp ce individa aia cu mutra împietrită a tras în mine. Să ştii, Bertha. dacă mai pui vreodată mâna pe mine, n-am să ţin seama că eşti femeie şi-am să-ţi mut falca din loc.

— Nu te sfătuiesc să încerci, îl ameninţă Bertha, şi nici nu cred că te-ai încumeta.

— Bine, Frank, dacă vrei să faci pe grozavul, atunci să punem cărţile pe masă. Dacă te duci acum la poliţie, ai să dai de bucluc. M-ai arestat, dar nu poţi să mă reţii.

— Asta o crezi tu!

— Poate că un timp oarecare o să mă poţi reţine, însă în prezent există dovezi suficiente pentru ca un avocat să mă scoată basma curată.

— Nu-s de acord, zise Sellers. Ai descoperit că Amelia Jasper avea o gaură în coapsă… ei şi?

— O.K., nu poţi încă s-o acuzi. Dar acum nu mă mai poţi acuza nici pe mine.

— Crezi tu că nu pot!

— Nu, Frank, nu mai poţi. Faptul că Amelia a povestit că victima şi-a pus mâinile pe faţa mea dovedeşte că ştia ce se întâmplase. Mă urmărea de afară, pe fereastră.

— Şi fata aceea chiar ţi-a pus mâinile pe faţă?

— Da.

Se vedea că Sellers îşi frământa creierii.

— Acum e clar că Amelia Jasper a fost la motelul Kozy Dell. O şantaja pe Minerva Carlton, care intrase la apă. Cineva cunoştea despre Minerva lucruri pe care ea nu voia să le afle soţul ei, şi atunci a încercat o substituire şi l-a chemat pe Dover Fulton să joace rolul soţului.

— Mi-ai mai vorbit de toate astea.

— Treaba însă s-a complicat, am continuat eu. Probabil că Dover Fulton îşi scosese pistolul. Ambele femei se aflau acolo. Una din ele s-a năpustit asupra lui, iar Amelia Jasper s-a întors. Susie, servanta cu mutra acră, pesemne că i-a dat lui Fulton cu ceva în cap. Acesta a apăsat pe trăgaci şi glonţul a pătruns în coapsa doamnei Jasper. Minerva Carlton a luat-o la fugă şi atunci Susie a tras nimerind-o drept în ceafă. Treaba se încurcase şi nu mai puteau să dea înapoi. L-au omorât şi pe Dover Fulton şi s-au gândit să aranjeze lucrurile ca să aibă aspectul unei sinucideri în doi. Era totuşi nevoie să explice şi al treilea foc. Până la urmă au mai tras un glonţ în valiză, care stătea deschisă pe jos. Probabil că bluza fusese trântită pe valiză. Minerva Carlton scosese suficiente haine ca să pară că se găseşte în intimitate cu soţul ei. Amelia Jasper a luat prosopul de baie şi l-a înfăşurat în jurul rănii ca să oprească sângele. Apoi, înainte: de a închide valiza, a făcut ghem bluza aruncată peste celelalte haine şi a vârât-o înăuntru, închizând capacul. Cele două femei au ieşit apoi din motel cu valiza, au mers vreun kilometru de-a lungul şoselei şi au tras un foc în valiză. Apoi au scos un tub din revolver ca să pară că Dover Fulton purta pistolul cu un tub gol şi s-au întors la motel. Au aşezat frumos valiza la locul ei, au încuiat uşa pe dinăuntru şi s-au furişat afară pe fereastră.

Sellers părea ostenit.

— M-am plictisit până peste cap de teoriile tale care nu se bazează pe nimic, zise el.

— Dar nu sunt teorii. Aşa s-a întâmplat hi realitate. Îţi spun ceea ce intenţionez să comunic şi presei.

— Comunică şi du-te dracului!

— Mergi pe un drum greşit. În loc să rezolvi asasinarea Lucillei Hollister, ai încurcat iţele, ai îngăduit unei femei să te împuşte în mână şi să-ţi fure automobilul. Asta desigur e-o să te facă să apari ca un nătărău de profesie. Când ai să fii fotografiat de reporteri, poţi sa şi întrezăreşti titluri: O FEMEIE

SUSPECTATĂ DE CRIMĂ TRAGE ÎNTR-UN POLIŢIST, ÎI FURA MAŞINA ŞI DISPARE.

Frank Sellers căzu pe gânduri. Îşi închipui cum o să apară toată povestea pe paginile ziarelor şi ideea îi displăcu total.

— Ai intrat până peste cap în încurcătură şi n-ai altă soluţie decât să lămureşti lucrurile. Vino cu mine şi într-o jumătate de oră…

— Bine, zise el cu greu, de acord. Sunt convins că ai în buzunar vreun alt plan aiurit. Să auzim despre ce-i vorba, te ascult.

— Scoate-mi cătuşele şi…

— Nici nu mă gândesc!

— Hai să ne punem mintea la contribuţie! Acest Tom Durham are un amestec aici. E lucra sigur, pentru că Minerva Carlton voise să capete despre el unele informaţii. Cred că el era omul de legătură. Ştim că Amelia Jasper şi servanta ei Susie sunt implicate în şantaj şi chiar în crimă. Vor încerca s-o şteargă, dar înainte îl vor căuta pe Tom Durham, care e în aceeaşi barcă. Şi dacă nu greşesc, femeile o să-l înveţe pe Durham ce să spună. După ce acesta îşi va depăna povestea învăţată, femeile îşi vor modifica depoziţiile, vor adopta o teorie comună şi vor apela la mărinimia vreunui juriu. Vor căuta ca Durham să fie condamnat pentru omor cu premeditare.

— Nu faci decât să vorbeşti. Unde naiba o fi taxiul?

S-ar zice că taxiul aşteptase tocmai aceste cuvinte, fiindcă abia le rosti Sellers, că în stradă se şi auzi claxonând.

Sergentul se ridică cu greu în picioare.

— OK., mergem cu toţii, zise el, apucându-mă tare de braţ cu mâna sănătoasă. Dă-i drumul! Deştept mai eşti!

— Treaba dumitale, am spus eu după o pauză. Te priveşte. Dac-ai proceda însă inteligent, ai putea să te întorci la poliţie cu maşina poliţiei, cu asasinatul Lucillei Hollister rezolvat şi cu crima de la motel pe deplin lămurită.

Am avut impresia că încleştarea degetelor pe braţul meu slăbise.

— Ce naiba! Ai un pistol şi-l poţi mânui cu stânga. Dacă încerc să fug, n-ai decât să tragi. Scoate-mi cătuşele şi te duc la Tom Durham.

Jos, taxiul claxonă din nou.

— Şi-am să-ţi arăt locul unde este parcată maşina poliţiei, am adăugat eu.

— Ascultă, dacă le ştii pe toate, hai întâi la maşină. Cătuşele îţi vin bine. Încearcă numai să mă duci, şi te fac eu să-ţi înghiţi măselele! Fetelor, ia mergeţi şi spuneţi şoferului ăluia să nu mai claxoneze.

Claire Bushnell pomi în fugă.

— Tom Durham, i-am zis, a părăsit hotelul Westchester Arms pe la unsprezece, adică cu puţin timp înainte de a mă fi înapoiat eu din expediţia de la Kozy Dell. Momentul mi se pare curios. Nu mai e niciun tren ca lumea la ora asta, iar avioanele de noapte tocmai încep să-şi ia zborul. Tom Durham nu s-a

dus însă la aeroport. Portarul e sigur că Durham n-a luat un taxi, dar îşi aminteşte că acesta avea o valiză mare cu două încuietori şi două lacăte. Băiatul de la hotel zice că Durham îşi achitase nota şi că i-a dus el valiza la uşa principală. Portarul îşi aminteşte că băiatul a pus jos valiza. L-a mai zărit o dată pe Durham, apoi a ajutat diferite persoane să se urce în taxiuri. Când a revenit înăuntru, Durham nu mai era acolo.

— A ieşit pe altă uşă şi s-a urcat într-un taxi, spuse Sellers.

— Nu cred.

— Atunci, unde crezi că s-a dus?

— Hai să facem un târg! Dacă maşina poliţiei este parcată în preajma hotelului Westchester Arms, îmi scoţi cătuşele şi mă laşi să acţionez, bine?

Sellers ezită. Era evident că-l deranja mult posibilitatea de a pierde maşina.

— Nu uita că te voi duce direct la locul unde e parcată maşina şi…

— Dă-i drumu' şi găseşte-mi maşina. După aceea mai vorbim noi. Mi-ar displace grozav să raportez că mi s-a furat maşina.

— O. K., să mergem.

Ne îndreptarăm cu toţi spre taxiul care aştepta în stradă.

— La hotelul Westchester Arms, am spus eu, şi când ajungi acolo, dă-i ocol încetişor până-ţi spun eu să opreşti.

CAPITOLUL 16.

ÎNCĂIERAREA DE LA SUBSOL

La o distanţă mică de hotelul Westchester Arms văzurăm maşina poliţiei parcată lângă o gură de apă.

Exclamaţia de mulţumire a lui Sellers arăta pe deplin uşurarea pe care a resimţit-o.

— Opreşte aici, spuse şoferului.

Deschise portiera cu mâna stângă şi merse până la maşina poliţiei, unde constată că cheile rămăseseră în maşină, închise contactul, scoase cheile, le puse în buzunar rânjind şi reveni la taxi.

— Bertha, zise el ferindu-şi mâna rănită, cheile de la cătuşe sunt în buzunarul din dreapta al vestei.

Bertha se grăbi să-mi scoată cătuşele, eliberându-mi mâinile.

— Aş vrea să înţelegi, Lam, că eşti încă arestat. Îţi dau doar puţin răgaz.

— Şi pe mine cine mă plăteşte? întrebă şoferul.

— Ei plătesc, îl informă sergentul.

Bertha se găsea într-o stare de spirit cu totul neobişnuită, căci îşi luă portofelul, scoase şaizeci de cenţi cât arăta controlul şi mai adăugă cincisprezece, cenţi.

— Acum ce facem? Aşteptăm să iasă? întrebă Sellers.

— N-or să iasă. Sunt suficient de inteligente ca să-şi dea seama că vor fi prinse imediat dacă folosesc mai departe maşina poliţiei.

— Bine, dar noi ce facem? întrebă Sellers cu nerăbdare.

— Vino cu mine.

Sellers se încruntă, şovăi, fu cât p-aci să refuze, dar până la urmă porni alături de mine.

— Să nu-mi faci vreo festă, mă avertiză el.

Merserăm în tăcere spre hotel.

— Doar nu crezi că se mai află aici? mă întrebă sergentul.

— Sunt urmărite şi disperate. Încearcă să găsească o scăpare. Când Tom Durham a părăsit hotelul era tare grăbit şi căuta o ieşire. Ştii că a dispărut împreună cu valiza, de parcă i-ar fi înghiţit pământul. Avem de-a face cu o adevărată reţea de şantagişti şi nu cu un caz izolat. Toate astea fac parte din planul lor.

— Bine, dar treci la problemă.

— Hai pe-aici.

Am deschis uşa cocteil-barului.

Patronul stătea în mijlocul camerei, de unde putea să supravegheze atât uşa care dădea în holul hotelului cât şi uşa dinspre stradă.

Se îndreptă spre noi şi ne salută. Apoi îl zări pe Sellers, văzu mâna bandajată şi brusc mă recunoscu.

— Cred că-ţi aminteşti de mine?

Încercă să pară netulburat.

— Mi-ai dat nişte apă cu o măslină şi m-ai făcut să plătesc un cocteil.

— Aveţi dovezi?

— Cred că s-au dus pe canal.

— Nu face pe prostul, zise el cu ochii aţintiţi spre bandajul pătat de sânge care înfăşură mâna dreaptă a sergentului.

— OK., vom comanda o băutură, dar vreau să fie mai bună decât cea de atunci.

M-am îndreptat spre boxă. Ne aşezarăm toţi patru, Sellers cu vădită îndoială.

Patronul dispăru.

— Claire, du-te repede după el! am spus încetişor. Dacă dă un telefon, încearcă să vezi ce număr formează.

Claire se ridică repede de la masă şi, cu un aer rezervat, cum îi şade bine unei tinere modeste care caută o toaletă, porni pe urmele patronului.

— Crezi că e amestecat şi el? întrebă Sellers sceptic.

— Aici s-a petrecut ceva în timp ce încercam să-l urmăresc pe Durham. Mai mult decât atât, Dover Fulton şi Minerva Carlton erau aici la o masă cu puţin înainte de a pleca la motel.

— E un firicel tare subţire care poate să nu ducă nicăieri, spuse Sellers iritat.

— Ba a fost destul de gros ca să ne ducă la maşina dumitale.

Nu mai ştiu ce să răspundă.

— După calculele mele, nodul trebuie să fie ori aici, ori la Cabanita. Am încercat mai întâi aici, fiindcă e mai aproape şi era mai simplu să se descotorosească aici de maşină, dar nu ştiu dacă nu cumva vom găsi soluţia la Cabanita.

Sellers făcu un gest şi se schimonosi de durere. Amorţeala începuse să treacă şi aşchiile osului strivit din deget atingeau nervii la fiecare mişcare a cotului. Bertha îl privi cu compasiune.

— Ar fi bine să iei o duşcă de alcool.
— Cred că ai dreptate. Unde-i chelnerul?
— Îl găsesc eu. Ce vrei să bei?
— Un coniac dublu, zise Sellers, sprijinindu-şi capul de speteaza canapelei.
Faţa i se făcu albă şi ochii se închiseră. Gura i se strâmbase de durere.
M-am strecurat din boxă şi am făcut câţiva paşi, când deodată Sellers deschise ochii şi se îndreptă brusc.
— Stai, nu tu! Să meargă Bertha. Tu rămâi aici.
De undeva se auzi un ţipăt de femeie, un ţipăt ciudat şi înăbuşit, care părea că vine din spatele barului.
M-am repezit într-acolo. Barmanul mă opri.
— N-aveţi voie să intraţi aici.
Am zărit o uşă deschisă şi nişte trepte şi m-am năpustit. Barmanul întinse mâna şi-mi apucă haina. I-am tras un picior în genunchi şi, când îmi dădu drumul, m-am repezit pe scară în jos. Barmanul avu suficientă prezenţă de spirit şi trânti uşa în urma mea, ca să nu ajungă până la bar niciun zgomot venit de jos.
M-am pomenit într-o magazie situată la subsol. De jur împrejur erau rafturi cu sticle de vin şi lăzi cu diferite băuturi, dar nici urmă de Claire Bushnell.
Patronul cocteil-barului se furişa tocmai pe o uşă situată la capătul cel mai îndepărtat al încăperii. Când mă văzu, faţa i se crispă de mânie.
— Dumneata ce doreşti?
— Unde-i fata care a ţipat?
— Nu ştiu. A fugit sus. Aici nu se intră. Ieşi afară!
— Dar dumneata unde te duci? l-am întrebat eu.
Auzind un zgomot venind de sus, din capul scărilor, patronul se întoarse spre mine şi-mi spuse.
— Consider că sunt victima unui atac şi am de gând să mă apăr.
Mâna îi lunecă sub haină, dar eu apucasem o sticlă de şampanie şi am aruncat-o cu toată puterea în el. Sticla nu-l nimeri, dar se sparse de perete inundându-i faţa cu şampanie şi făcându-l să clipească.
Mâna lui dreaptă mai era în interiorul hainei, în timp ce cu stânga îşi ştergea furios ochii.
M-am năpustit asupra lui. În spatele meu o uşă fu trântită cu putere şi paşi grei răsunară pe trepte.
Deodată, patronul se răzgândi şi scoase mâna dreaptă de sub haină.
Sellers şi Bertha Cool năvăliră înăuntru.
— Ce dracu' se petrece aici? întrebă sergentul palid ca moartea.
— Unde-i femeia? am întrebat.
— A urcat scările, răspunse patronul.
Claire apăru de după o ladă cu sticle. Era prăfuită şi plină de pânze de păianjen, dar îşi păstrase sângele rece.

— Prostii! spuse ea furioasă. Voiam să ştiu unde se duce. Am fugit înapoi pe scări când a vrut să mă atace şi apoi, când a coborât, m-am furişat din nou aici şi m-am ascuns după o ladă.

— Hei, dar ce se petrece aici? întrebă patronul. Am să protestez la poliţie. Bine că n-am scos pistolul. Crezusem că e un atac armat. Eram gata să mă apăr. Domnule sergent, o să răspunzi de toate astea.

Sellers părea încordat ca un alergător olimpic care-şi concentrează toate eforturile înainte de linia de sosire. Se îndreptă încet spre mine:

— Lam, mie-mi ajunge…

M-am răsucit în loc, am plonjat pe sub braţul patronului şi m-am repezit spre uşa deschisă.

— Ţineţi-l! urlă Sellers cu mânie.

În urma mea răsunară paşi grăbiţi, iar patronul strigă şi el:

— Pe-acolo nu-i voie. Las' că te prind!

Am ajuns într-o încăpere locuită, cu mobilier ieftin şi jerpelit, destinată probabil vreunui portar. În cameră persista miros de tutun proaspăt şi un fir subţire de fum se înălţa dintr-o ţigară pusă pe scrumieră.

M-am aplecat şi m-am uitat sub pat. Am zărit o fustă, un picior de femeie şi fulgerele de mânie din ochii Ameliei Jasper. Un zgomot mă făcu să ridic capul.

Tom Durham se. pregătea să mă izbească în cap cu o rangă. M-am ferit şi l-am apucat de picior. Lovitura am primit-o în umăr, amorţindu-mi-l. Durham se prăbuşi peste mine şi ne încleştarăm pe podea.

Amelia Jasper ieşi cu greu de sub pat şi mă apucă de păr. Patronul, mă lovea cu picioarele. Deodată, Bertha se năpusti asupra noastră ca un berbece.

Sellers urlă:

— Terminaţi! Ridicaţi-vă!

Am zărit de jos piciorul musculos al Berthei. care se ridica. În sus. Pantoful ei vâjâi ceva mai sus de capul meu, lovindu-l drept în falcă pe Tom Durham.

— La naiba cu moda asta, mormăi Bertha furioasă. De câte ori vrei să tragi un picior în mutra unui ticălos, trebuie să te-ncurci în kilometri de fuste!

CAPITOLUL 17.

REQUIEM PENTRU O BANDĂ

Bertha Cool mă privi cu dispreţ în momentul când am intrat în birou.

— Pe unde naiba ai mai umblat?

— Am mai descurcat câteva iţe.

— Iţe, la naiba! se înfurie ea. Ai umblat după muierea aia de Bushnell şi-ai făcut pe cocoşelul. Crede că eşti un erou.

— Mi-am închipuit că-i va veni mai uşor lui Sellers, dacă ziariştii nu dau de mine.

Bertha scoase un sunet de dezgust şi spuse:

— Ştiam eu c-ai să te prăbuşeşti la picioarele ei ca o nătăfleaţă…

— Spune-mi ce s-a mai întâmplat, am întrerupt-o.

— Ai avut dreptate pe toată linia, iubitule. Patronul cocteil-barului închiriase un apartament la subsolul hotelului, care fusese destinat iniţial pentru portar. Apartamentul fusese închiriat odată cu barul. Individul făcea şi el parte din bandă. Se pare că şi Bob Elgin e amestecat. Ştii prea bine ce se petrece în jurul acestor baruri de noapte. Se prezintă nenumărate ocazii de şantaj. Ăştia de la club nu voiau să-şi murdărească prea tare mâinile. Cu şantajul propriu-zis se ocupa Amelia Jasper. De cinci ani trăia din treburile astea. E ciudat cum a dat de Minerva Carlton. Se pare că Bushnell a făcut o indiscreţie şi i-a povestit mătuşă-sii ce bine petrecuseră împreună pe plajă. Fata voise doar s-o distreze pe Amelia Jasper, iar aceasta din urmă a profitat de ocazie şi a obţinut o mulţime de informaţii şi…

— A mărturisit careva? Sellers a reuşit să obţină vreo mărturisire?

— Ba bine că nu! exclamă Bertha cu admiraţie în glas. Să-l fi văzut cum i-a frământat! Şi asta numai cu o mână! A luat un baston de cauciuc şi a băgat spaima în toată banda…

— Care din ei a vorbit?

— Ciudat lucru, dar tocmai bărbatul s-a muiat cel dintâi.

— Cine, Tom Durham?

— Da.

— Ei, hai, povesteşte!

— O şantajau pe Minerva Carlton şi o ameninţau c-o să-i spună totul soţului. Tom Durham i-a dat întâlnire la Cabanita. Minerva i-a spus că sâmbătă noapte va merge la motelul Kozy Dell şi că-i va plăti acolo suma cerută. A notat numele motelului pe dosul unui meniu. După plecarea lor, Lucille a reuşit să intre în boxă şi să pună mâna pe meniul lăsat de ei. Indivizii nu s-au prezentat la prima întâlnire, poate că le-a fost frică. A doua oară Minerva Carlton a repetat figura. L-a convins pe Dover Fulton să se dea drept soţul ei, Stanwick Carlton. Când banda s-a arătat la motel, Minerva le-a râs în nas tuturor, afirmând că soţul ei aflase de mica ei aventură şi că a iertat-o. Le-a povestit că venise pe neaşteptate din Colorado şi că, văzând că n-are încotro, îi mărturisise totul şi că el a iertat-o. Femeia radia de mulţumire. A început o discuţie şi Durham, furios de a fi pierdut partida, s-a repezit la Fulton. Acesta a scos revolverul şi a tras, dar din greşeală a nimerit-o pe Amelia Jasper drept în… ştii tu. A vrut să tragă încă o dată, dar Durham i-a smuls arma. Fulton a făcut pe viteazul şi asta i-a fost fatal. S-a năpustit asupra lui Durham, dar până să ajungă la el, a încasat un glonţ drept în frunte. Minerva Carlton s-a întors şi a încercat să fugă, dar glonţul a nimerit-o în ceafă. Durham era un ţintaş foarte bun.

— Dar valiza? am întrebat eu.

Aşa cum ai zis tu. Banditţii ştiau că trebuie să explice al treilea glonţ.

— Dar Lucille Hollister?

Voiau să vadă în ce ape se scaldă ea. Fata fusese mereu cu ochii pe ei, iar ei supravegheau acum casa ca să pună mâna pe ea la ieşire. Tu te-ai băgat în oală şi cele două femei te-au urmărit până în curte, iar apoi au intrat şi în dormitor.

— Vrei să spui că Amelia Jasper şi Susie…

— Exact! Dar prost ai mai fost! Să nu fii în stare să te uiţi înapoi şi să vezi că eşti urmărit de două amatoare?

— Nu, nu când o fată se dezbracă în faţa ferestrei.

Bertha oftă şi clătină din cap.

Uite ce păţeşti când te asociezi cu un bărbat. Ar trebui să-ţi cumpăr ochelari deformanţi.

— N-ar strica, am încuviinţat. Deci mă urmăreau.

— Nu, supravegheau casa.

— Ştiu, dar când am apărut, s-au luat după mine.

— Chiar aşa. Le era frică de Lucille. Nu înţelegeau ce rol juca ea aici. Credeau că e detectivă. Apoi, au aflat desigur din ziare că ai fost la motelul Kozy Dell în timpul crimei şi că te însoţea o femeie. Au citit şi semnalmentele ei. Ştiau că Lucille dădea târcoale pe la localurile de noapte şi la cocteil-barurile unde lucrau ei, dar nu-şi dădeau seama ce urmărea. În seara aceea erau aproape de

fereastra deschisă, aşa că au auzit conversaţia voastră din dormitor. Lucille şi-a semnat sentinţa de moarte când ţi-a spus că după cele trei împuşcături a văzut oameni agitându-se în jurul camerei unde se aflau Minerva şi Fulton.

Elsie Brand bătu la uşă.

— A venit agentul de la societatea de asigurări. Îl caută pe domnul Lam.

Un zâmbet de fericire destinse trăsăturile Berthei.

— Pofteşte-l pe dumnealui aici, ca să-l prelucrăm *amândoi,* spuse ea încetişor.

Sfârşit